

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

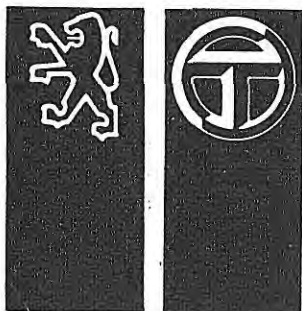
UM. 44 - JULIOL-AGOST-SETEMBRE 1986

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEINERS

L'ENRENOU

Pub

PEUGEOT
TALBOT

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

garden center
costa brava

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Un bon dia l'Astèrix i l'Obèlix van decidir fer-ne una de les seves, deixant-nos el present que ens mostra la portada. El consell de savis del poble va debatre àmpliament si era un menhir, un obelisc o una simple roca en forma de carall bernat. Els estudiosos no es van acabar de posar d'acord, però el regal de la parella de la Bretanya, s'ha quedat allà plantat com un estaquirot.

Per arrodonir la història, en una reunió mantinguda pels principals del poble, resultà que cap dels nostres brillants homes d'estat sabia com redimónis havia arribat el menhir/obelisc/carall bernat.

Nosaltres presentem proves palpables de qui van ser-ne els autors, encara que, a pesar de totes les simpaties que ens mereixen, no sabem si l'obsequi el van deixar en el lloc indicat. En canvi, sí ens ha arribat que estadistes de l'oposició han criticat agrament el fet.

Com a bons professionals de la informació, no hi entrem ni hi sortim, però hem volgut deixar clar que no es tractava de cap "pedra del diable", com algunes males llengües ja havien insinuat.

Col·lectiu de Redacció.

Sumari

- 3— Pòrtic
- 4 a 7— Entrevista a Domènec Cantó i Rosa Esteva.
- 8 a 12— Coses del Poble
- 13— Comentari de cinema
- 14 i 15— El consell escolar i la seva constitució als col·legis de Llagostera
- 16 a 18— Entrevista a Joan Dabau i Alcaide
- 19 a 25— Com passar l'estiu a Llagostera
- 26— Casal d'estiu? Sí, gràcies
- 27 i 28— "La Vendetta"
- 29 a 31— Ciència
- 32 a 34— Nova concepció forestal del país
- 36 i 37— Pirates
- 38— De Ferran I d'Antequera a Ferran el Catòlic i els remenses
- 39— Opinió
- 40— La llagosta de l'escut
- 41— Poesia
- 42— Netejar el bosc o morir
- 43— Coses meves
- 44— Històries del mercat III
- 45— Esports
- 46— Mots encreuats

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alejandro, Esteve Barceló, Ramon Brugulat, Concepció Buhigas, Lluís Cañigüeral, Pere Cañigüeral, Vicenta Casamitjana, Carme Castelló, Albert Comas, Núria Comas, Anna Gorgues, Mireia Heredia, Pauli Hernández, Josep Jovanet, Olga Llobet, Maria Lloset, Aurora Marco, Sara Marquès, Isabel Mestras, Roser Noguera, Cesc Nuell, Xevi Ros, Elena Roget, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert, Montse Vila, Anna Viñas, Josep Virgili, Dani Rodas.

Llagostera, juliol, agost, setembre 1986

Núm. 44

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no és responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

entrevista:

DOMÈNEC CANTÓ I ROSA ESTEVE "DE LLAGOSTERA AL BRASIL"

En Domènec Cantó i la Rosa Esteve, coneguts per molts com en Mingo i la Rossita, marxen després de la guerra cap a Amèrica. Ara tornen a Llagostera, el seu poble natal, per uns mesos. Nosaltres aprofitem aquesta ocasió per parlar amb ells. L'Amèlia, germana de la Rossita, ens rep a casa seva on, essent per part de tots molt ben rebuts, som convidats a la celebració del seu 75 aniversari.

BRASIL: UNA DECISIÓ PARTICULAR QUE ES REPETIA

—Quan van marxar?

—Jo —diu en Mingo— el tres de novembre del 1954, la Rossita sis mesos més tard.

—Exactament el 27 de març del cinquanta cinc —comenta la seva germana Amèlia.

—Ja estaven casats quan van marxar?

—Fins i tot teníem un nen. Jo —explica ella amb un acusat accent portugués— "tenia la minina a la barriga i estava assí de grossa" —i ens fa amb el gest una panxa ben rodona—. El meu fill, en Josep, va fer l'any pocs dies després d'arribar, si els hagués fet al vaixell hauríem hagut de pagar mig passatge més.

—Per què van marxar?

—Era l'època de la postguerra. Hi havia molts problemes amb la feina. Hi havia restricció de llum i només es podia treballar tres dies a la setmana. Sí —continua ella— eren temps difícils, els que no marxaven era perquè no podien. Francament —afegeix en Mingo— jo no em conformava. Vèiem com trens carregats de menjar anaven cap a França dient que eren les sobrances d'Espanya i aquí molta gent passava veritable fam. El mateix passava amb l'electricitat, no és pas que no hi hagués aigua, no!, sinó que tot marxava cap a l'estranger. De totes maneres hi havia gent amb situacions pitjor a la nostra. Nosaltres teníem terres i sempre hi havia alguna cosa per menjar.

—I per què el Brasil?

—Jo volia marxar, el lloc era el mateix. Per aquella època es podia anar

a Austràlia, Canadà, Veneçuela, Brasil i algun altre lloc d'algun país Asiàtic, si no recordo malament a la vora de Corea. Primer de tot vaig decidir-me per Veneçuela, allà hi havia en Vicenç Montiel, també de Llagostera. Però l'agència de Barcelona ens va fotre els quartos, a mi i algun altre que llavors semblava engrescat a marxar. Jo vaig aconseguir que me'ls tornessin.

—I al Brasil, ja hi havia altra gent de Llagostera?

—Sí, a Sao Paulo hi havia en Josep Armengol. Ell havia marxat l'agost anterior amb en Xamaco, però aquest últim va tornar molt aviat. En Josep encara hi és. A Rio també hi havia en Joaquim Puigmolé i en Lluís Rovira. En Lluís va morir al Brasil. També va va trobar en Josep Calvet.

—I vosaltres, on vau anar?

—Primer vam anar a Rio, allà hi vam estar dos anys, després, l'any 56 vam anar a Sao Paulo.

TRAVESSAR L'ATLÀNTIC, UN PRIMER TRÀMIT

—Va ser un viatge molt llarg?

—Jo —diu la Rossita— vaig estar-hi deu dies, ell quinze. El meu vaixell era dels més moders, era francès, el Provença. En aquest viatge ens vam divertir molt, hi havia salons de música, es feien balls, etc...

—Es van divertir?, el nen encara no tenia un any, no?

—Sí, però aquell viatge el vaig fer amb la Pepita Rovira a qui el meu sogre va avançar els cèntims que esperava li enviés el seu home per poder marxar. Amb el meu estat el pare d'en Mingo no volia que marxés sola

perquè deia que era impossible que em trobés bé tot el viatge. Doncs bé —riu— jo no vaig tenir ni un cap-roda, i en canvi la Pepita es va marejar cada dia.

—I vostè, com és que trigués cinc dies més?

—Ui!, allò era un "trasto". Tot feia carrec-carrac. A més vam ensopegar dos dies de tempesta. Durant dos dies no vam poder sortir a coberta, era com si anéssim amb submarí. Jo ja tenia pensat que si ens enfonsàvem em lligaria a un dels fardos de suro que transportàvem.

—I els "tiburons"? —fa ella.

—Amb tants com érem, hauria hagut de tenir molt mala sort que el "tiburó" vingués precisament per mi.

—Algun moment especial durant el viatge?

—El pas per l'Equador. Quan es canvia d'hemisferi es celebra la festa de Neptú, el rei dels mars. És com un carnaval, va ser molt divertit. També era agradable seure a la popa veient els que anomenaven peixos voladors saltar al davant nostre. També vam veure dofins.

UNA PRIMERA IMPRESSIÓ: COMENÇAR

—Quines dificultats van tenir durant el primer temps d'estar allà?

—El parlar i, ben bé al principi, l'hospedatge. Quant a la feina, vaig trobar-ne de soldador. De fet, es tracta de començar de nou.

—Com eren els dies d'aquest primer temps?

—A Rio hi ha sobretot colònia portuguesa, al principi no ens enteníem i

tot era difícil. Tot i així hi havia alguns catalans. Vam trobar els de Can Ramiro, que són família de Can Gascons. Per cert, ara són aquí però els seus fills no. Amb ells i dues famílies mallorquines que estaven al mateix pati que nosaltres fèiem colla. En total érem una vintena. Ens ajuntàvem, explicàvem coses, en Ramiro havia portat una guitarra i cantàvem cançons de l'època; anàvem a fer musclos a la platja i llavors fèiem l'arròs... així anaven passant els dies.

—Enyoraven això de per aquí?

—Espanya s'ha d'oblidar —diu la Rossita— si no no podries viure. Al principi jo només plorava i així no es podia continuar, et posaries malalt. I és que marxar del país...!

—Han dit que més tard van anar a Sao Paulo.

—Sí, anar a Sao Paulo ens va semblar tornar a Espanya. Avui hi trobem molta diferència entre aquí i allà, però després, venint de Rio... A Sao Paulo quasi tothom parla castellà. Hi ha molts d'argentins. La Rossita ens confessa: Allà vam començar a obrir-nos perquè a Rio estàvem una mica fofuts.

—Per què el canvi de Rio a Sao Paulo?

—Va ser per qüestió de feina. Em van oferir dirigir la instal·lació d'una fàbrica francesa de productes elèctrics: Prodelect, i evidentment em pagaven un sou molt superior al que tenia fins llavors. Vaig treballar amb ells fins l'any 62 quan amb un altre soci vam fer companyia per fer màquines de soldar. També vam fer rectificadors i transformadors. Més endavant vam fabricar tancs elèctrics. Abans però, quan encara treballava amb Prodelect vam muntar amb un valencià una ceràmica artística de macarró. Això va funcionar quatre o cinc anys. Fins el 68 no vaig comprar el restaurant que ara tinc a Jundiá on hem viscut des de llavors.

—Per què un restaurant?

—Doncs va sortir així. Vaig veure que en traspassaven un i jo ja estava tip de perdre cèntims. Llavors va ser quan vaig dir-me: ara serem socis amb la dona i així tant si em fot ella com si la foto jo, tot quedarà a casa. I ja ho veieu, fins ara.

HABITANTS DEL BRASIL

—Això d'ajuntar-se emigrants provinents del mateix lloc és molt freqüent, veritat?

En Domènec, la Rosa, l'Amelia i els autors de l'entrevista Elena i Ramon

—Sí, allà per exemple, hi ha el Centre Català, que per cert és molt maco! També hi ha el Centre Gallec, l'Aragonès i molts d'altres.

El dia 12 d'octubre se celebra el dia de la Raça. Es fa molta festa!

—Però deu haver-hi ressentiment cap als colonitzadors que van acabar amb els grups indígenes, no?

—No, no!, allà els qui manen són els estrangers. Tot són multinacionals. No hi ha cap sentiment en contra de la festa.

—Encara queden grups indígenes aïllats?

—Els indis ja parlen portuguès, però encara hi ha tribus molt allunyades que no es comuniquen amb ningú. Però fins i tot d'aquestes, les que estan més a la vora, es comercialitzen. Exploten els minerals, però els blancs sempre els foten. No fa gaire uns dos-cents indis van anar amb els seus arcs a Brasília per discutir sobre unes terres que els havien pres. De totes maneres no tenen res a fer-hi. Són, com dir-ho?, massa honestos, és a dir, massa innocents a l'hora que no tenen medis per lluitar contra l'home blanc.

—I els negres importats a l'època de l'esclavatge?

—Molts s'han anat barrejant amb els europeus. Avui la població brasilera és en la seva majoria mestissa. Però també hi ha força negres. El seu caràc-

ter és molt diferent al nostre. Així per exemple, el tan conegut festival de Rio a nosaltres els catalans no ens agrada. Ells, en canvi, comencen a ballar un matí i no paren fins al cap de dos o tres dies. N'hi ha que ni dormen.

VUIT MILIONS I MIG DE KILÒMETRES QUADRATS A SUDAMÈRICA

—Quatre paraules sobre el Brasil?

—Ui! és tan gran! Ja sabeu que és una república federal de més d'una vintena d'estats on Sao Paulo tot sol és com tot Espanya. Climatològicament fa pensar una mica amb Europa vista de cap per avall. La qüestió del clima ve molt marcada per la situació respecte a l'Equador. Aquí el tenim al Sud però el Brasil el té al Nord, per tant, el Brasil, com més al nord, més àrid és. N'hi ha per a tots els gustos. Cap al Sud mateix hi ha zones que semblen l'Alemanya. De fet, hi viuen alemanys i polonesos i a l'escola s'ensenya l'alemany. És la part més freda. Allà la gent emigra del Nord cap al Sud, aquí a Espanya ho fan del Sud cap al Nord.

—Què n'hi ha del Brasil salvatge?

—Hi ha moltes zones on l'home encara no hi ha arribat. Sense anar a la zona Amazònica, a Rio mateix, hi ha una selva tan espessa que els avions

no la volen sobrevolar ja que si en cau algun és impossible trobar-lo. També hi ha costes molt boniques —algunes semblants a la Costa Brava— que no s'han explotat.

—I el govern? Aquí es parla molt de la corrupció dels governs latinoamericans...

—En general hi ha una manca de principis. El mateix ministre de justícia feia contraband amb pedres precioses. El govern no té cap interès a formar la gent. El pressupost per cultura és molt baix, del dos al tres per cent. Però això passa en tots els països encara que allà més aque aquí.

—Vostès concretament on vivien dins l'estat de Sao Paulo?

—Al centre mateix de Jundiaí. Jundiaí és una ciutat de 500.000 habitants on hi ha força indústria. De fet, Sao Paulo i Rio són de les zones més industrials de tot el Brasil. A Sao Paulo mateix es viu del comerç, a penes hi ha turistes. A Rio, en canvi, ja n'hi ha força, de turisme.

—Quina calor que fa! Això allà no deu ser res, veritat?

—No, no, amb això esteu equivocats. Allà no hi ha hiverns, però tampoc passem tanta calor com aquí la gent es pensa, jo diria que no més que aquests dies aquí a Llagostera. Allà però no hi he vist mai neu. De totes maneres dintre el mateix estat hi

ha diferències climàtiques considerables. Així al Nord no hi glaça mai, en canvi, al Sud ho fa sovint.

—Els seus fills parlen català?

—Tots dos l'entenen bé; la noia el parla perfectament, el noi no tant.

—Entre vostès dos sí que el parlen, no?

—Uii, treballant no tenim pas massa temps de parlar —riu—. Tenim un restaurant; això és normal, no? De totes maneres sí que el parlem el català, sí.

32 ANYS DESPRÉS. IMPRESSIONS

—Com és que hagin tornat ara precisament, 32 anys després de la seva marxa?

—Jo no volia tornar, jo ja m'havia acomiadat per sempre.

—Sí, però ara —afegeix la Rossita— ell és el primer de "saborear la Catalunya". No vol parar a casa i jo estic tal com diuen en el Brasil, "Brava!". La culpa de què vinguéssim la té la meva germana. L'Amèlia que ha estat tota l'estona amb nosaltres desenterrant i ensenyant-nos fotografies ara ens diu: Jo els escrivia dient: "doneu-vos en vergonya!, trenta-dos anys de ser fora i quan tornareu jo ja seré morta.

—Allà —ens explica en Mingo— no es pot pas deixar el negoci. Si marxés quinze dies quan tornes has de començar de nou la clientela. Ara però s'hi

queda el fill. D'ara endavant aprofitarem més per viatjar.

—Sabien, per les cartes i per altres que havien vingut, que Llagostera havia canviat força. Se la imaginaven així?

—Jo —diu ell— no he volgut fer-me il·lusió de res, perquè llavors tens uns decepció. En canvi així vens, ho veus i si t'agrada bé i si no, doncs no, i ja està.

—I què, els ha agradat?

—Sí molt, tot molt maco i molt modern.

—Alguna cosa que ha canviat que ara els vingui al cap?

—La il·luminació del campanar per exemple, abans no hi era. Per cert que el seu rellotge ara repeteix les hores. Això és interessant si quan toca no estàs atent i no les comptes, saps que després d'uns minuts hi torna. No sé, en general tot és diferent. Els carrers enquitranats, les voreres arreglades, moltes cases noves, una guàrdia urbana molt modernitzada amb la "radio-comanda". Allà hi ha moltes ciutats grans que no saben ni què són. Si sabessin que aquí hi ha ciutats de 5.000 habitants! Al Brasil això és inimaginable; els nuclis urbans més petits són d'uns 20 ó 30.000 habitants. Llagostera seria quatre cases.

—I vostè Rossita?

—Doncs no ho sé, ell ja ho ha dit. Tot és més modern. M'agraden també

Les catarates de Foz do Iguaçu, al Brasil

les piscines. Les peixateries, abans totes eren allà mateix, ara n'hi ha tres o quatre. Els comerços estan ben condicionats, les carnisseries mateixes, abans tenien tota la carn per allà sobre, ara amb el taulell de vidre tot és molt més net.

—I a faltar? Què hi troben a faltar de la Llagostera que van deixar?

—Les móreres? —diu en Mingo tot somrient— allà s'hi anava a festejar, i ara ja no hi són. També aquells plàtans tan grossos que hi havia a la carretera. I sobretot el tren. Això sí que ho trobo a faltar molt! El tren era una alegria. No sé pas com es va fer la bestia de treure'l.

—Què s'haurien estimat més trobar: la Llagostera d'abans o aquesta?

—La d'abans, és clar!, però això és nostàlgia. Naturalment que m'agradaria trobar-ho tot tal com ho vaig deixar, els companys i nosaltres mateixos joves iguals... però això no pot ser. El temps passa i tot evoluciona.

CATALUNYA 32 ANYS DESPRÉS. UNA SOCIETAT DIFERENT

—Un canvi de la societat catalana en aquests 32 anys?

—Ha canviat en general. Per exemple abans no existia la jubilació. Una persona havia de treballar fins que es moria, ara en canvi pot viure tranquil·la. Allà la cosa no és pas així. Encara que hi ha qui tenint una bona feina pot retirar-se després de trenta anys de treballar i cobrar, d'altres han de fer com aquí abans.

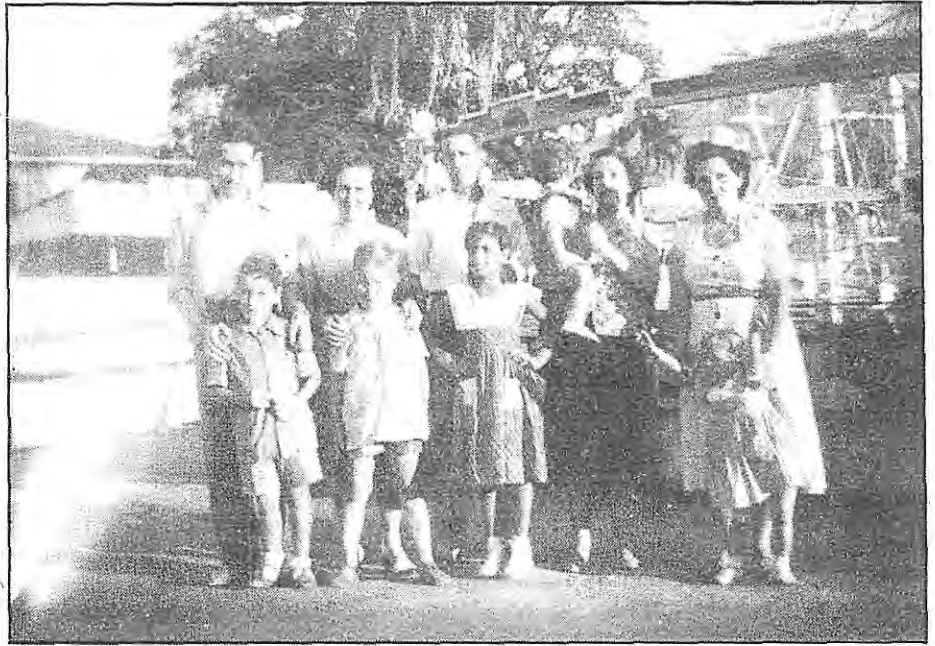
El que tampoc hi ha al Brasil és això de l'atur. Ara que hi ha molt d'aprofitat i després de tot qui ho paga? No sé si això està gaire bé.

—I un canvi cap a negatiu?

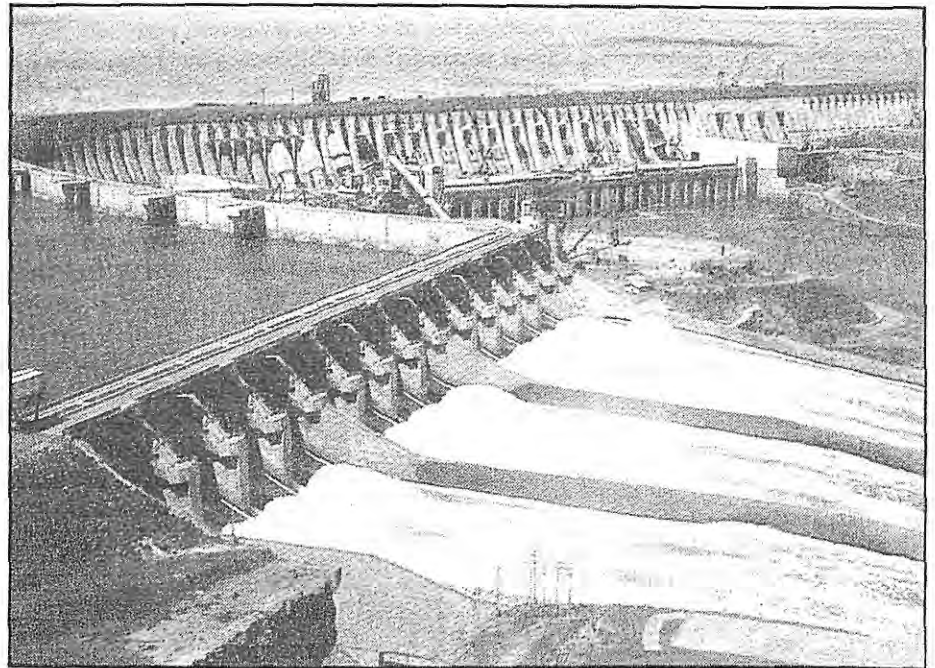
—Aquí la gent es queixa molt de la delinqüència però en comparació amb allà no és res. Allà en un dia hi ha de 15 a 20 atracaments a bancs. I no són pas els més pobres que roben, no!

—Com van veure, des del Brasil, la transició dins l'Estat Espanyol.

—Sabíem coses per les cartes que ens escrivíem. Allà, Europa és una cosa molt llunyana. Si se sap alguna cosa d'aquí és perquè el interessa. Així, i relacionat amb el que dèiem abans, l'atracament al Banc Central de Barcelona el van passar 5 o 6 vegades per la televisió durant tres dies seguits. A ells els convé perquè la gent es conformi. Així diuen: aquí passa, però, què hi farem si passa arreu?

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Ramiro Castelló, Pepita Rovira, Joaquim Puimolé, Josep Cantó (el nen), Rosa esteve, Florinda de Can Gandol. A sota: Fernando Rovira, Enric Puigmolè, Lolota Rovira i Isabel Rovira.

Vista parcial de la presa més gran del món a Itaipu (Brasil)

BRASIL: REAFIRMACIÓ D'UNA VELLA OPCIÓ

—Ja fa pocs mesos que han travessat l'Atlàntic, han estat a Portugal, a diferents llocs de l'Estat Espanyol... Per quant de temps més es quedaran?

—Fins que se'ns acabin els "quar-tos" o l'Amèlia ens faci fora.

—Va! —fa ella— massa sopa i poc espès!

—I després, fins quan?, potser quan es retirin tornaran a Llagostera per quedar-s'hi?

—No, no, ara la nostra vida està al Brasil. Allà hi tenim els fills, ells no s'acostumarien a aquí, tot és massa diferent. De totes maneres potser d'aquí un parell d'anys tornarem a venir.

—I ja per acabar: aconsellarien a algú que ara anés al Brasil?

—Per què no? Aconsellariu a algú que vingués a Catalunya? Doncs aquí és com allà. Si treballes, te'n surts.

COSES DEL POBLE

LA BIBLIOTECA MUNICIPAL A L'ABAST DE TOTHOM

Fa quatre anys, molts llagosterencs vam pujar a la inauguració de la biblioteca, però, després, ens hem oblidat una mica d'aquest servei que tenim tan a l'abast de la mà.

Els joves estudiants s'han fet seva la biblioteca per fer-hi els deures i per consultar. Tanmateix, els més grans, quan hem tingut temps —vacances, ponts,...— no ens hem sentit temptats d'anar a fullejar les revistes o buscar algun llibre per endur-nos-els a casa.

Tanmateix, durant aquest temps, l'índex dels catàlegs no ha deixat d'augmentar. Les adquisicions acostumen a ser interessants, dins la seva diversitat, però hom pensa que potser és la desconexió amb el moviment de la biblioteca que fa que no experimentem, al menys, una temptació a l'any!

L'Helena Gironès, bibliotecària, la qual té cura de la biblioteca Julià Cutillé, s'ha ofert a donar-nos periòdicament la relació dels nous títols. Però cal pensar que aquests se sumaran a uns altres set mil que, només donant un vol per la Casa de les Vídues, o parlant amb algú que ho faci, podreu descobrir.

En aquesta ocasió però, la col.laboració de l'Helena està encaminada a assabentar-nos del funcionament de la biblioteca, deixant per a la propera l'inici de les relacions abans esmentades.

Al centre de la vila, a la plaça de la Llibertat, tenim la biblioteca "Julià Cutillé". Es va inaugurar el 28 de novembre del 1982 amb 3.500 volums. Ara volten els set mil i està subscripta a 66 publicacions periòdiques.

La Biblioteca és oberta cada dia de la setmana, de dilluns a dissabte, de dos quarts de dotze a la una els matins (menys dilluns), i de dos quarts de sis a les nou del vespre (exclòs el dissabte). Per gaudir d'aquest servei només es demana respectar el silenci, tenir el carnet de lector, no embrutir ni malmenar els llibres i, un cop llegits, no tornar-los al prestatge.

ELS CATÀLEGS

Per poder utilitzar de forma ràpida i eficaç la informació que conté la biblioteca, s'han confeccionat uns catàlegs. És a dir, que de tots els llibres de la biblioteca se'n redacta una referència bibliogràfica en forma de fitxa; cada llibre té diferents fitxes, amb diversos encapçalaments, que són les que formen els diversos catàlegs.

Catàleg alfabètic d'autors i obres anònimes

L'encapçalament de les fitxes correspon al cognom de l'autor del llibre. També es troben coautors, prologuistes, traductors, recopiladors d'antologies, etc. Igualment trobarem entitats que han realitzat un treball col·lectiu i estan considerades com autors de l'obra. Les obres anònimes (se'n desconeix l'autor o els autors són més de tres) s'entren pel títol.

Per mitjà, doncs, d'aquest catàleg podem localitzar els llibres d'un autor determinat.

Catàleg alfabètic de matèries

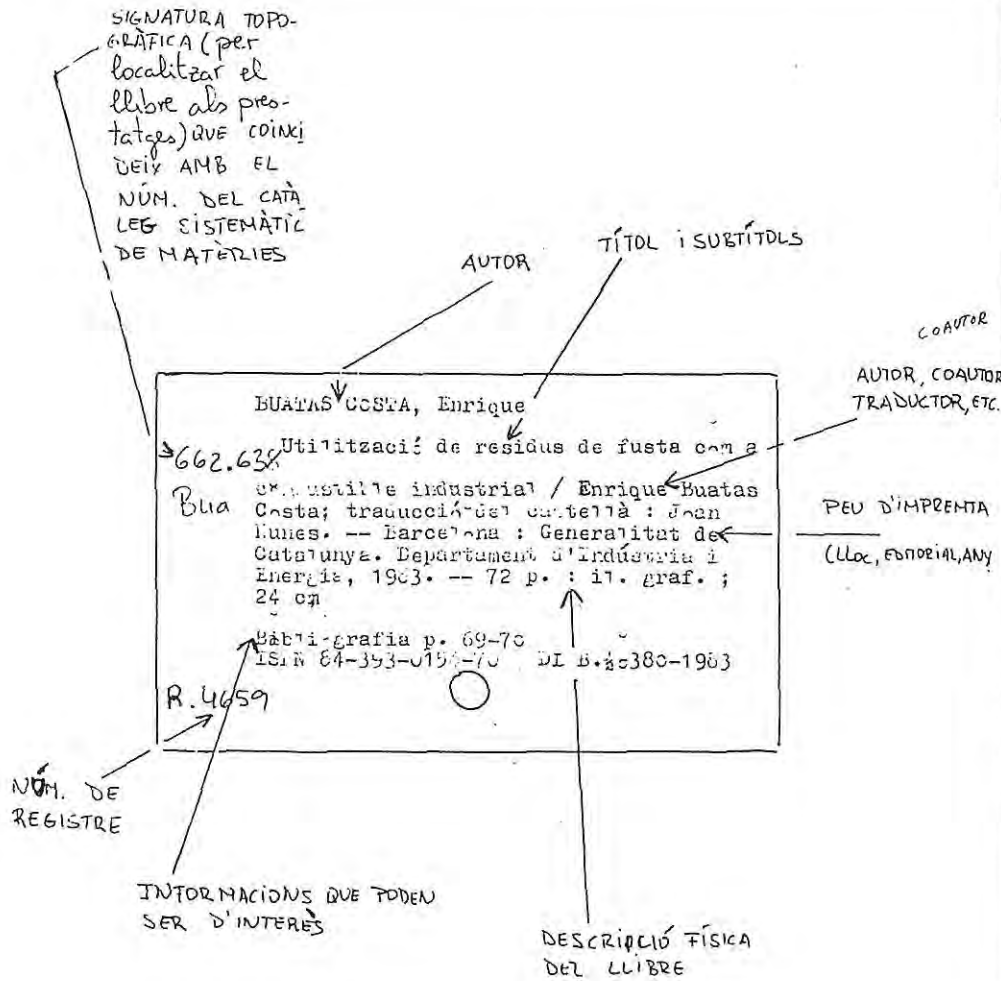
Les fitxes són encapçalades per paraules que sintetitzen el contingut del llibre. Un llibre pot tenir més d'una fitxa, més d'un encapçalament de matèria segons el tema que tracti.

- Hi ha els següents catàlegs:
- Catàlegs alfabètic d'autors i obres anònimes (a.a.)
 - Catàleg alfabètic de matèries (a.m.)
 - Catàleg sistemàtic de matèries (s.m.)
 - Catàleg alfabètic de títols (a.t.)

Catàleg sistemàtic de matèries

És també un catàleg temàtic. El contingut del llibre no és, però, expressat en paraules sinó en números, segons la Classificació Decimal Universal (C.D.U.). A prop dels catàlegs hi ha un llistat d'aquesta classificació que us en facilitarà l'ús.

L'ordenació és sistemàtica i intenta jerarquitzar les diferents matèries partint del concepte més ampli fins arribar al més concret.

Per exemple:

- 5 Ciències pures. Exactes i naturals.
- 52 Astronomia. Geodesia.
- 523 Astronomia descriptiva.
- 523.4 Planetes.
- 523.42 Venus.

Catàleg alfabètic de títols

L'encapçalament és el títol del llibre i el seu ordenament és alfabètic, segons la primera paraula, prescindint dels articles inicials.

En aquest catàleg únicament hi són incloses les obres de tipus literari, com ara novel·la, narracions, contes, poesia, teatre... etc.

LES FITXES

Com ja hem dit abans els catàlegs els formen les diferents fitxes de cada llibre, per això és important saber trobar la informació que ens ofereixen; com podeu veure en el model que reproduïm.

Bé, amb tot això ja podem entrar a la bibliotecària

A la planta baixa hi trobem setze places de lectura, la secció per a infants, les obres de referència, enciclopèdies, diccionaris, etc., i també les revistes i diaris, així com els catàlegs.

Al primer pis hi ha la secció d'adults amb vint-i-sis places de lectura i llibres de tan diversa temàtica com ara religió, ciències socials, ciències (física, química, matemàtiques, biologia, etc.), tècnica (fusteria, dibuix, metalls, etc.), història, biografia, novel·la, poesia, teatre, literatura, esports, art, etc.

Si per buscar un llibre heu utilitzat els catàlegs i us heu fixat en la signatura topogràfica, no se us farà difícil comprendre l'ordre seguit en la disposició dels llibres als prestatges, tanmateix si tinguéssiu algun problema sempre podeu demanar el que necessiteu a la bibliotecària.

COL.LABORADORS

- FOTOS VALL-LLOSERA
c/. Sant Feliu
- SUPERMERCAT MERCÈ
Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94
- Carns i Embotits REMIGI GASCONS
Migdia, 21 - Tel. 83.01.54
- Carnisseria M. ESTEVE
Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14
- Carnisseria MIQUEL
Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99
- Articles pel NOU NAT i JOGUINES
Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13
- Carns LLUÍS RIBAS
Camprodon, 4
- JOAN PARÉS, lampisteria
Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28
- FRANCESC XIRGU, recader
Tel. 83.01.57
- FRANCESC PI, fusteria
Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22
- ENRIC MONTIEL, agència
Calderers, 5 - Tel. 83.03.62
- MOBLES SOLER
Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44
- ROSTISSERIA M. DEULOFEU
Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62
- CLIMENT FRIGOLA, pastisseria
- CARBÒNIQUES FUYÀ
P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62
- CA L'ANDREU, barberia
Passeig, 5
- Aquarama SANT ANTONI
Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21
- JAUME FA, lampisteria
- LLUÍS CAMACHO MORENO, pintura i decoració - Maiena, 4 - Tel. 83.05.49
- SOLEDAT, articles regal i llistes de noces
Panedes, 33 - Tel. 83.02.11
- VILALLONGA - Confeccions
C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55
- CAL DEGOLLAT
Telèfon 83.01.29

COSES DEL POBLE

RELACIÓ DE NAIXEMENTS DES DEL MES DE MAIG 1986

- 5-5-86, **Maria Rosa Carrillo Blanca**, filla d'Antonio i de Francisca, domiciliats al carrer Cantallops núm. 5
- 6-5-86, **Estel Ciurana Bosch**, filla de Josep i de Maria Rosa, domiciliats al carrer Ganix núm. 10
- 13-5-86, **Patrícia Lloveras Castelló**, filla d'Antoni i de Roser, domiciliats a la Baixada de Caldes núm. 12
- 18-5-86 **Cristina Turon Blasco**, filla de David i de M.ª Teresa, domiciliats al carrer Concepció núm. 30
- 21-5-86, **Marc Ayach Mena**, fill d'Emili i Juliana, domiciliats al carrer Constància núm. 4, 2.ⁿ
- 21-5-86, **Josep Bagué Vilà**, fill de Narcís i de Natàlia, domiciliats al carrer Alt de Girona núm. 6, 1.^r
- 24-5-86, **Núria Restrudis Mayol**, filla de Narcís i de Maria, domiciliats al carrer Costa Brava núm. 31
- 23-5-86, **Sandra Codinach Auladell**, filla de Salvador i Maria, domiciliats al veïnat de Panedes núm. 5, "Mas Parera".
- 9-6-86, **Isaac Delgado Salguero**, fill de Juan i de Manuela, domiciliats al carrer Major núm. 3
- 23-7-86, **Jesús Malagón Lázaro**, fill de Jesús i de Caridad, domiciliats al carrer Puig del General, núm. 14
- 4-8-86, **Xavier Giménez Ceprián**, fill de Rafael i de Victoria, domiciliats al passeig Romeu núm. 20, 1.^r, 3.^a
- 4-8-86, **Albert Roch Masdevall**, fill de Josep i de M.ª Carmen, domiciliats al carrer Montseny núm. 11
- 18-8-86, **Ricard Torrejón Fernández**, fill de Alonso y de Soledad, domiciliats al veïnat de Mata núm. 1, "Mas Calvet".

- 22-8-86, **Eva Pérez Prunell**, filla de Joan i de Roser, domiciliats al carrer Constància núm. 4, 1.^r, 2.^a
- 28-8-86, **Maria Neus Bota Rabassedas**, filla d'Aleix i d'Isabel, domiciliats al carrer Constància núm. 4, 1.^r, 2.^a
- 29-8-86, **Miquel Castelló Bou**, fill de Miquel i de Neus, domiciliats al veïnat de Cantallops.
- 31-8-86, **Ester Ramírez García**, filla de José Luis i de María Gabriela, domiciliats al carrer Olivareta, 26.

DEFUNCIONS

- 25-4-86, **Micaela Rodríguez Válero**, nascuda a Coin (Màlaga) el 25-10-1922, domiciliada al carrer Hospital núm. 21.
- 28-4-86, **Montserrat Gibert Albareda**, nascuda a Quart el 2-6-1899, domiciliada al carrer Sant Felu núm. 38.
- 12-5-86, **Ana Julià Burch**, nascuda a Llagostera el 27-6-1892, domiciliada al carrer Consellers núm. 20
- 14-5-86, **José Encesa Castellà**, nascut a Llagostera el 28-5-1922, domiciliat al carrer del Fred, núm. 17
- 28-5-86, **Eugènia Hortelano López**, nascuda a Mohorte (Cuenca) el 26-3-1895, domiciliada al carrer Consellers núm. 17
- 4-6-86, **Balbina Albertí Ferrer**, nascuda a Llagostera el 18-8-1899, domiciliada al carrer Mas Sec núm. 20
- 24-6-86, **Maria Comas Mascort**, nascuda a Llagostera el 30-10-1910, domiciliada al carrer Pocafarina núm. 27
- 1-7-86, **Maria Camós Nogué**, nascuda a Caldes de Malavella el 3-7-1899, domiciliada a l'Hospital Municipal.
- 28-7-86, **Ramon Cantó Santamaría**, nascut a Relleu (Alacant) el 31-8-1895, domiciliat a l'Hospital Municipal.
- 1-8-86, **Federico Andrés Sánchez**, nascut a Valtorres (Saragossa) el 18-7-1895, domiciliat al veïnat de Bruguera núm. 3
- 9-8-86, **Gabriel Real Oliva**, nascut a Malpartida (Cáceres) el 30-10-1919, domiciliat al carrer Nou núm. 53
- 20-8-86, **Pere Mayol Borrell**, nascut a Llagostera el dia 1-9-1906, domiciliat al carrer Alvarez núm. 12
- 20-8-86, **Maria Miquela Cabarrocas**, nascuda a Llagostera el 21-6-1909, domiciliada al veïnat Creu de Serra núm. 4
- 11-8-86, **Martí Llorent Mola**, nascut a Llagostera el 28-8-1921, domiciliat al passeig Pompeu Fabra núm. 62
- 12-5-86, **Narciso Lluís Vilahur**, nascut a Cassà de la Selva el 21-8-1900, domiciliat al carrer Puig del General.

MATRIMONIS

- 3-5-86, **JUAN ANTONIO TIRADO MORALES**, nascut a Antequera (Màlaga) el 18-2-1960, domiciliat a Cassà de la Selva, carrer Raval núm. 53
MARIA MORENO FLORES, nascuda a Llagostera i domiciliada al carrer Marina núm. 12 de Llagostera.
- 17-5-86, **JOSE-JAIME GUINO BOU**, nascut a Llagostera el 22-4-1959, domiciliat a Llagostera, carrer Donzelles núm. 8
GEMA-MAGDALENA TURON GARRIGA, nascuda a Llagostera el 19-2-1962, i domiciliada a Llagostera, carrer Tossa núm. 37
- 26-7-86, **ANGEL CASAS BERNADES**, nascut a Sant Martí Sacalm el 17-8-1961, domiciliat a Salt, a la Granja El Sitjar.
MARGARIDA PADIN PANTIN, nascuda a San Salvador de Pedroso (La Coruña), el 29-1-1962, domiciliada a Anglès, carrer Molí núm. 25

26-7-86, ANTONIO RIBES FONT, nascut a Llagostera el 23-9-1964, domiciliat a Llagostera, carrer Sant Feliu núm. 9
 MARIA CARMEN MORENO CARRASCO, nascuda a Perpinyà (França) el 28-4-1967, domiciliada a Le Boulou, carrer Claire Fontaine núm. 24.

3-8-86, JUAN JOSE RODRIGUEZ RECHE, nascut a Cullar-Baza (Granada) el 26-2-1962, domiciliat a Llagostera, carrer Hospital núm. 31
 EVA LOPEZ ORTEGA, nascuda a Barcelona el 16-8-1964, domiciliada a Llagostera, carrer Puig del General núm. 14.

9-8-86, JOSE M.ª AGUILERA MORENO, nascut a Llagostera el 31-10-1958, domiciliat a Llagostera, carrer Concepció núm. 17

M.ª ANGELS CRIADO RAMOS, nascuda a Barcelona el 15-11-1961, domiciliada a Llagostera, carrer Ciceron núm. 15 (Urb. Llagostera Residencial).

10-8-86 DOMINGO PEREZ OLIVA, nascut a Sant Gregori el 30-11-1959, domiciliat a Girona, carrer Calderers, núm. 10.

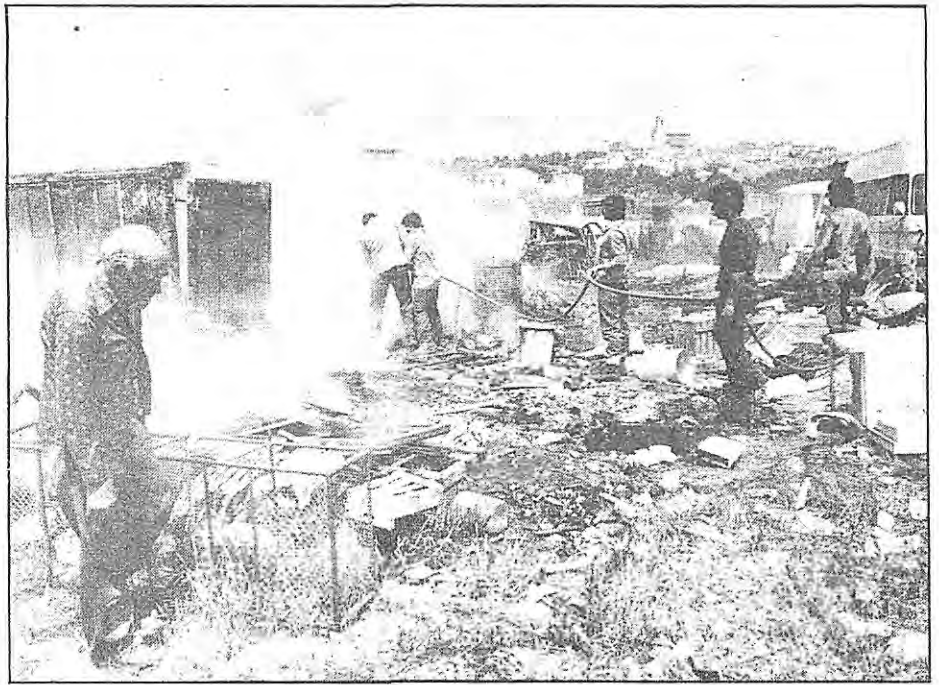
JUANA RUIZ RAMIREZ, nascuda a Almedinilla (Córdoba) el 17-2-1965, domiciliada a Llagostera, carrer Puig del General.

15-8-86 JOSEP COSTABELLA CASANOVAS, nascut a Girona el 23-3-1960, domiciliat al veïnat de Panedes s/n., "Can Costabella".

MARGARIDA CANALDA FERRANDIZ, nascuda a Badalona el 27-5-1962, domiciliada a Barcelona, carrer Segre núm. 79, 1.^r, 1.^a

11-9-86 ENRIC FREIXAS BERNARDO, nascut a Salt el 10-3-1965, domiciliat a Salt, carrer Sta. Afra núm. 11

JUDITH TORRAS PIELLA, nascuda a Girona el 3-7-1967, domiciliada a Girona, carrer Onyar núm. 4

Coses que pasen!

FOTO: XEVI RUIZ

ESTAT DE COMPTES SOLSTICI D'ESTIU 86

INGRESSOS

Recaptació bar 177.975

DESPESES

Conjunt La Rodona 65.000
 Conjunt Swing Sec 25.000
 Coques 17.560
 Pagat a Solador,
 cessió electricitat 1.500
 Vins de Can Ramiro 2.700
 Xampany i licors 41.610
 Begudes Fullà 24.707
 Fra. Massegur
 Vasos, confeti, etc. 14.000
 Fra. Puigdemunt 282
 Compra gel 2.000
 Publicitat Punt Diari 8.948

203.307

Ingressos 177.975

Dèficit 25.332

La festa del Solstici d'Estiu, ha arribat aquest any a la seva novena edició, continuant la línia de massiva assistència, ja que s'ha convertit en una cita obligada per als noctàmbuls i festius de les nostres comarques.

L'estat de comptes presenta un dèficit de 25.332 pessetes que justifiquem amb el lloguer de dos conjunts per mantenir l'ambient fins a la sortida del sol. Aquesta quantitat ha estat subvencionada per l'Ajuntament, dins el programa de festes Estiu-86.

Agraïm molt especialment la col·laboració de l'Ajuntament, G.E. Bell-Matí, Transports Japic, S.A., Instal·lacions Fec, Electrònica Genohar, Llorenç Vendrell, L'Enrenou Pub, Domingo Noguera, Casino Llagosterenc, Solador, Flors La Margarida i Llagostera Ràdio.

Col·lectiu Solstici Estiu-86

COL·LABORADORS

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
 Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 35

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 Tel. 83 02 57

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

Carretera Tossa - Tel. 83 09 95

COSES DEL POBLE

ESTIU-86 AL CARRER

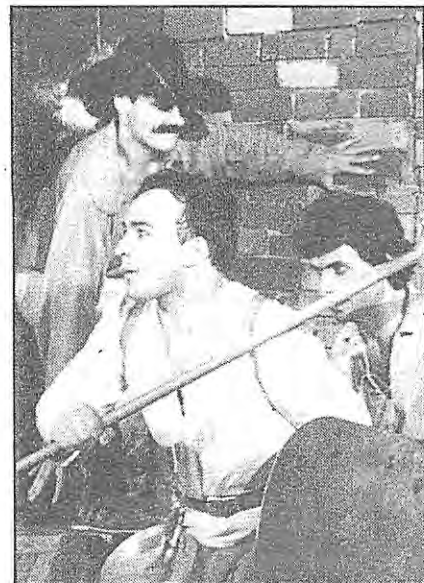
Seguint la línia començada l'any passat aquest estiu s'ha organitzat una sèrie d'espectacles al carrer, els diumenges al vespre majoritàriament. El programa ha estat essencialment el mateix que l'any anterior: havaneres, sardanes, teatre, cançó catalana, ball al carrer i també danses i cançons per a la mainada.

La resposta en participació de la gent ha estat bona, ja que un bon nombre ha aprofitat cada cap de setmana l'espectacle, com una bona excusa per sortir a passejar i parar una estona la fresca, tant desitjada als dies d'estiu.

També, continuant amb la idea de

l'any anterior, aquestes activitats s'han fet a diferents indrets del poble donant, així, protagonisme a diferents barris. Aquest any s'ha fet també una vesprada a la plaça de la Llibertat i el ball s'ha fet a les Cases Barates.

Aquest programa estiuenc va començar el passat 6 de juliol i s'ha antduent a terme setmana darrera setmana fins el 30 d'agost. Tanmateix hom ha volgut incloure, també dins aquest, la diada de l'11 de setembre, tot donant-li un caire desenfadat i de festa: a la tarda sardanes a la plaça i a continuació ball amb el conjunt "Filigranes".

El músic i l'artista

Pere Mayol Borrell i Martí Lloent Molas, dues persones ben conegudes per tots els llagosterencs, van morir el mes d'agost passat amb nou dies de diferència. L'onze d'agost, en Martí Lloent, tenora de l'orquestra la Principal de Llagostera, va patir un accident mortal de cotxe abans d'arribar a la Costa d'en Alou. En Martí, que canvià la feina de sastre per la de músic quan tenia 50 anys, era un home de caràcter jovial i desenfadat, que sabia veure la part positiva de la vida. El dia de l'accident, venia de pescar amb en Rosendo Noguer, qui va sofrir ferides de pronòstic greu de les quals s'està recuperant.

En Pere Mayol ens va deixar el 20 d'agost, quan estava a punt de complir els 80 anys. La seva tasca com a professor de dibuix i pintura dels infants i joves del poble havia acompanyat moltes generacions de llagosterencs. Fa dos anys, amb motiu de la festa major, va ser homenatjat amb una exposició retrospectiva de pintures i dibuixos, que ens va demostrar l'amplitud i qualitat de la seva obra artística. En el Butlletí de F.M. de l'any 1984, reproduïem les notes bibliogràfiques de la vida i obra d'en Pere Mayol. Encara que senzill, aquesta vegada l'homenatge va poder arribar a temps. Descan seu en pau.

COMENTARI DE CINEMA

A partir d'aquest número, procurarem des d'aquesta pàgina donar a conèixer i avançar, en la mesura en què sigui possible, la programació de cinema a Llagostera.

En Quim Planella —el qual en una altra ocasió deia que *acostumar-se a anar al cinema és la cosa més fàcil del món: el dissabte abans d'anar a la discoteca, el diumenge a primera hora de la tarda, quan tampoc es va enlloc...*, si la pel·lícula és bona, és clar!— ens comentarà alguna de les projeccions.

* * *

MIKI Y MAUDE

20-21 setembre

Més que parlar d'aquesta pel·lícula, crec que seria interessant repassar, una mica per sobre, la identitat dels seus actors i autors; ja que és aquí on podem trobar els al·licients necessaris per anar al cinema a veure aquest film, no pas en el seu guió que, una vegada revisat, ens dona un resultat més o menys aproximat a les típiques comèdies de "Bodeville".

"Miki y Maude" gaudeix, en primer lloc, del talent indiscutible del seu director, Blake Edwards, un gegant del cinema d'humor anglès que compta, en la seva llarga cursa d'èxits, títols tan coneguts com: "La pantera rosa" (4 films), "IO, la mujer perfecta", "S.O.B.", etc. Sense oblidar l'esplèndida i elegantíssima comèdia "Victor o Victoria", un producte digne de ser escrit amb lletres d'or dins l'ampla història del cinema d'humor. Encara que "Miki y Maude" sigui una

pel·lícula menor d'aquest director, s'hi poden apreciar els "tocs" característics de Mr. Edwards, que són capaços de transformar una simple pel·lícula "de riure" en el que, en l'argot de la gent de l'ofici, s'anomena "alta comèdia". Però, no és aquest l'únic atractiu de la pel·lícula; Amī Irving una joveíssima actriu, que ja vàrem poder veure a "Yentl", i Ann Reiquing, que interpretà, entre altres, els fills "All That Jazz" i "Annie", són les dues correctíssimes esposes d'un atabalat i nerviós Dundlei Moore, actor americà i ex-pianista de Las Vegas, especialitzat en comèdies d'embolic, que després de petites intervencions en uns quants films, li arribà l'oportunitat de mans del propi Blake Edwards, en la ja comentada "IO, la mujer perfecta", compartint, així, els honors de repartiment amb l'excel·lent Julie Andrews, proporcionant-li la millor ocasió per lluir les seves indiscutibles qualitats. No m'agradaria caure en la temptació de parlar de l'argument de "Miki y Maude", ja que bona part del secret

de la pel·lícula resideix en el fet que l'espectador no sàpiga "què passarà" en la següent escena, solament diré que el tema tracta de la bigàmia des d'una òptica molt particular, arribant en certs moments a produir-se situacions autènticament delirants que, recolzades per un correcte moviment de càmera i un encertadíssim muntatge, fan de "Miki y Maude" una de les poques excepcions a tenir en compte dins l'oferta mediocre i pobra a què el cinema d'humor d'aquests darrers anys ens té acostumats.

Complementarà: "K.G.B. La guerra secreta". Dirigida per Dwight Little.

28 setembre: El secreto de Joey
Soñadora americana

5 octubre: Los bicivoladores
Un millón de dólares al aire

12 octubre: El zorro gris
Corus Line

19 octubre: La loca academia de la
policía tres. — Camila.

26 octubre: Vacaciones europeas de
una familia americana.

Quim

ACTIVITATS D'ESTIU DEL CASINO LLAGOSTERENC

El dissabte 16 d'agost es va fer un Gran Ball d'Estiu al saló-café del Casino. Igual que l'any passat, la vetllada estava especialment pensada per als socis de l'entitat, encara que també podien assistir-hi els forasters que aquests dies de calor visiten el poble. Amenitzà la nit el conjunt "Marian and Charlie's Grup". La participació va ser nombrosa tot i que una part considerable dels assistents fossin forasters. En el decurs de la nit es van fer diferents rifes, però amb prou feines es van aconseguir cobrir les despeses dels músics.

També dins de l'edifici del Casino, però en aquesta ocasió en la sala d'exposicions hi ha, des del 23 d'agost fins al 14 de setembre, una mostra de pintura. Els autors de les obres exposades són: Josep Mayol, Joan Roca, Juli Clara, Josep Lloveres i Pompeu Pascual; tots ells pintors llagosterefcns ben coneguts per la major part de nosaltres.

Festival de cançó al Casal.

FOTO: XEVI RUIZ

EL CONSELL ESCOLAR I LA SEVA CONSTITUCIÓ ALS COL·LEGIS DE LLAGOSTERA

Ara, quan les vacances s'acaben i la mainada torna als col·legis, ens ha semblat interessant reprendre el tema del Consell Escolar que ja era al carrer a finals del curs passat i que ben segur seguirà vigent durant aquest proper curs.

Abans de passar a parlar de la composició i la funció del Consell, coneguda per molts, volem fer-nos ressò d'alguns dels interrogants que algú es fa: Per què existeix el Consell Escolar?, realment quina importància té?, serà l'escola, a partir d'ara, més oberta?

Sembla que la finalitat o l'objectiu del Consell Escolar és fer una escola més democràtica i participativa, ja que al Consell, a més de formar-hi part membres docents, també hi col·laboraran altres persones de la societat, com són els pares, els alumnes i un representant de l'Ajuntament.

Tanmateix, potser caldrà esperar un temps per saber si el Consell dona resposta a alguns dels problemes que l'escola té plantejats des de fa tants anys, com per exemple: el criteri que s'utilitza per l'admissió d'alumnes, problemes de disciplina, aprovació del pressupost del centre, aprovació i avaluació de la programació, etc... Però, malgrat aquesta desconfiança per part d'algú, cal dir també, que al Consell s'hi depositen, no en va, il·lusions i esperances que, tots plegats, esperem no veure esmicolar.

EL CONSELL I LA OPOSICIÓ

El Consell Escolar és el màxim òrgan participatiu i de govern dels centres docents no universitaris, on hi són representats tots els estaments de la comunitat escolar.

Aquest obeeix a la posta en pràctica de la L.O.D.E. (Llei orgànica reguladora del Dret a l'Ensenyament).

La composició, en centres com els de Llagostera, ha de ser la següent:

—President: el director del centre escolar.

—Cap d'estudis del centre.

—Secretari del centre, que ho serà també del Consell, amb veu però sense vot.

—Quatre professors del centre escolar.

—Tres representants dels pares d'alumnes del centre.

—Un representant dels alumnes del centre.

—Un representant de l'Ajuntament.

FUNCIONS DEL CONSELL ESCOLAR

Les funcions del Consell van des d'algunes bàsicament estructurals a

d'altres purament educatives, passant per les que podríem anomenar de política del Centre. Concretament són:

a.— Elegir el director i designar l'equip directiu del centre que el director proposi. (L'equip directiu està format pel director, el cap d'estudis i el secretari).

b.— Decidir sobre l'admissió d'alumnes, d'acord amb la normativa vigent.

c.— Resoldre conflictes de disciplina.

d.— Aprovar el pressupost del centre i vetllar pel seu compliment.

e.— Elaborar el projecte educatiu del centre.

f.— Aprovar i avaluar la programació del centre que, anualment, elabori l'equip directiu.

g.— Elaborar i aprovar el reglament de règim interior del centre.

h.— Programar, amb la col·laboració del claustre de professors i de l'associació de pares d'alumnes, les activitats complementàries: menjador escolar, colònies, excursions, visites,...

i.— Informar sobre la memòria

anual d'activitats del centre.

j.— Donar criteris sobre les activitats extraescolars que es puguin portar a terme, d'acord amb l'associació de pares d'alumnes: culturals, recreatives, esportives.

k.— Vetllar pel manteniment i millora de les instal·lacions i material escolar.

l.— Establir les relacions de col·laboració amb altres centres amb finalitats culturals i educatives.

m.— Supervisar l'activitat general del centre en els aspectes administratius i docents.

n.— Qualsevol altra funció que el Departament d'Ensenyament disposi.

EL PAPER DELS ALUMNES

Els alumnes a més d'estar representats en el consell escolar, també poden col·laborar (si existeix) a formar una associació d'alumnes. Per a què pot servir una associació d'alumnes?

—Per realitzar activitats de caire

cultural, esportiu, d'excursionisme i lleure.

—Per representar als alumnes en els òrgans de govern del centre.

—Per promoure l'esperit associatiu i estimular el treball en equip.

—Per fomentar l'acció cooperativa que connecti l'escola amb el treball.

REUNIONS I DECISIONS DEL CONSELL

El consell s'ha de reunir preceptivament un cop cada trimestre. També s'haurà de reunir si el seu president el convoca o bé quan ho sol·liciti almenys un terç dels seus membres.

Les decisions es prendran per consens o per majoria dels presents.

Abans de finalitzar el curs passat el col·legi Lacustària va elegir els seus representants al Consell, quedant constituït de la següent manera:

Director: Pilar Sancho

Cap d'estudis: Jaume Moll

Secretari: Salvador Parés

Quatre professors del Centre:

Núria Solà

M. Àngels Rosés

M. Teresa Rosa

M. Rosa Maidagan

Tres representants dels pares alumnes:

Dolors Deu

Glòria Ribas

Lluís Camacho

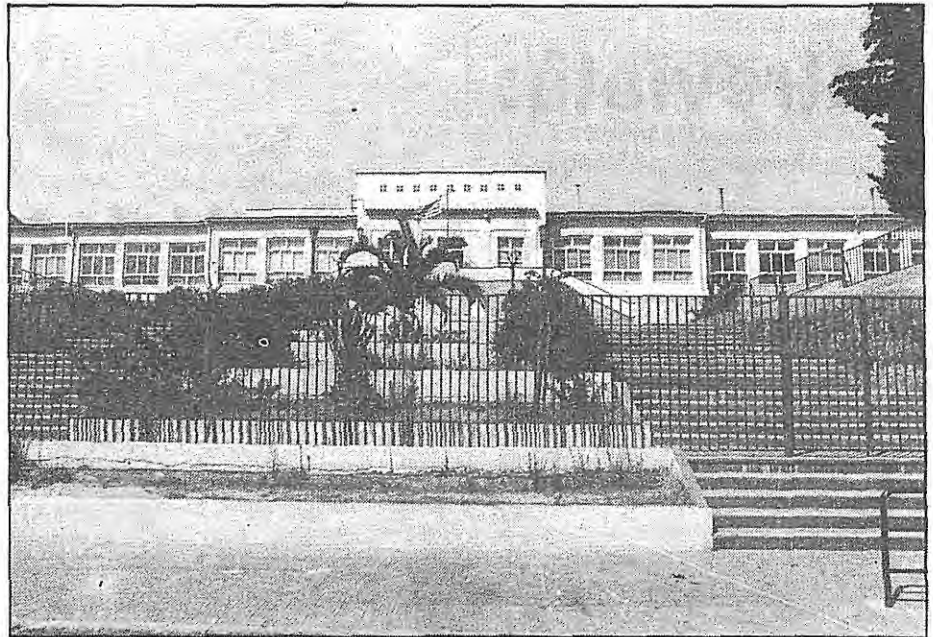
Representant dels alumnes:

Xavier Puyol

Representant de l'Ajuntament:

Joan Coll

Quant al col·legi Ntra. Sra. del Carme, en tractar-se d'un col·legi concertat, és a dir d'un col·legi privat subvencionat per l'Estat, el qual ha de tenir coneixement del pressupost anual del centre, no ha de tenir elegits els membres del Consell fins a finals d'aquest any 1986.

El Col·legi Públic Lacustària presentava aquest aspecte uns dies abans de començar el curs 86-87.

COMERCIAL LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES

ARTICLES PRIMERA INFANCIA

BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

Mobles i Fusteria

Royba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

ELECTRÒNICS CODOLAR

VIDEO

TELEVISIO

ALTA FIDELITAT

ELECTRODOMESTICS

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

Entrevista:

JOAN DABAU I ALCÀIDE

DISSET ANYS DIRECTOR DE L'ESCOLA PÚBLICA DE LLAGOSTERA

Feia vuit anys que era mestre —s'estrenà el 22/9/62— quan al gener del 1970, el van nomenar director del col·legi "Lacustària", substituint Francesc Rigau Geli. El seu càrrec ha passat per cinc anys de franquisme, quatre de transició i set de democràcia, superant designacions a dit, eleccions del claustre i pressions externes. Va presentar la dimissió abans de la formació dels consells escolars, per poder "tornar a ser mestre" a Girona.

Aquí no volem jutjar ni qualificar la tasca de Joan Dabau i Alcaide al front de l'escola pública de Llagostera, però sí deixar constància que durant aquests anys l'escola ha canviat molt. També recordar que per a nosaltres —"Col·lectiu de Redacció del Butlletí"—, sempre ha estat una persona assequible, i que agraïm la seva col·laboració, i la de Salvador Parés, de quan el "Butlletí" s'editava amb la "vietnamita" del col·legi.

"PER UN ENSENYAMENT PÚBLIC DE QUALITAT I PER A TOTHOM"

Joan Dabau i Alcàide és natural de Pau, a l'Alt Empordà. Arribà a Llagostera el primer de setembre del 1968. Al cap d'un any i mig el feien director, i així fins el 30 de juny del 1986. Vam fer l'entrevista a finals del curs passat, quan embalava els "trapaus" per traslladar-se, i es va mostrar, com sempre, com una persona oberta, afable i dialogant, això sí, amb més franquesa que mai.

—Quins han estat els canvis més importants d'aquest temps?

"Abans, els directors eren designats a dit pel ministeri d'Educació i Ciència, encara que el claustre proposava una terna. Després van haver-hi eleccions i era el claustre de professors que decidia. Últimament amb l'escola més participativa, és el consell escolar que decideix, és a dir, tots els qui intervenen en el procés educatiu".

—Al llarg d'aquests anys, es pot par-

lar d'algun moment difícil?

"Hi ha dos o tres moments que han representat un gran esforç per als mestres. La llei general d'educació de l'any 1970 suposà un canvi radical de mentalitats. Un altre pas important fou la normalització lingüística. A Llagostera vam ser dels primers centres a aplicar-la, i era complicat. A part de les titulacions del professorat, exigien l'acord unitari dels mestres, dels pares,... Si tan sols hi havia un mestre que s'oposava, o un director que deia que no, el procés no tirava endavant".

"Quant a coses de realització concreta, sempre en col·laboració amb els companys, promoure la constitució de

L'ESCOLA BRESSOL

—Com va anar això de la guarderia?

"Vam recollir nens que no tenien

l'edat, de dos i tres anys que a nosaltres no ens pertocaven; aleshores vam plantejar als pares que aquells infants, per llei, no podien estar allí. Vam negociar, l'Ajuntament ens cedí les aules, però dient: "Vosaltres us ho heu d'anar gestionant". L'APA va crear una comissió de pares..."

—Quin creu que és el motiu pel qual encara no s'ha municipalitzat la guarderia?

"Suposo pel fet que comporta unes despeses i unes obligacions —laborals, seguretat social, etc.— i que és més còmode donar una subvenció en un moment determinat".

"A l'Ajuntament li és més còmode donar una subvenció a la guarderia, que no pas municipalitzar-la"

—L'escola bressol està bé allà on és?

“El lloc està molt bé, però és clar, l'ideal seria una escola nova amb la infraestructura i els mitjans necessaris per als petits. El que no està tan bé és que l'edifici aculli altres activitats —llar de jubilats, emissora— que entenc han de ser-hi, però en un altre indret. També s'ha de dir, que va haver-hi un moment, si s'haguessin pogut cedir els terrenys del Puig, que el MEC estava disposat a fer una escola bressol amb tots els mitjans”.

“Alguns pares no entenen que nosaltres tenim els mateixos drets sindicals que els altres treballadors”.

—Com ha anat la relació amb les diferents juntes de l'APA?

“En general ha estat molt bona, de franca col·laboració. En algun cas també hi ha hagut friccions, com amb la famosa vaga estatal de l'ensenyament que va durar un mes. Molts membres de l'associació no estaven preparats per entendre que nosaltres tenim els mateixos drets sindicals que els altres treballadors, cosa que encara se segueix qüestionant. Això va portar una certa tensió, uns a favor, altres en contra”.

—Quan hi havia un president massa primmirat, què passava?

“Normalment ells feien la seva tasca. Però la gent que anava amb molt bona fe i voluntat es cremava perquè es trobaven força sols. Generalitzant, quan parlem de les “APAS” no hi ha massa participació, i aquí en concret, són vuit o deu persones les que treballen. Per exemple, en una assemblea, hi ha uns quaranta pares, quan tenim més de cinc-cents alumnes”.

—Els consells escolars no trauran força a les associacions de pares?

“No, és un tema a part, com també ho és el claustre. Tothom té el seu representant en el consell, en veu i vot”.

—Com estan les relacions amb el col·legi Ntra. Sra. del Carme?

“Corteses, però reservades. És a dir, són bones, però ell té el seu tarannà i nosaltres el nostre, però no hi ha interferències”.

L'ANÒNIM

—Algun moment difícil personalment?

“No, ha estat una vida normal, algun anònim, però res important”.

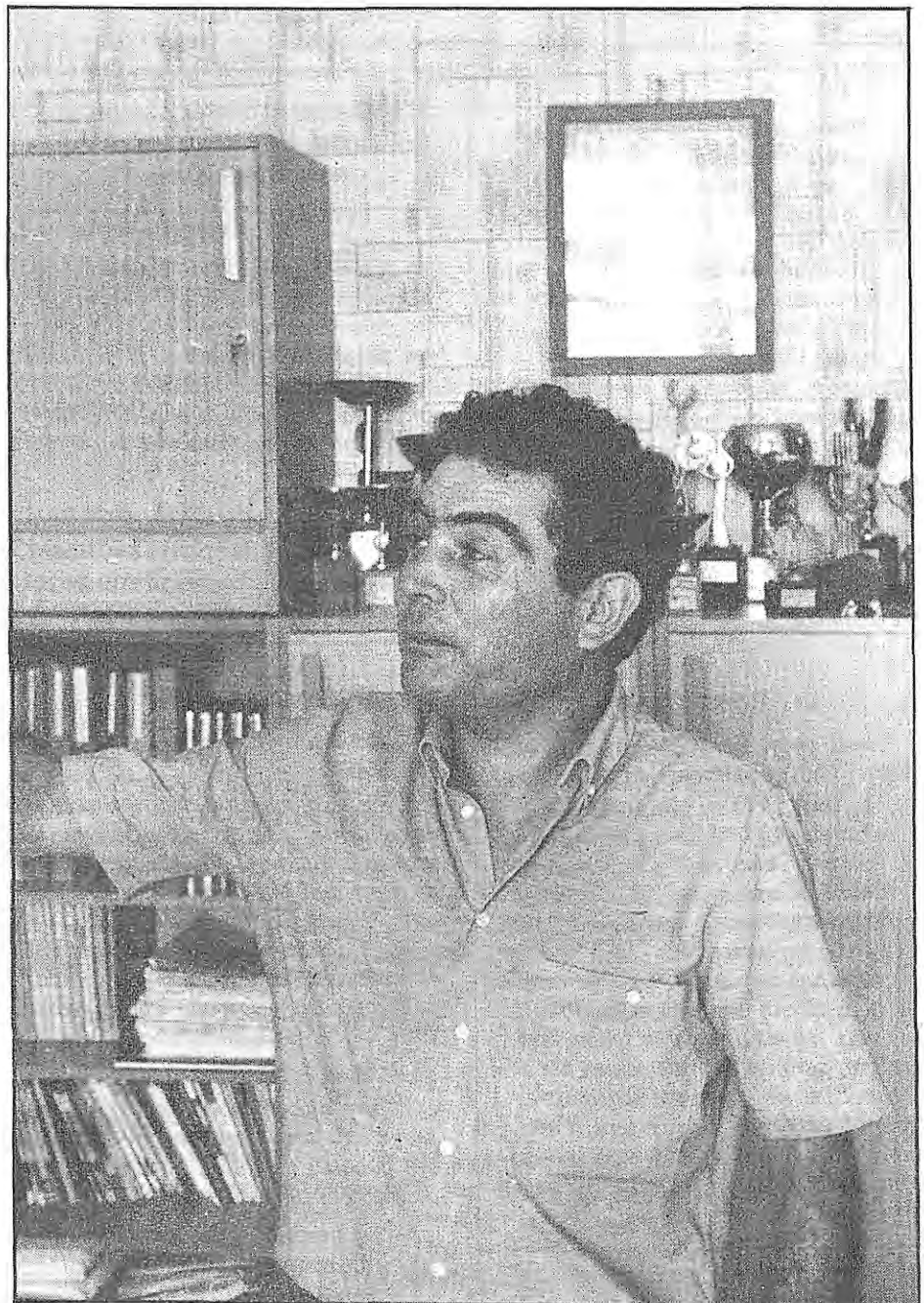
—Anònim?

“Feia referència als llibres de text. Deia que si l'escola anava malament era perquè ens preocupàvem massa dels llibres i no d'altres coses; quan havia sortit una disposició legal, que manava que es fessin públiques les llistes de llibres que necessitàvem. L'anònim deia que per culpa d'això, l'escola anava malament”.

“Quan elaleshores alcalde Enric Virallonga va quedar sol, ens vam trobar desemparats.

Estàvem acostumats a una època molt paternalista...”

“Potser, quan ens vam trobar més desemparats fou a principis dels 70, quan en una crisi de l'Ajuntament, l'alcalde Enric Virallonga es va quedar sol. Estàvem acostumats a una època paternalista “a estar sota el paraigua”, i ens vam trobar sense saber per on anar”.

Joan Dabau ha abandonat l'escola pública de Llagostera, després de 19 anys de mestre.

—I les relacions amb els diversos ajuntaments?

“Han estat bones. En general han complert, uns més que altres, però no hi ha queixa. A més, cada any a final de curs els enviem una relació amb totes les necessitats, que després es fan o no, segons les possibilitats, i evidentment, tornem a insistir-hi el curs següent”.

—Així, doncs, no hi ha problemes a l'escola?

“L'escola de Llagostera està molt mancada de recursos materials”.

“I tant; l'escola està molt mancada de recursos materials, i això no s'ha solucionat ni amb en Franco, ni després, ni ara amb la Generalitat. Per exemple, no tenim laboratori, ni sala on projectar; per fer funcionar la biblioteca hem hagut de distribuir el fons per a aules... estem molt mancats de locals. El curs que ve hi haurà una classe més, seran disset mestres, i hi ha algun local que no reuneix les condicions idònies”.

“L'Ajuntament està disposat a col·laborar però no vol assumir obligacions que corresponen a altres estaments. Ara mateix, hi ha un capítol gran de despeses previsibles: teulada, cuina, manteniment...”

EL BASTONET

—I el canvi generacional, tant en mestres com en alumnes?

“A l'any 1970 encara es feia servir el bastonet. Amb la nova llei d'educació es va canviar molt en la manera d'entendre l'escola. Ara el mestre es preocupa molt de la professionalització i de l'especialització”.

“Els alumnes també són diferents. Els nens d'avui són menys cohibits i més sans. Abans diuen que tenien més respecte, però entenc que tenien por a la clatellada dels pares o del mestre. Ara pot expressar el que sent d'una manera més lliure. A mi m'agrada més la mainada d'avui. El fet que et tractin de tu o de vostè no canvia res”.

“Quant vaig venir a Llagostera (1986), crec que només hi havia un llicenciat al poble”.

“Quant al rendiment en els estudis, ara arriba molta més gent. Quant vaig venir només hi havia un llicenciat al poble. En general la gent es queixa que no s'estudia, però hi ha una escola que no es valora prou, és l'escola del carrer, la televisió, l'amic, el barri,... això és molt important”.

—En general, sembla que els pares no estan gaire contents d'algunes coses del sistema d'ensenyament, com els deures...

“Penso que els mestres i els pares haurien de parlar més. Cada mestre fa una reunió a l'any amb tots els pares, i només en vénen cinc o sis. Hi ha poca comunicació mestres-pares, o en tot cas, només sobre aquells aspectes que estan més sensibilitzats”.

“Hi ha pares que es pensen que l'escola és el lloc a on es van a guardar els nens”.

“Com a pare, interessa que el nen estigui ocupat, que estigui atès, que faci esport, teatre, però que si mínva a les classes, hi ha tensions. Hi ha pares que es pensen que l'escola és el lloc a on es va a guardar el nen, però altres veuen que és una tasca més important i complexa”.

“Els ensenyants som la professió amb un número més alt de gent amb problemes psíquics”.

LES VACANCES

—No són molt dos mesos i mig de vacances?

“Sí, però aquesta feina té altres inconvenients. Els ensenyants som la professió que té el nombre més elevat de gent amb problemes de tipus psíquic. Estem sotmesos a moltes tensions, i d'altra banda les vacances són fonamentals per al nen, que a vegades se l'imposa una jornada laboral massa forta”.

—Quina és la metodologia a seguir?

“Com que fa molts anys que s'ensenyava s'ha provat gairebé tot. Es passen èpoques cícliques, però estic molt d'acord com s'ensenyava ara”.

—Si a l'escola es parla de teatre, música, etc., com ho entenen els pares?

“Tot això és difícil, s'engloba dins les arts, però el temps que s'hi dedica és mínim. Al col·legi funciona un

equip de teatre, un cor, unes classes de rítmica i una sèrie d'activitats estiguessin impartides per gent de dintre l'escola, per incentivar els nens, fer caliu, perquè si no, quan surten, és difícil tornar-se a motivar”.

“Accepto l'escola privada perquè estem en un lliure mercat, però no ha de funcionar amb diner públic”.

—Escola pública o privada?

“Pública al cent per cent. I quan dic pública vull dir que la societat la controla. Des del moment que una empresa laica o religiosa accepta una matriculació, en les mateixes condicions com les que té l'estat, si accepta una sèrie de coses, és a dir, un control dels diners que són públics, per a mi aquesta escola, sigui qui sigui l'amo, sempre serà pública, no?”

“Una escola privada pot ésser-hi, perquè estem en lliure mercat, però no ha de funcionar amb diner públic. Que hi sigui pels qui la vulguin del color que faci falta, però que la paguin, que no ho hàgim de fer tots els ciutadans. El que hem de fer és exigir una escola amb més qualitat per a tothom”.

—Definició personal?

“M'agradaria dir que sóc mestre, en tot el sentit de la paraula. Però no he pogut dedicar-m'hi com voldria. La direcció d'un centre porta feina. Ara potser anirà més bé, amb el consell escolar. Però durant uns anys ho tenia tot acumulat. A vegades he tingut la sensació de no estar satisfet ni del que feia com a mestre, ni com a director”.

—Després de disset anys al front de l'escola de Llagostera, vol tornar a ser mestre, i portar a terme allò que volia haver fet i no va poder?

“Efectivament. He marxat per raons de tipus personal. Si no hagués demanat el trasllat a Girona tampoc m'hauria presentat a les eleccions de director”.

—Quin consell donaria als companys?

“Amb el desenvolupament de la LODE, es va buscar una escola més participativa a tots nivells. Als uns i altres, que feu possible que sigui veritat aquesta escola participativa a Llagostera”.

COM PASSAR LES VACANCES A LLAGOSTERA...

Gairebé acabat l'estiu, recollim, aquí, petites xerrades que hem tingut amb gent diversa, que hem anat trobant durant aquests mesos de calor. El tema de conversa ha estat l'estiu: com passen o com voldrien passar les vacances, etc. Hem recollit, també, diferents opinions envers allò que ens agradaria que Llagostera oferís i no ofereix, així com recomanacions a un suposat foraster que ve a passar uns dies al poble.

La nostra idea no ha estat pas fer un treball de valoració estadística, ni cap altra cosa mínimament rigorosa. Hem volgut, senzillament, sentir alguns sospirs d'estiu, articulats des d'aquesta nostra —ens agradi o no— Llagostera i que, entre tots, fem tal com és.

Aquest tractament informal fa que no elaborem cap conclusió, deixant, en tot cas, que cadascun tregui la seva pròpia, en la mesura que li sembli possible.

Mercè Ciurana (botiguera-queviures)

Aprofito el bon temps per anar amb bicicleta fins al Pla de Panedes, i passejo pel veïnat de Gaià. M'agrada assistir a les activitats que es fan els diumenges al carrer i, això sí, a l'estiu faig migdiada.

L'última setmana d'agost faig vacances i, per tant, puc anar, a mercat i estar tranquil·lament per casa, és a dir, fer la vida normal que, amb la botiga, no puc fer. La botiga em treu llibertat.

Jordi Romo (12 anys)

A l'estiu vaig al Casal, a natació i, als vespres, a futbol i prou, perquè no em queda més temps. Si pogués, i hi hagués un equip durant l'estiu, m'agradaria jugar a bàsquet. A Llagostera trobo a faltar una platja i ambient a la nit, perquè pels carrers no hi ha quasi ningú i són molt tristos.

Glòria Montiel (estudiant de perruqueria)

Les meves vacances ideals serien aquelles en les quals pogués fer el que volgués. De fet, per a mi, el millor marc per passar-les és entre la piscina i el Pub. M'enfada que Llagostera no sigui un poble més obert i que no hi hagin més activitats.

Pepita Roca (majordona)

Per a mi tant és l'estiu com l'hivern. La feina que faig ja m'agrada però, si tingués vacances, potser aniria amb els de casa. En general la gent del poble m'agrada i tot em sembla bé.

Ramon Brugulat (administratiu)

A l'estiu és quan menys sóc al poble. Aprofito per anar a la platja i fer algun viatge. A algú que vingués a passar-hi l'estiu li recomanaria que passegés, anés als museus i a la piscina. Els diumenges hi ha els actes organitzats per la Comissió de Festes. Quant al que trobo a faltar a Llagostera a l'estiu és alguna activitat al carrer entre setmana. El que més m'agrada del poble són les tertúlies que es fan als bars, a les nits.

COM PASSAR LES VACANCES A LLAGOSTERA...

Roser Noguera (botiguera-carn i queviures)

Si fes vacances m'aixecaria tard i voltaria tot el dia. Si algú em preguntés que pot fer a Llagostera li recomanaria que anés a veure el salt d'aigua de Panedes, especialment si és cap el setembre quan ja comença a ploure i ja hi ha més aigua. Però jo l'estiu el passo treballant; les vacances les faig més tard.

Gabriel Turon (repartidor)

Per a mi l'estiu no és pas temps de vacances, sinó tot el contrari, és el temps de la feina forta. Què faig a l'estiu que no faci a l'hivern?, doncs treballar i suar més, mentre la gent fa vacances. Fins i tot surto menys, ja que ara vaig rendit. Els caps de setmana tampoc els disfruto tant, ja que no tinc tant de temps per a mi i, a més a més, per tot arreu on vas està ple de gent.

A un foraster li recomanaria que apreciés la tranquil·litat que es pot trobar dins del poble i també a les rodalies, on hi ha llocs molt bonics, el pla de Panedes en general és molt bonic; Sant Vicenç també m'agrada (de fet ja és a Cassà); a Ridaura també hi ha llocs fabulosos, els coneguts i els que no ho són tant... Quant a això d'anar a la platja els diria que anessin a alguna d'aquestes cales petites que hi ha entre Tossa i Palamós que, tot i haver-hi força gent, encara pots estendre-hi la tovallo-la.

Maria Vinyoles (botiguera-electrodomèstics)

Les meves vacances consisteixen en algun cap de setmana trencat. En aquests, aprofito per estar amb la mainada i estar més en contacte amb la natura. Ens agrada anar al bosc; anem a Sant Grau, a Ridaura o seguim l'antiga via, tot anant cap a Cassà. També assistim a les activitats d'estiu, que es fan els diumenges. De vegades faig tapis, això em distreu.

Xavier Ruiz (informador gràfic)

Durant aquestes vacances he fet coses com ara anar a Can Crispins a buscar sílex o a Ridaura a veure els molins vells de molrà el gra. També he passejat pel poble tot observant l'arquitectura local.

A un foraster li recomanaria d'anar al Museu Vilà on hi pot passar ben bé tota una tarda. Després podria donar una volta pel casc antic i acabar recorrent les tavernes.

Això sí, a Llagostera a l'estiu, li manca el mar!

Maria López (estudiant d'Administratiu)

Si fes vacances les passaria fent el "manta" totalment. Al matí em llevaria a les tantes, aniria a la piscina i cap al tard m'esterrossaria en una cadira del pub a parlar la fresca. Es podria aprofitar l'estiu, que molta gent té vacances, perquè algú ensenyés a ballar aquests balls d'envelat. Una cosa que no m'agrada de Llagostera, tant a l'hivern com a l'estiu, és que els cotxes aparquin al passeig.

Rosa Llagostera (mestressa de casa)
 Jo, si fes vacances, aniria cada dia a berenar als boscos del voltant. El que més m'agrada del poble és la plaça de l'església. M'agradaria que hi hagués un políspori.

Assumpció Brugulat (mestressa de casa)

Quan treballava aprofitava les vacances per emblanquinar, pintar, arreglar els armaris... Ara tot això ja ho vaig fent durant l'any. M'agraden les flors, cosir i fer mitja. També vaig a l'hort a collir els fruits del temps i a regar algunes flors que hi mi és un vici. Per això no lleixo llibres sinó que agafó diaris i revistes, així amb tres quarts d'hora o una hora ja estic bé. M'agrada molt llegir, massa!, per a ja que t'absorbeix.

Els diumenges d'estiu passem una bona estona en un banc del passeig, i si sabéssiu el bé que s'hi està! De vegades fem un tomb i, de tant en tant, aprofitem per fer el vermut. Les activitats d'estiu també van bé per sortir. M'agrada que es fassi una cosa a cada barri. De totes maneres s'han deixat el passeig Pompeu Fabra, però tant se val!

Carles Càceres (10 anys)

Jo em passaria el dia i part de la nit entre el Casal i fent artesanía. El que més m'agrada de Llagostera, a l'estiu, és el mateix que a l'hivern: el tractor del Museu Etnològic. El pitjor és que no hi hagia aigua a la riera; els pobres peixos que hi queden!

Cristina Càceres (9 anys)

M'agradaria passar-me el dia a la piscina i que la mare no em fes sortir ni per dinar. No m'agrada que la gent tiri els papers a terra.

Pitu Batlle (mecànic)

Quan fa bon temps és bo passejar per les rodalies. Quant al poble, hi trobo a faltar ambient. Si tingués molts diners em compraria una casa molt gran, un bon cotxe i un iot, i no pensaria en estalviar.

Robert Solé (metge)

Per a mi és difícil dir què es pot fer a Llagostera quan estàs de vacances. Jo, personalment, no m'ho he plantejat mai ja que, precisament, quan vinc a Llagostera és per feina. Ara mateix substitueixo a tots dos metges.

Del que sí tinc la sensació és que, durant l'estiu, augmenta molt la gent que ve pel poble. Em sembla que, sobretot, ve gent de Barcelona. Suposo que això és degut a la considerable capacitat de recepció que tenen les nombroses urbanitzacions de les rodalies.

Antonio Aparicio (administratiu)

Durant l'any visc a Barcelona, però a l'estiu estic a la urbanització de Can Carbo-nell. Vinc a Llagostera perquè tinc relació amb la gent d'aquí. Penso que és un lloc tranquil, però sense res d'especial. No hi ha ambient. Evidentment aquí es poden fer moltes coses que es poden fer arreu. A mi, per exemple, m'agrada jugar a escacs però per això no cal venir a Llagostera.

COM PASSAR LES VACANCES A LLAGOSTERA...

Elena Roget (física)

Penso que Llagostera és un lloc agradable per passar l'estiu, on els forasters encara no ens hi ofeguen. Les vacances es poden aprofitar per fer coses que durant la resta de l'any no tens massa temps per fer: llegir, escoltar música, escriure, tocar la guitarra, mirar algun programa de televisió... Per fer tot això hi ha les hores que a fora fa tanta calor i que a dins a casa pots trobar alguna zona fresca, i perquè no? quedar-se alguna nit al terrat gaudint de la serenor de les nits d'estiu. De totes maneres a partir del capvespre dona gust sortir a fer un toc amb companys i anar a alguna de les moltes activitats que hom troba arreu durant l'estiu i, si més no, arribar-se a la platja. Quant a les activitats del poble, em sembla que ajuden a què la gent surti al carrer. Tanmateix ja va essent hora de començar una política que afavoreixi activitats més minoritàries, però que, en definitiva, són l'única manera d'estimular la gent a sortir d'aquesta mediocritat en la que hem caigut, en què només agraden les sardanes, les havaneres i, com a màxim, alguna molt clàssica obra de teatre.

Angelina Xifre (jubilada - mestressa de casa)

Un dia d'estiu m'agradaria sortir a passejar de bon matí per sentir la frescor. Després aniria a la piscina i passejaria amb els meus néts, i els compraria una cosa de tant en tant, i és que... sempre demanen!

Si fos jove m'agradaria voltar món.

Joan Cabarrocas

Més o menys faig la mateixa vida a l'hivern que a l'estiu. Ara, però, vaig a la platja, jugo a futbito i vaig a la piscina. Tot corrent bars, a l'estiu veus més gent, alguns estrangers i la gent que té vacances. Llagostera està bé a l'estiu perquè és més tranquil que aquests llocs de la costa on no s'hi cap.

Mireia Heredia (estudiant de B.U.P.)

Sóc de Barcelona però al juliol i a l'agost estic a Llagostera. A l'hivern també vaig venint; el meu avi és d'aquí. A Llagostera hi ha moltes coses però la gent passa molt. Cada grupet té la vida muntada fora d'aquí. Si tots ens posem d'acord, podria ser de conya! Trobo a faltar un cinema amb bones pel·lícules. En ser de fora tens la sensació que la gent és molt tancada. Hi ha qui sembla que pensi que vens a envair i no és pas així.

Enric Marquès (artista)

Jo m'espero que passi l'estiu perquè marxin els turistes i tot recobri el seu ritme, sobretot als llocs de la costa.

Llagostera, per a mi, és un agradable refugi a la vora de Girona. Girona és un bon lloc i amb recursos per passar l'estiu, especialment els vespres. Jo tinc company que també ho veuen així i, de fet, s'hi queden durant totes les vacances. Quant a les activitats de Llagostera penso que s'haurien de pujar de nivell. Està bé que es fassin coses al carrer perquè és una bona excusa per sortir la gent, però, en general, no tenen cap al·licient especial que aixequi l'ànim i ens fassi sortir d'aquesta tant generalitzada apatia.

Carles Soto (metge)
 Jo aprofito les vacances per marxar. A Llagostera hi estic tot l'any, a més a més, si em quedés, amb la meua professió... De totes maneres penso que Llagostera, en si mateixa, no té res d'especial, però en canvi és un lloc tranquil, que té l'avantatge d'estar a vora de la costa.

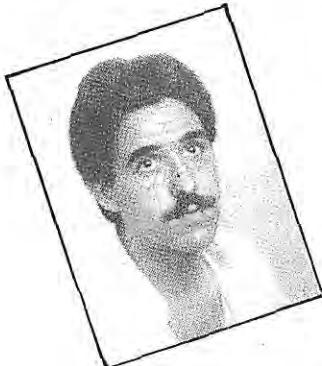

Núria Albertí (estudiant de BUP)
 Durant les vacances està bé anar a la piscina. M'agradaria que a Llagostera hi hagués un laberint natural.

Roser Coll (camarera)
 Algú que vingués a visitar el poble podria anar a veure la part vella, els museus, l'església... però llàstima que no tingui platja!

Margarida (estudiant de BUP)
 Les vacances a Llagostera es poden passar anant els matins a la piscina i a la tarda "fent el toc" amb els amics.

Joan Puig (de Can Llirinós) (botiguer-papereria)
 Jo faig el mateix a l'hivern que a l'estiu, treball, paseo, miro la televisió... A algun foraster que vingués al poble li recomanaria anar al Museu Vilà o al nou que han posat ara, del qual no recordo l'horari (s'està pensant una bona estona). Quant a alguna cosa que canviaria de cares a l'estiu, no ho sé, però a l'hivern, quan fa fred, es podria fer la missa a la Torre; seria més acollidor i no hi faria tanta fred, a part que, així, la gent no hauria de pujar fins allà dalt. La Torre queda més al mig del poble.

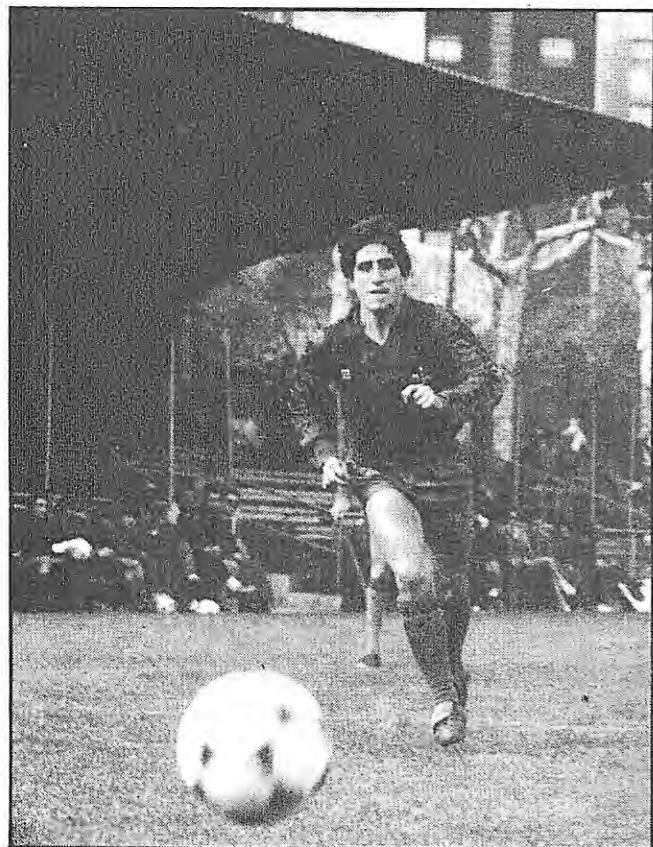
Quim Plaella (director de teatre)

Durant l'estiu preparo les coses per a la propera temporada. Tanmateix els caps de setmana aprofito per anar a una de les moltes festes majors que hi ha pels pobles de les rodalies. A algú que vingués de fora a passar uns dies al poble li recomanaria que conegués personalment el poble, ja que penso que és el major atractiu turístic del poble. En general són acollidors i són menats de forma atractiva i correcta. Si els visitants fossin catalans els faria notar alguns trets que els permetés copsar aquells elements que fan que aquest poble i el fer dels seus habitants no es puguin trobar a Castella, per exemple. És a dir, els explicaria que això és Catalunya.

Esther García (operària de fàbrica)

L'estiu és bo per fer l'arròs vora el Ridaura, i fer migdiada sota els pins. A Llagostera hi hauria d'haver més ambient. El meu somni?: tenir centims i temps per voltar tot el món.

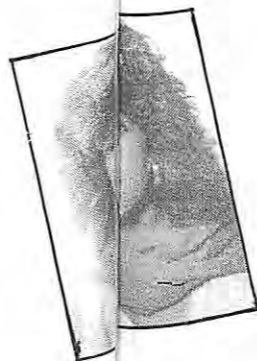
Jordi Roura, el "nostre Barça"

Jordi Roura (estudiant d'Econòmiques)

Durant les vacances distribueixo el temps entre la meua família i els mítics, tot i que la meua mare es queixa perquè em veu poc. Continuo jugant a futbol però d'una manera més relaxada. També practico d'altres esports que durant l'estiu no puc practicar i, com que m'agrada l'aigua, passo moltes hores a la piscina.

Toni Terés (administratiu)

En general hi ha poc moviment. La gent no surt fins a quarts de nou. Després es va a futbito, en acabat és quan tothom s'engresca, es fan grupets i es va a sopar a Can Pep, a Cal Degollat, etc... i després els més marxosos van a Platja d'Aro. Al poble hi manca un frontó i una pista de tennis. Si vingúes un foraster, què l'aconsellaria de fer? Doncs que anés a veure el museu Vilà i que corregués els bars; a més a més, que gastin, és el que convé; molta gent viu d'això.

M.ª Àngels Lloveras (camarera)

A l'estiu, per això de la calor, es veu més gent pel carrer i m'agrada. De totes maneres m'agradaria que la gent fos més oberta i no criticués el que fan els altres i passessin més. Estaria bé que s'ensenyessin esports poc usuals, estranys, i que vinguessin colònies "xules", que hi hagués molta marxa —que no n'hi ha!— i que la gent sortís molt a la nit.

Sandra Pla (estudiant)

Sóc de Barcelona però, a l'estiu, m'estic tres mesos a Caldes. Tanmateix, sempre que puc, vinc a Llagostera perquè a Llagostera hi ha la M.ª Àngels. Aquí vaig a banyar-me i a prendre alguna cosa. M'agradaria trobar la gent més oberta.

F. Jovera Fa

Les vacances es poden passar recorrent les rodalies del poble i fent una que altra escapada a la costa i també a l'interior: Girona, Banyoles, Besalú, etc...

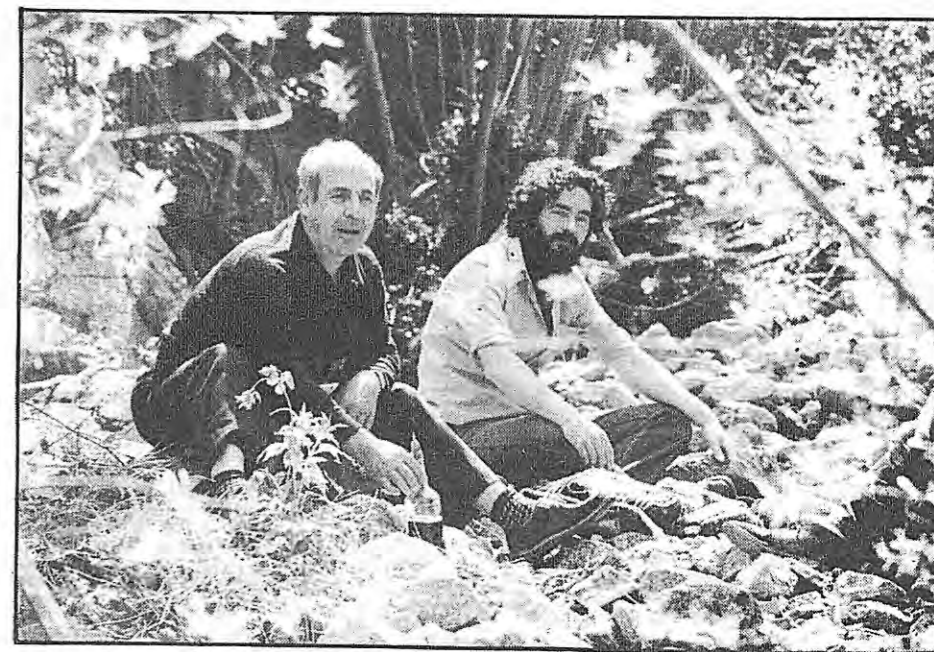
Un paratge ideal és el que ofereix el curs del Ridaura, dintre el terme municipal, des del torrent de Salenys fins a la seva part més alta. Es pot caminar tot parant atenció amb la seva riquesa vegetal, les fites històriques que ens marquen els molins i cases de camp, així com la part geològica, rica en varietat de roques i única en quant el fenòmen erosional que de forma tan bonica, i gairebé única, ha format el decurs de les aigües.

De Llagostera el que més m'agrada és el gran interès demostrat per la majoria del jovent, en edat escolar, per millorar els seus coneixements sobre temes diversos i vinculats a la vila. Quant el que més em desplaça és l'existència d'algunes minories que de forma grollera manipulen el fet cultural.

M'agradaria que hi hagués una plataforma cultural popular, on el jovent trobés la possibilitat d'arrelar les seves inquietuds a les hores lliures.

Joan Ventura (periodista)

M'agradaria que es recuperessin indrets com Ridaura o el pla de Panedes i que fossim més conscients de la bellesa del nostre entorn. Que estiguéssim més lluny de la costa o més a la vora, sense turistes. Poder penjar l'hamaca al passeig companyat d'un càntir d'aigua fresca. Que els veïns pareixin la fresca i que tertuliessin com abans. Que poguéssim baixar d'aquest món, i començar de nou. Que siguéssim feliços, amb imaginació.

Ridaura, un paratge a conservar.

Gemma Montroig (estudiant de B.U.P.)
Sóc de Barcelona però, d'un any, vaig venint a Llagostera perquè m'encanta. Si fos aquí durant les vacances dinar a casa i, en acabat, al més m'agrada del poble és la piscina. Després sopar i cap al pub. El que m'agrada del poble és la piscina.

Lluïsa Sabarí (mestressa de casa)

M'agradaria tenir vacances per no treballar, gaire i esbargir-me més. Aprofitaria algun dia aniria al cinema. M'agradaria anar a la piscina. Després sopar i cap al pub. El que m'agrada del poble és la piscina.

Jesús Portas (practicant)

Sincerament, crec que Llagostera és un lloc acollidor i agradable pel visitant que desitja passar unes vacances tranquil·les. M'agradaria que yo digo y no lo que yo hago" i que donés a donar algunes recomanacions: Al matí, banyar-se a la piscina municipal de Llagostera, que ofereixen molta tranquil·litat. Prendre el cafè de sobretaula al Casino, on s'hi està molt fresc a aquell moment de la jornada. Després de la migdiada, un passeig pels voltants i l'aperitiu del capvespre del poble. Durant la nit, disfrutar de les activitats d'esbargiment que inclou el programa "Festa al Carrer".

I, per a les famílies amb nens, m'agradaria veure que el Casal Parroquial fa un gran esforç per fer disfrutar l'estiu als petits. Definitivament penso que Llagostera és un bon lloc per passar les vacances.

Aurora Miquel (corresponsal d'agència d'assegurances)

A l'estiu treballo com sempre, però, si pogués, m'agradaria fer vacances. Si en tingúes, les aprofitaria per descansar a la tarda fent alguna labor. M'agradaria tenir un bon jardí, ple d'arbres. Als vespres aniria a passejar pel parc de la Torre, que ara està molt bé. Si pogués faria venir una mica d'aigua salada de Platja d'Aro, per banyar-me cada dia.

Marta Herrero (estudiant d'Administratiu)

M'agradaria passar les vacances a les cascades de Panedes. Allà miraria si pescava algun peixot i, si més no, en aquella aigua tan fresca... ai! El que més m'agrada de tot Llagostera és el Pla de Panedes i penso que és un bon lloc per anar-hi una tarda d'estiu.

Lluís Mallorquí (venedor)

Un dia normal de vacances, per a mi, pot ser de la següent manera: m'aixeco d'hora i prenc un suc de pastanagues i llimona. Després vaig a la platja fins a les dues. Havent dinat faig migdiada, llavors em poso el xandall i vaig a córrer uns quatre quilòmetres. En acabat em dutxo, bereno i vaig una estona a algun bar. Al vespre vaig a futbito. També m'agrada jugar a tennis i a la petanca. Quant al poble, penso que està ben situat, sobretot per ara a l'estiu.

CASAL D'ESTIU? SÍ, GRÀCIES!

300 nens i nenes han participat del Casal d'Estiu d'enguany, a Llagostera.

El dia 14 de juliol, començaren les activitats del CASAL D'ESTIU. I han durat fins el divendres dia 29 d'agost. Set setmanes plenes d'activitats de tota mena, set setmanes, en les que els nenes i nenes de Llagostera han gaudit d'allò més, participant en les quatre hores diàries, i de dilluns a divendres.

Horari.— A les quatre de la tarda, tots els Casalistes es reunien al Parc Infantil. Els Monitors els acompanyaven fins al Casal. Un Municipal regulava el trànsit a la carretera, donant una nota d'ordre i de seguretat. El teatre del Casal era una festa cada dia. Una hora d'esbargiment ben asseguats a les còmodes butaques. Mentre, a l'escenari i començant pel típic Xi-ka-li-ka, es feien representacions, es cantaven cançons i els voluntaris hi pujaven per mostrar als altres aquelles coses que sabien: cançons, acudits, escenificacions...

A les 5 de la tarda, els 300 casalistes es dividien per grups, i amb els seus monitors i al seu racó, es dedicaven a fer algun que altre treball manual, intentant superar l'un a l'altre.

A les 6, agafaven el berenar i per grups emprenien la seva petita excursió diària a la muntanya, a la piscina, al prat de la riera allà al Mas Gall... Cada dia, un grup es quedava al Casal, per fer endressa, netejar, baixar les deixalles a la carretera... I a les 7, una hora de tècnica esportiva, adequada a l'edat, a càrrec del Monitor esportiu, en Paco Cortés.

A les 8, i des de punts diferents, tots arribaven a la Plaça Catalunya, comentant la jornada i acomiadant-se dels companys i Monitors.

Activitats extraordinàries.— La tercera setmana fou molt moguda. Tot hom volia assajar. El dia 15 seria la festa del Casal. Es feu un horari per poder utilitzar l'escenari. Deu grups són molts grups, i el temps era molt limitat. I el dia de la Mare de Déu d'agost es presentà el DIA DEL CASAL.

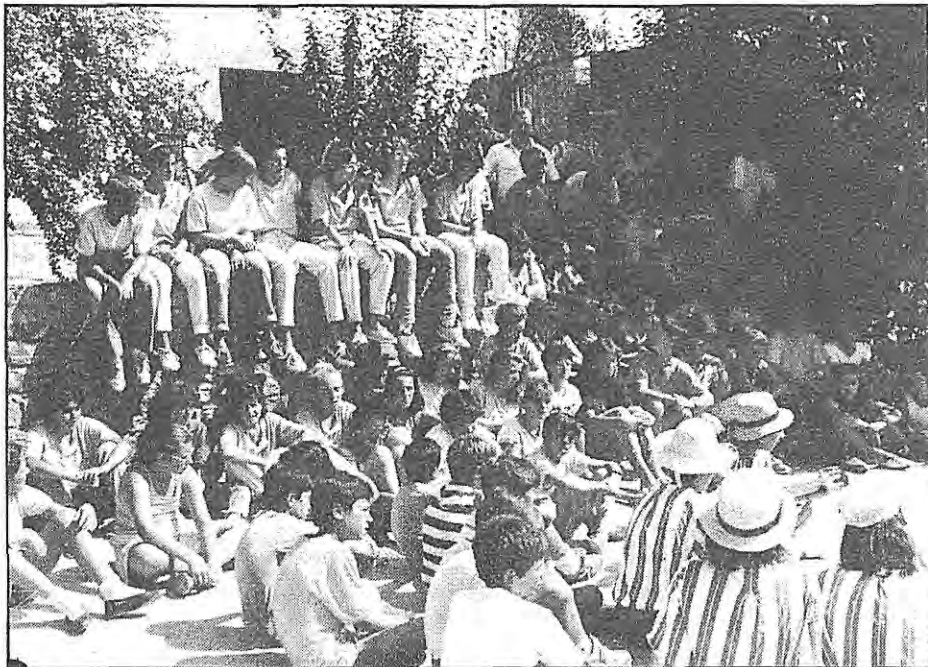

FOTO: VALL-LLOSERA

DIA DEL CASAL.— A les 12 del matí es féu una Missa a la Parròquia, en acció de gràcies per tants i tants benefactors. A la tarda, el Grup de Majorrettes del Col·legi "Ntra. Sra. del Carme" obrí la cercavila des de la Plaça Catalunya fins al Casal. La vetllada fou esplèndida. Hi actuaren tots els Casalistes. Fou una vetllada molt dinàmica, gens pesada, molt ben representada. Els pares s'hi trobaren molt bé. Ho demostraren aplaudint des de la presentació dels Monitors fins a la cloenda, que per cert aquest any fou finíssima. En menys d'un minut, els 300 casalistes es col·locaren a l'escenari i cantaren junts una cançó dedicada a tots els seus pares. Emocionant. Seguint les tradicions, a la mitja part es rifaren dues aquarel·les d'en Josep Mayol i un pernil.

8.ª TROBADA AL TORN.— Els 80 Casalistes més grans passaren tres dies al petit poblet de la Garrotxa, El Torn. Un paratge encantador, amb el riu d'aigües cristal·lines, permetent unes bones banyades. El diumenge foren uns 150 que s'hi aplegaren (pares i casalistes), per fer una bona arrossada com a cloenda. Per a la bona gent del poble, és un esdeveniment anyal. I saben que aquests tres dies no s'acosta ni el teixó, ni la guineu, ni el porc senglar.

FESTES FINALS.— I sense quasi adonar-se ja s'arriba a l'última setmana. Una setmana de grans festes. Podríem assenyalar la xocolatada, l'excursió, i l'últim dia, amb la Missa del Casalista, que aquest any per les inel·lencies del temps se celebrà en el ma-

teix teatre del Casal, i finalment el Festival de la Cançó del Casalista, que enguany ja ha arribat a la onzena edició. Premis de tota mena, condecoracions simbòliques i un petit recordatori per a tots aquests 300 nens i nenes que han participat durant set setmanes del Casal d'Estiu.

Cloenda.— Jo no sé si Llagostera és conscient de la gran importància que té aquesta activitat del Casal d'Estiu. El que sí és cert és que 300 nens i nenes, de 5 a 15 anys, aplegant-se a una entitat així, al llarg d'un estiu i d'un altre estiu, no pot pas ser el mateix que simplement corrent carrers i contemplant la televisió. Un estiu ben aprofitat, gaudint tot educant-se, compartint el joc, l'escenificació i les cantades de tota mena, amb un nombre considerable de Monitors, per força es prepara una generació millor. Llagostera pot estar orgullosa del Casal, però cal no adormir-se i continuar. I prosperar...

El Casal d'Estiu s'ha acabat per aquest any, però el Casal continua. I funcionarà més o menys bé si tots hi posem el coll i hi col·laborem, cada un segons el que pugui i com pugui.

Així, quan sentim a parlar del Casal, tant sols podem respondre: CASAL? SÍ, GRÀCIES!

Miquel Vall-Ilosera
Director del Casal d'Estiu
Consiliari del
Casal Parroquial Llagosterenc

"LA VENDETTA"

Tres cotxes cremats a Calella, dos a la Platja d'Aro, un altre a Palamós. De cap a cap del litoral turístic s'alça va l'espurneig de les flames convertint-se en prefaci habitual dels primers raigs de sol i incrementant la xafogor de la ja prou gràvida atmosfera de nit d'estiu.

Trenta-cinc vehicles en total havien esdevingut en tres setmanes un feix de patètica ferralla. No era el producte d'un succés de caire natural encaminat a mantenir l'equilibri ecològic —si es permet l'expressió— de les atapeïdes carreteres durant els mesos de vacances. La policia n'estava convençuda. Es trobaven davant fets provocats amb indiscutible intenció criminal.

Existia un tret comú: els propietaris dels vehicles eren italians.

L'espectador sagaç haurà après de la cultura cinematogràfica que quan l'encadenament d'accions delictives mostra una evident connexió, la policia cerca de manera immediata el mòbil clarificador. Si s'està desorientat, si no és possible seguir rastres, el mòbil constitueix la primera pista, la guia que emmarca els límits de la investigació.

En aquest cas però, el mòbil era el primer motiu de desconcert. Per què italians?

Si això fos USA, la resposta seria elemental: un psicòpata. És sabut que a USA hi ha psicòpates de tota mena, per tant no tindrà res d'extraordinari que alguna víctima de la indigestiva cuina italiana s'aboqués a una venjança indiscriminada i desproporcionada. Però això, almenys formalment, no és USA. Aquí existeix una certa predilecció pels mòbils polítics. Aleshores torna a sorgir la pregunta difícil de contestar: Per què precisament italians? Si fossin francesos, indiscutiblement es qualificarien els fets com una resposta terrorista a les extradicions d'etarres o com una aplicació de la justícia bíblica del "ull per ull" ajustada a "cotxe de turista per camió de fruita".

No cal dir que els empresaris del sector eren víctimes de la desesperació. Als turistes italians no és que els tinguessin excessiva estima, però havien salvat les darreres temporades. Acostumats a la candidesa dels nòrdics, a la resignació dels centreeuro-

peus i a què els britànics immersos en les ventures i desventures de l'alcohol no estan per preocupacions banals, els italians resulten una clientela enutjosa. Sorollosos, trapelles, incorformistes, és difícil donar-los gat per llebre.

Certament clientela difícil, però clientela en definitiva; per tant reclamaven, exigien, una acció policial ràpida i eficaç.

No ràpidament i amb eficàcia però, l'acció policial es produí i quan els vehicles incinerats s'apropaven al centenar, aconseguiren capturar la trepa de piròmans italo-fòbics en plena cerimònia purificadora: Un grapat de joves, cambres, recepcionistes, gent d'hotels, càmpings, botigues. Tota una selecció de treballadors temporeres.

Prescindint dels fets aleatoris centrarem la narració en la causa que impulsà aquells joves aliens al món del crim a l'acció delictiva.

Havien estat indòmits seductors d'estiu, latin-lovers pura-sangs de temporada, fatxandes disposats a alimentar la llegenda del mític apassionament ibèric. Sempre a la captura d'una pell bruna, a tothora prestos a cobrar una peça de cabells rossos i ulls blaus, valent-se d'un anglès anàrquic après a tip d'intents errats i cançons de moda. Però havien acabat els dies de glòria, s'havia esllanguit el seu aire de perdonavides i se'ls veia convertits en aus de presa en atur, en mascles cansats d'anar a dormir cada nit de buit. Tot per culpa d'aquell allau d'italians joves, pentinats endarrera, broncejats com carioques, enfundats en pantalons a mitja cama i camises de disseny. Latin-lovers més que genuïns que ningú, aliens a la inseguretad i sentit del ridícul tan extès entre els ibèrics. Per mèrits propis i des dels clàssics, passant per Miquel Àngel i Botticelli, la sensualitat dels itàlics té bona premsa, el seu temperament desinhibit i resolut hi posa la resta.

Els nostres compatriotes no resulten competitius. A la platja, tovallola al coll com un púgil abans del combat, cerquen un emplaçament a distància calculada de la rossa del top-less; es desventeixen inflats de pit amb l'esperança d'impressionar; es fan l'interessant, dediquen a la presa un parell de capbussades teatrals, gairebé taurines, un "crowl-turbol" excessivament cris-

pat i quan tornen a la sorra amb extenuació mal dissimulada, convençuts de què ara sí, finalment, podran apropiarse i demanar foc per a la cigarreta, la rossa del top-less enlluernador està entregada a l'interrogatori absorbent d'un italià que ha prescindit amb traïdoria de preàmbuls ineludibles.

A la platja o a la discoteca, els joves piròmans havien sofert humiliacions com l'anterior. Desemparats, impotents, determinaren portar a terme una venjança a l'altura de la seva còlera.

* * *

Evidentment, perspicaç lector, aquesta ha estat la narració d'uns successos que mai han esdevingut. No m'atreveria a dir però que es tracti d'un relat irreal. Per ésser estrictes l'única concessió a la imaginació és la relativa a la incineració dels vehicles italians, en canvi és innegable que en el sector dels seductors ibèrics existeix un cert deler de convertir-se en piròmans.

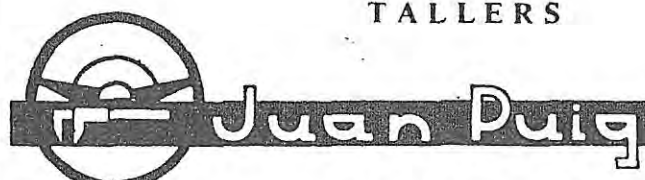
Caldria que l'Administració es mostrés atenta a aquesta com a tantes altres inquietuts socials i legislés un conjunt de mesures proteccionistes semblants a les que afavoreixen tants altres productes nacionals que no suporten dignament la competència exterior. O fins i tot impartís cursets de reciclatge per a seductors en atur, que vindria a ésser una mena de reconversió incruenta. Si es manté la passivitat actual, en el futur pot desaparèixer aquest espécimen tan distintiu i característic de les nostres coordenades. Eventualitat lamentable que afectaria negativament a l'oferta i poder d'atracció turística. No en va, els mascles són un dels pilars bàsics en aquest aspecte, conjuntament amb els toros, el sol o el flamenc. Tots ells tan propis, genuïns i indispensables, ... com l'overbooking.

RAMONET

Hostal el Carril

Llagostera

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - «Cassettes» - «Posters» - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

TRANSPORTS **JAPIC**

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de
Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20
Telèfon 83.01.83

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de **F**ontaneria
Electricitat
Calefacció

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

esports-moto-jorma-7

articles per a l'espòrt
cordatge de raquetes i
reparació de patins

carrer dels consellers, 3 - telèfon 83 04 56

Llagostera

Construcciones
JOSE
Ramirez

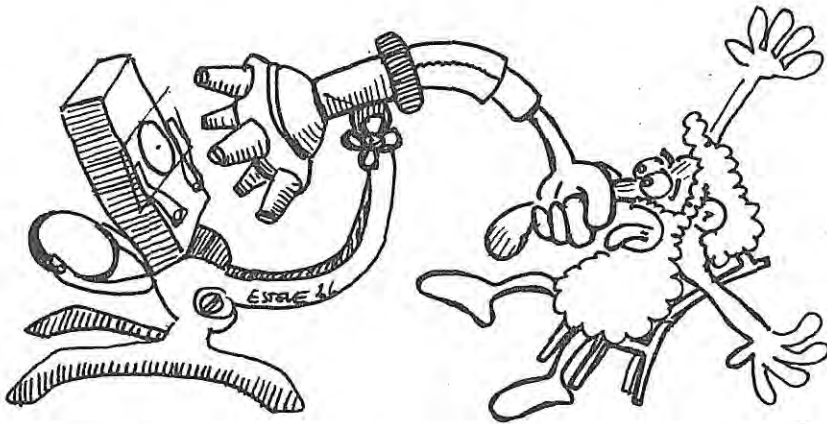
Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

CIÈNCIA

PUNTETS

Sovint quan sentim a parlar de ciència ens imaginem lleis i fórmules intel·ligibles manejades per homes deslligats de la vida quotidiana i tancats als seus despatxos o laboratoris. Tanmateix, el motor de la ciència és quelcom tan popular com és la curiositat, i la seva arrel, una capacitat purament humana com és la creació.

La ciència gira al voltant dels secrets de l'univers i les teories científiques ens han fet avançar en el camí del coneixement de la natura per què, efectivament, tenim dret a parlar d'una certa veritat de les teories, ja que aquestes coincideixen amb l'experiència i ens permeten fer prediccions. De fet, el nostre món occidental va prenent força fonamentant-se sobre la ciència a través de la tecnologia. Nogensmenys, aquella també transcendeix a altres camps com el de la filosofia, col·laborant a un model de concepció del món.

Tanmateix, fins i tot els no motivats per aquests temes no poden negar els efectes de la ciència: el progrés i el seu preu, el coneixement, les seves despeses, les seves aplicacions...

Malgrat hem mencionat diferents aspectes de la ciència, no pretenem estendre'ns o reflexionar en tots els camps relacionats amb ella, els quals van des del purament humà a través del científic. —“Hi ha moltes coses que influeixen a l'hora d'obtenir una teoria. El marc teòric és inevitable i indispensable, però s'ha de tenir consciència de moltes influències estranyes del país, el paisatge en què s'ha format l'investigador, de les impressions duraderes causades per les primeres observacions, de la influència del contorn cultural i, fins i tot, de predisposicions manifestes també en altres facetes de la vida individual” (Ramon Mergalef) — a la ciència — “Per a mi el més intel·ligible és que el món sigui intel·ligible” (Albert Einstein) —, passant per la política — “La societat ha d'intervenir en els projectes científics perquè és la que paga. Però això no és incompatible amb el fet que paral·lelament existeixi una ciència lliure on puguin néixer noves idees... la mateixa societat reconeixerà la seva necessitat” (Ostein Fisher).

Som conscients que per entendre molts articles de ciència és necessari conèixer i comprendre un munt de relacions deductives sovint en llenguatges molt específics, però d'altra banda, creiem que és relativament fàcil extreure d'aquestes idees ben senzilles que tothom pot entendre. De fet, ja hi ha treballs de divulgació, però sovint aquests es troben en revistes o llibres especialitzats i que la majoria de nosaltres no acostumem a llegir.

El que ens proposem és, doncs, reelaborar aspectes ben concrets que fins i tot potser hauran estat tractats per la divulgació, d'una manera molt senzilla. Tractarem des de punts tan poc transcendents com el fet que el llampec —malgrat no ens ho sembli— va de baix cap a dalt, a altre més transcendent com, per exemple, la enginyeria genètica, la qual ja ha aconseguit, entre altres, la fabricació de nous bacteris o la d'un cep capaç de menjar petoli i que conseqüentment es podria utilitzar per combatre les fuites en el mar.

L'objectiu és, per tant, ben discret: intentar polaritzar, a través d'unes petites estones de lectura que esperem que us distreguin, una petita part de la curiositat de cada un, cap a la ciència on s'hi amaguen idees prou suggerents. I qui sap si prendrem més consciència de quant es deuen mútuament la nostra societat i la ciència? De fet, la ciència no va pas néixer a Orient.

COM VEURE ENDARRERA EN EL TEMPS

Ben segur que tots hem quedat bocadats alguna d'aquestes nits clares d'estiu i lluna nova, quan hem vist, quasi per casualitat, el munt d'estels que hi havia damunt nostre. Tothom ha pensat alguna vegada amb el lluny que són totes aquestes estrelles, però, potser no sabem ben bé quins són els ordres de magnitud que prenen aquestes distàncies.

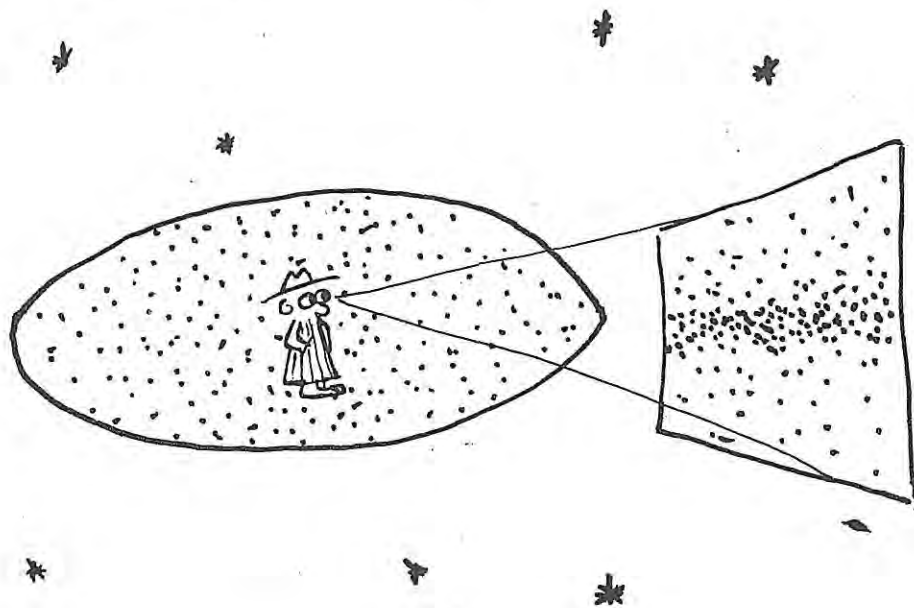
Tanmateix abans de parlar de mides, parem-nos un moment en el fet que perquè nosaltres podem veure les estrelles és necessari que la llum que emeten viatgi a través de l'espai interestel·lar per acabar arribant al nostre ull. Aquest espai és essencialment buit i per tant la llum l'atravessa a la màxima velocitat que aquesta pot anar, que és tres-cents mil quilòmetres per segon! Per tant, si amb un segon corre 300.000 Km. en un minut en correrà $60 \times 300.000 = 18.000.000$ Km.; en una hora $18.000.000 \times 60 = 1.080.000.000$ Km.; en un dia $24 \times 1.080.000.000 = 25.920.000.000$ Km. i en un any $365 \times 25.920.000.000 = 9.460.800.000.000$ Km. A aquesta distància d'uns nou trillions de quilòmetres és la que s'anomena un any llum perquè tal com hem vist és la distància que aquesta recorre durant un any.

Així, diem que l'estrella més propera, que és Alfa Centaure, la qual està situada en els cels del Sud i que per tant nosaltres no podem veure, està a 4'3 anys llum, trigant la llum que aquesta emet 4'3 anys en arribar a la terra. Però nosaltres podem veure moltes altres estrelles, la majoria de les quals estan a centenars i milers d'anys llum arribant-nos, per tant, llum que fa tot aquest temps que va començar a viatjar. Potser aquesta estrella que avui estem veient ja no existeix i fa centenars d'anys va esclatar, però la llum emesa en aquesta explosió trigarà encara cents o mils d'anys a arribar a la terra i, per tant, triguem tot aquest temps en saber que no existeix, perquè la llum és el que pot viatjar més de pressa i, en conseqüència, el primer senyal que ens arribarà

d'aquest esdeveniment. No és cap disbarat, doncs, dir que aixecant el cap una nit estrellada és, també, mirar endarrera en el temps.

ELS SEMIDÉUS TAMBÉ MAMEN

nebulosa de llum, va colpir fortament a Galileo quan l'any 1609 va enfocar-hi el seu telescopi tot descobrint que estava formada per miríades d'estrelles. El nom ve d'una antiga llegenda que explica que Hèrcules mamava del pit de Juno quan, ja tip, va separar els llavis i es van escampar les gotes.

Fixem-nos ara més concretament amb el que veiem. Tots coneixem el que són les constel·lacions i, fins i tot, en reconeixem algunes. De fet, el naixement de les constel·lacions no és més que un pas cap a la identificació de les zones del firmament, tot agrupant els estels sobre línies que recorden figures d'animals, com l'Ossa Major, objectes populars, com és el cas de la Balança, o bé personatges mitològics, com per exemple Cassiopea.

Tanmateix cal dir que no tots els puntets lluminosos que veiem són simples estels, ja que n'hi ha que són cúmuls d'aquests i d'altres, fins i tot, són galàxies. Així la constel·lació d'Andròmeda —filla de Cefe i Cassiopea, reis de Etiòpia i esposa del seu heroi salvador Perseu— té la gran galàxia M31 al costat de l'estrella γ . Aquesta és visible a ull nu com una petita taca borrosa, i amb prismàtics ocupa tot el camp ocular.

Concretament en una zona del firmament molt coneguda popularment: la Via Làctea. Aquesta és molt fàcil d'observar una nit estrellada i a alta muntanya es mostra especialment magnífica. La Via Làctea, aquesta faixa irregular blanquinosa que travessa la cúpula celeste i que a ull nu sembla una banda

Abans de continuar amb la Via Làctea, imaginem-nos per un moment, un senyor diminut que està en el punt mig d'una llentia de volum transparent però amb puntets de color tal com es veu en el dibuix. Si aquest senyor mira cap a dalt o per sota els peus veurà menys puntets que si mira al seu voltant, ja que hi ha molt més tall de llentia cap als costats que no pas cap a dalt o cap a baix.

Una imatge semblant a aquesta va ser la que va suggerir a Herschel, l'any 1785, que les estrelles estan situades de forma lenticular al firmament, essent la Via Làctea una visió semblant per a nosaltres a la que tenia el petit habitant de la llentia quan mirava cap a un extrem i veia una línia amb molt més puntets que no pas mirant cap a altres direccions. Per tant mirar cap a la Via Làctea és mirar cap a la major part del nostre sistema estel·lar que anomenem Galàxia que no és més que un altre terme per a designar la Via Làctea ja que, en greg, galàxia vol dir llet.

* * *

GIRANT A 225 QUILOMÈTRES PER SEGON

Parlem una estona dels cúmuls. Aquests són acumulacions molt denses de milions d'estrelles amb diàmetres de l'ordre de 100 anys llum i que van ser descoberts per Herschel a principis del S. XIX. El cúmulo més proper es troba a la constel·lació de Centaure. Es observable a ull nu com un objecte similar a una estrella i es designa amb la lletra omega.

Shapley, ja al nostre segle, va observar que les cúmuls estaven distribuïts en el nostre firmament dins un cercle que la Via Làctea tallava per la meitat. Però si la Via Làctea era una vista lateral del pla que tallava la llentia en dues parts iguals, era lògic pensar que aquest cercle era el contorn d'una gran esfera vista de costat, la qual era atravesada per la Via Làctea. Per raons de simetria Shapley va arribar a la suposició que aquesta esfera estava situada en el centre de la nostra galàxia de forma lenticular. Va fer càlculs i va situar el punt central d'aquest conjunt d'agregats globulars en el si de la Via Làctea cap a la constel·lació de Sagitari. Avui sabem que aquest centre està a uns 30.000 anys llum de nosaltres. Com que el diàmetre total de la nostra galàxia és de 100.000 anys llum això significa que el nostre sistema solar en comptes de trobar-se al centre, tal com Herschel havia suposat, està situat a una considerable distància d'aquest, quasi en un dels seus marges.

Els estels de la galàxia tenen un moviment rotatori respecte del seu centre i viatgen a diferents velocitats, segons la distància a aquest últim. El sol, per exemple, i les estrelles properes viatgen a 225 Km./seg. respecte del centre de la Galàxia i donen una revolució completa al voltant d'aquest centre en uns 200 milions d'anys.

Algú pot pensar que si el sol està tan a la vora de l'extrem de la galàxia, perquè la Via Làctea no la veiem molt més brillant en la seva part central que en la direcció oposada cap als extrems? Mirant cap a Sagitari, és a dir, mirant cap al cos principal de la Galàxia contemplem unes cent mil milions d'estrelles mentre que als extrems només n'hi ha uns quants milions, àmpliament distribuïts. Això és perquè immensos núvols de pols ens amaguen part del centre de la Galàxia. Potser no veiem més que la 1/10.000 part, com a màxim, d'aquest nucli. Això explica perquè Herschel va creure que el sistema solar estava al mig de la Galàxia.

ALTRES "UNIVERSOS"

Cap a l'any 1800 l'astrònom francès Charles Messier tenia enregistrades 103 taques de boira lluminosa anomenades nebuloses. Algunes serien realment això, altres van resultar ser cúmuls globulars. La resta eren nebuloses semblants a la M-31 d'Andròmeda. Aquesta, coneguda de temps, va ser observada amb el telescopi de 100 pulgades de Monte Wilson, Califòrnia, l'any 1924 per l'americà Hubble descobrint-se que en porcions del seu contorn hi havia estrelles individuals. Això va revelar que la nebulosa d'Andròmeda se sembla a la Via Làctea i, potser, és certa l'existència de acumulacions d'estrelles molt llunyanes, tal com el filòsof alemany Immanuel Kant havia especulat el 1755, i que denominava "universos-illa".

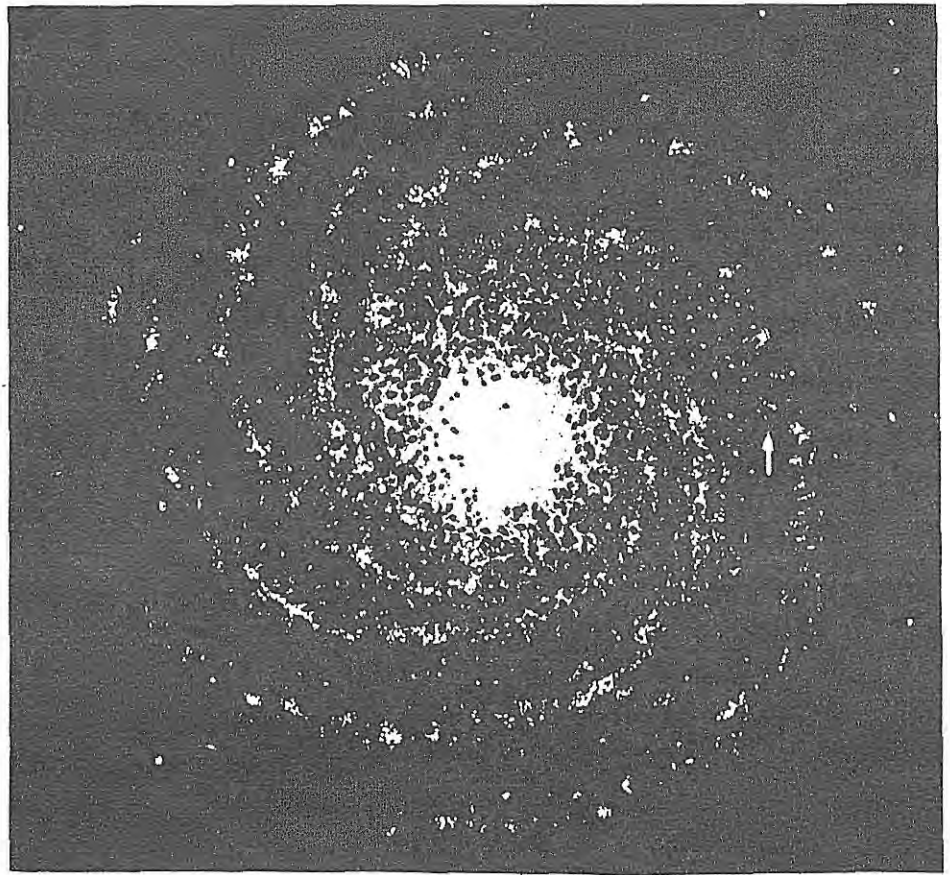
La totalitat de les nebuloses extragalàctiques s'han identificat com altres galàxies universos que redueixen el nostre a un dels molts que existeixen al nostre espai. D'altra banda es tracta d'una galàxia mitjana, essent la nostra veïna d'Andròmeda molt més grossa que nosaltres.

Es parla també de cúmuls de galàxies però, de fet, aquest concepte encara no ha estat provat definitivament, malgrat sigui fortament defensat.

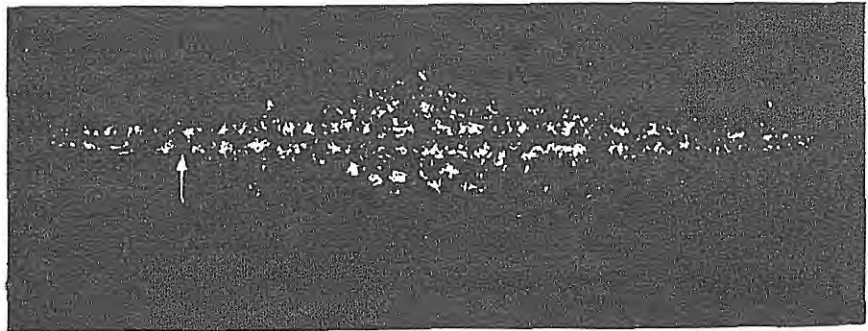
Jean Audoze, director de l'Institut d'Astrofísica de París, escrivia, encara no fa un any, a la revista catalana "Ciència": "les galàxies es formen en un espai de temps que dura entre uns quants milions i mil milions d'anys. A l'interior de cada una d'elles neixen miríades d'estels (dos-cents mil milions aproximadament, en el cas de la nostra galàxia). Al voltant de molts d'aquests estels, es posen en òrbita sistemes planetaris que, almenys no en un cas —el nostre—, alberguen éssers vius alguns dels quals evolucionen fins a interessar-se per l'univers en el seu conjunt".

Els astrònoms poden descobrir objectes situats a 9.000 milions d'anys llum. Avui l'astrofísica té la possibilitat d'observar l'univers, no només a través de la llum, sinó en un camp molt més ampli, que va des de les ones de ràdio fins a les radiacions gamma.

Tot això ens permet veure molt i molt lluny, però l'evolució de l'univers a nivell astronòmic és considerable entre tants mils de milions d'anys que no té sentit pensar que el món que veiem no té res a veure amb el que existeix "ara" realment.

100.000 anys llum

15.000 a. ll.

20.000 a. ll.

30.000 a. ll.

50.000 a. ll.

La nostra galàxia vista frontalment.

La sageta indica la posició del sol.

PUNT I FINAL

Així, doncs, quan una nit d'aquestes mireu el cel, quedeu-vos quietes uns segons i recordeu quant enllà a l'espai i quant endarrera en el temps esteu mirant. Segur que si algú de vosaltres no ho havia pensat mai es sentirà una

mica diferent i jo m'atreveria a dir: una mica més content de sentir.

Elena Roget

NOVA CONCEPCIÓ FORESTAL AL PAÍS

La Generalitat de Catalunya seria bo que fundés un òrgan que se'n podria denominar "Fons Nacional d'Interès Forestal". I aquesta probable institució, o bé una altra de semblant, hauria de reunir i tenir pel bon funcionament, la capacitat per a poder fundar cooperatives de caràcter forestal, per tal de poder crear riquesa en aquesta branca tan important. I el seu objectiu primordial hauria de radicar, en primer lloc, a saber classificar els boscos que són propietat de l'Estat, car d'aquests no sorgirien problemes a l'hora de fer-hi els assaigs i proves pertinents. I més endavant es podrien valorar els resultats positius o negatius. I un cop sabuts els rendiments, transferir o prestar a nom de les futures cooperatives o de sectors independents, l'assentiment de llurs propietats, les quals ara a penes rendeixen. I automàticament obrir-los crèdits, per tal de poder desenvolupar-se en la tasca dels boscos, que avui en dia, aquest Patrimoni Nacional, poca cosa dóna de benefici a la societat. És una llàstima, perquè la primera matèria que hi neix no costa res. I ho fa abundantment (en particular les maleses i brosses). I de tant en tant, veiem que són anihilades inexorablement pel foc. Si més no, és cert que es podrien utilitzar molt convenientment. Així almenys passava abans. Però a conseqüència del progrés tan pràctic del gas butà i fuel-oil es deixaren en desús l'extracció de les maleses als boscos. I els propietaris restaren sense no tenir clientela industrial i particular. I sols n'han pogut treure profit dels arbres. Per això han quedat malparats i deseparats indefectiblement. La pregunta interrogant és: què cal optar ara? Ben mirat, no res més que substituir aquella bona clientela per una altra que pugui reemplaçar-la amb bons rendiments econòmics.

No cal oblidar que és tasca feixuga i difícil

Per això ara proposarem breument algunes premisses que creiem que s'haurien de seguir racionalment i amb rigor, doncs, aquestes noves cooperatives o els sectors independents s'haurien de fer amb molta cura i responsabilitat. Volem assenyalar que s'hi haurien de posar homes competents, de voluntat i d'esperit patriòtic, ja que són tres condicions claus imprescindibles

No hi ha res més trist que un bosc cremat.

perquè les empreses fetes poguessin comptar amb elements idonis. Tanmateix si s'hi possessin individus ganduls, o que sols aspiren a cobrar un bon sou, malament rai pel gran projecte a realitzar, puix que es tracta de transformar uns boscos, avui molt precaris per deixar-los amb més qualitats, i més productius en matèries de fustes per a la indústria. De moment, es trobarien en l'etapa de no guanyar-hi diners. Més aviat se n'hi perdrien.

No per això s'haurien de tornar pessimistes o extremistes, car s'ha de pensar que en passar la primera fase d'assaig sorgirien problemes insondables, com passa en tota activitat nova que s'inicia. Més endavant, en haver passat un temps prudencial del procés de proves és d'esperar, que els beneficis serien ja estimables. Quan n'hi haguessin força, es podrien fer servir per a industrialitzar nous productes que eixirien dels boscos. De tota manera, el més immediat que caldria fer-hi és aprofitar els brucs, rabasses, branques, etcètera, que en aquest aspecte n'hi ha a gavadals, podent-s'hi bracejar volums insospitats. I podrien ser traslladats en una central tèrmica que hauria de ser construïda prop d'on hi ha la primera matèria al·ludida. I aquest combustible natural que ara es perd irremissiblement, podria posar en funcionament la central per generar energia elèctrica, la qual podria utilit-

zar-la qualsevol companyia que s'hi dedica a l'explotació. Aquestes sumes d'ingressos que cobrarien les noves empreses és de suposar que donarien resultats apreciables i podrien animar la gent per a construir-ne'n en altres zones que tanta falta hi fan.

Sospitem però, que aquestes suggerències no arribin a ser, potser prou compreses, perquè malauradament som un país massa individualista, acèptic, fins i tot desconfiat, les quals coses, sovint ens porten a deixar d'emprendre empreses importants. I en aquest sentit es deixen llàstimosament, de fer operacions que si fossin observades amb més cura i cautela, tal volta podrien ser molt rendibles. Per això ara ve bé i a tomb explicar el que va fer el poble Israelí en l'aspecte dels boscos i la seva botànica: fundaren en unes terres estèrils i voltades de deserts uns boscos meravellosos. És clar que en els seus inicis van haver de sofrir i tenir dificultats. Però ells no es desanimaren i amb tenacitat i amor a la seva pàtria, van plantar-hi milions d'arbres. I ara ja són una promesa real que encanta veure-la. En aquella gran obra tan prodigiosa que portaren a cap els israelians, es podria exaltar moltíssim, perquè s'ho mereix dignament! Però ara no és el cas. Direm per animar els possibles participants que poden formar-se en aquesta iniciativa, que el nostre país, la terra i el clima són d'un cultiu natural molt més superior que

no pas els d'Israel, ja que els arbres aquí s'hi arrelen admirablement, i s'hi fan grossos amb escreix, sempre i quan se seguin ben arrenades les maleses, les quals són les causants per comdemnat als boscos amb els freqüents i temibles incendis, que espanten tant tothom. I de passada van arruïnant tota l'economia forestal del país. Per demostrar que això tan greu es podria eliminar, només cal anar a veure alguna masia que tenen bosc que el solen netejar sovint. Allí hom es donarà compte de seguida que és impossible que mai s'hi pugui calar foc. Doncs, és evident que si en petit no passa mai, si es netegessin els boscos més grans, tampoc no es podrien incendiar. Per tant, hom veu clar que solament cal canviar el mal costum i utilitzar-ne'n un de més segur i eficaç. Tornarem a repetir per fer més comprensible que, la terra d'aquestes contrades és boníssima per conrear-hi arbres. Sols cal recordar els magnífics suros i pins fenomenals que hi havia plantats, els quals s'han perdut de forma impietosa. Però encara hi ha per a poder contemplar i veure al pla de Panedes, amb dolçor, dos o tres pins d'un gruix aproximat de metre i alts com un campanar. Per sort, doncs, són unes mostres que ens prodiguen il·luminant el que hi podria haver de boníssim a la nostra terra, si hom tan sols hi dediqués el que realment cal cultivar!

Amb tot el fil conductor exposat avui, pel bon funcionament dels boscos, a veure quanta gent s'hi interessarà de nou per a ells, car el nostre desig i pensar és poder corregir l'actual imatge d'oblit acre i abandó en aquesta font principal de matèries naturals, que a mesura de passar els dies s'estant exhaurint ràpidament. Si més no, volem ser optimistes i esperem que no sigui un somni sinó una autèntica realitat que ens permeti fer coincidir i compartir amb profusió la necessitat d'una unió veritable dins el Patrimoni Nacional Forestal entre els pobles i la Generalitat de Catalunya!

Josep Vila i Soteres
Llagostera, juny del 1986

I LLAGOSTERA?

L'ESTAT ESPANYOL I LA COOPERACIÓ AMB EL TERCER MÓN

El primer de maig del 1974 les Nacions Unides proposaren l'establiment d'un Nou Ordre Internacional. Entre altres coses, es demanà que cada Estat econòmicament avançat, proporcionés anualment als països en desenvolupament, transferències de recursos financers per un import mínim equivalent al 1 per cent del PNB. Després l'Assemblea General de la Nacions Unides es va plantejar com a objectiu que, almenys, el 70 per cent d'aquest 1 per cent fos assistència oficial al desenvolupament.

Si bé és cert que l'Estat Espanyol té dificultats econòmiques, també ho és que ha arribat a un grau de desenvolupament que li permet complir aquesta resolució i col·laborar d'aquesta manera a disminuir els desnivells entre els països que hom pot anomenar rics i els pobres entre els que la relació de la renda per càpita mitja és aproximadament de 1 a 15.

El 1982, i arrel de la campanya del 0,7 per cent, el Senat aprovà una proposició no de llei presentada pels grups Socialista, Socialista Andalus i Catalunya, Democràcia i Socialisme sobre la Fam al món en què "es convida al govern espanyol per tal que, en un termini raonable però breu, la contribució d'Espanya al desenvolupament arribi,

d'acord amb les resolucions de l'ONU, al 0,7 per cent". Aquesta llei s'aprovà per unanimitat. De fet es tracta d'un pronunciament parlamentari sobre Espanya i la cooperació internacional.

El mes d'octubre del mateix any 1982, gairebé tots els partits polítics (EE, CiU, AP-PDP, PSC, PSA, CC-UCD, PSOE, PCE, UCD) signen un document en què ratifiquen l'acord del Senat en el que es diu que són "conscients de la terrible gravetat de la situació de moltes dotzenes de milions de persones que agonitzen, víctimes del desordre econòmic i polític internacional" i que "estan convençuts que Espanya pot incrementar la seva ajuda a la Cooperació Internacional, en la perspectiva de la propra legislatura". Concretament diuen que es manifesten d'acord a "assolir gradualment i en un termini raonable però breu el 0,7 per cent del PNB com ajuda pública als països necessitats".

Tanmateix aquests compromisos no es compleixen. Davant d'això Minoria Catalana presenta dues esmenes als pressupostos generals de l'Estat. Aquestes són derrotades. Les raons del govern per no acceptar les esmenes són que cal, prèviament a aquesta acció, l'aprovació d'una Llei de Cooperació al Desenvolupament. Segons el govern aquest projecte de Llei s'ha de presentar al Congrés el mes de març del 1983.

Avui però de la Llei de Cooperació, la gran majoria dels components del govern ni n'han sentit a parlar i la proposició no de llei resta abandonada en algun arxiu.

EL FONS CATALÀ DE COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT

De resultes de la campanya Objectiu 0,7 per cent l'Ajuntament d'Arbúcies, amb una gran congruència política, decideix dedicar una part proporcional del pressupost municipal per ajudar el Tercer Món. La novetat d'aquest ajuntament rau precisament en el fet que, és una institució pública qui dona aquests diners i no pas una persona privada. Poc a poc d'altres ajuntaments també es mostren interessats en aquesta línia de destinar una part proporcional del pressupost municipal per ajuda als països subdesenvo-

lupats.

El mes de gener del 1985 es reuneixen a Salt representants dels ajuntaments d'Anglès, Arbúcies, Les Planes, Sarrià de Ter, Flaçà, Palafrugell, Torroella de Montgrí i Salt. No es va pas amb la idea de crear una nova entitat d'ajuda als països subdesenvolupats. Ja n'hi han d'entitats que ho fan. En canvi es vol que la Generalitat presideixi un Fons fet amb aportacions dels ajuntaments catalans, amb la col·laboració d'organismes no governamentals, per tal d'evitar possibles ajudes bilaterals interessades. No genseménys és una línia difícil de seguir ja que per això cal elevar els mediocres ideals del fer polític. Cooperar amb el tercer món llueix molt menys que posar una estàtua en una plaça o penjar cartells indicadors. Des del primer moment s'han hagut de vèncer reticències diverses i cal encara del fer decidit d'ajuntaments més progressistes que veuen clar i de justícia que es consideri la cooperació al desenvolupament en el tercer món. Això no vol dir que es doni el cas de la participació d'ajuntaments d'un sol color polític sinó que des de la primera reunió a Salt han participat representats d'Ajuntaments de tot l'arc polític català.

El juny del 1985 té lloc a Arbúcies l'Assemblea Constituent del Fons Català de Cooperació al Desenvolupament. Allà es nomenà una comissió gestora que ha estat treballant fins el passat 15 de juliol en què tingué lloc a Salt la segona assemblea del Fons a la qual estaven convidats tots els ajuntaments de Catalunya. Eç va fer un repàs de tota la història des de la primera iniciativa però el punt central del programa va estar la discussió i aprovació dels Estatuts.

Hi participen com a socis fundadors els ajuntaments d'Anglès, Arbúcies, Arenys de Mar, Banyoles, Castellfollit de la Roca, Flaçà, Les Planes, Olot, Palafrugell, Palamós, Salt, St. Pere de Ribes, Torroella, Sarrià, Tarragona, Sant Joan de les Abadesses, Molins de Rei, Sant Adrià del Bessós i Terrassa. Hi són també les entitats de Càritas, Justícia i Pau i el Ciemen, així com la parròquia de Sant Josep de Girona.

En els estatuts queda clar que "l'associació orientarà la seva actuació a contribuir des de l'àmbit català, al desenvolupament dels països del Tercer Món".

Durant aquesta jornada es comenta que el temps que ja eç duu de rodatge ha servit per provar que la societat catalana és capaç de donar projectes pel Tercer Món tant a través d'entitats com per contactes directes amb gent

Piçarra
25.7.86

que treballa en països necessitats.

Exemples de projectes que s'han dut endavant són, entre altres, un forn de pa al Salvador, una fusteria a Colòmbia, ajuda a organitzadors i dinamitzadors rurals a Àfrica, ajuda als afectats per la guerra de Nicaragua, etc...

Quant als ajuts concrets i per tal d'estalviar possibles discrepàncies, en els Estatuts es contempla la possibilitat de què els socis puguin optar per destinar les seves aportacions al projecte que vulguin dels que l'Assemblea General hagi assumit. Aquesta estarà formada pels representants de cada una de les entitats, corporacions o entitats que formin l'Associació.

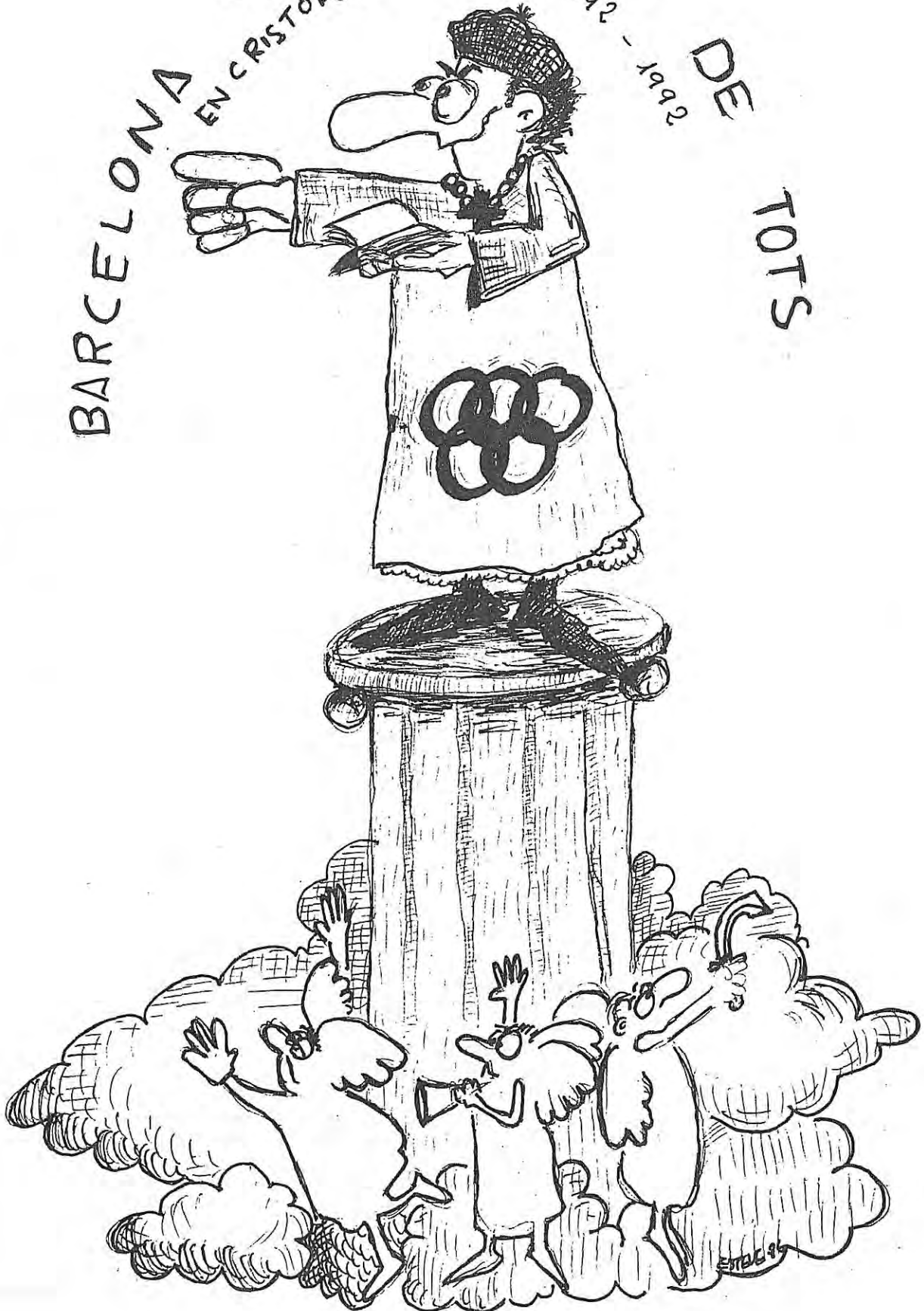
Amb la votació dels socis constituents la Junta Executiva quedà, de manera transitòria, formada per: Salt a la presidència, Justícia i Pau a la sots-presidència, Arbúcies a la secretaria, Tarragona a la tresoreria. Els vocals són: l'Ajuntament de Terrassa, Santa Coloma de Gramenet i Olot, així com dues entitats, una d'elles el CIEMEN i l'altra no es va decidir.

La jornada va acabar amb unes paraules de l'alcalde de Salt com a president de l'Associació. Com que era tard va llegir una frase que encapçalava un informe que penjava a la paret: "Un altre món si us plau!" i va afegir "fem l'esforç de fer-lo!".

Així doncs continuen les tasques de col·laboració i la de gestió, la de treballar en la creació d'un clima d'opinió pública favorable a la promoció d'un nou ordre econòmic internacional, la d'estimular a la participació ciutadana, etc... És a dir, falta que més ajuntaments, entre ells el nostre, s'hi incorporin i que nosaltres sapiem exigir pòstures concretes, davant de punts com aquests, a l'hora de dipositar el nostre vot.

BIBLIOGRAFIA: 10 any de Justícia i Pau a Girona.

BARCELONA 92 OBJECTIU DE TOTS
EN CRISTOFOL 5. COLLONS 5. 1492 - 1992

PIRATES

Els vells pescadors de Tossa m'han explicat en variades ocasions fets de pesca, de contraband, de tempestes, llegendes, fantasies i miracles de terra i mar, però no n'havia escoltat cap que es referís a pirates, corsaris o bé filibusters atracadors del mar.

Però un dia comparagué aquí, a Vila Vella, un home vell i estrany que contava que havia navegat molt, que havia estat a Grècia, a Turquia, a les Illes Canàries i a les Filipines, a Itàlia, a Anglaterra, a Cuba i a Venècia..., que havia fet molts oficis segons el lloc i les circumstàncies en què es trobava.

—Tot menys robar, això sí que no. Mai m'he enamorat del que no fos meu. Mai m'ha fet sed el dels altres —acabava dient—.

Però, callava sols per estendre amb més alè la conversa, l'home era molt enraonador i, es veu que no era pas ruc.

Quan va ésser fora, un pescador amic em va preguntar:

—Ja se n'ha anat el Xarmell?

—Qui voleu dir...?

—Aquest home que "vos" parlava fa una estona.

—Ah, sí...

—I doncs, que "vos" ha semblat, n'heu tret l'aigua clara?

—Que "vos" diré jo ara... és intel·ligent, ha corregut mig món, segons diu ell, i, és estrany...

—Sí, ja ho sé prou... És un xarrameca, parla pels colzes que no "vos" deixa fer base, per això l'anomenem el Xarmell; havia estat pescador, després s'embarcà en un veler dels pocs que quedaven per ací i ha passat una pila d'anys sense saber-ne res. Ara el tornem a veure per aquestes rodalies i ens conta l'oro i el moro. Aneu a saber si diu la veritat. Diuen que a "home enraonador o parla bé o és mentider".

Un altre dia va tornar el Xarmell, i entre les moltes coses que va contar-me allà sota els pins de Vila Vella, hi havia el tema dels pirates, vaig posar molta atenció en aquella explicació.

Deia així:

Abans de la "Batalla de Lepanto", venien els corsaris africans i escampaven el pànic i el terror per aquestes costes, però també, hi ha molta

llegenda barrejada, com quan en el segle XVI era freqüent la pirateria, els galeons espanyols que venien d'Amèrica carregats d'or, i atacaven, etc...

Jo sentia dir que els pirates en aquell temps desembarcaven a Tossa i la gent havia de fugir al bosc o bé a la muntanya.

—Però no tenien les muralles que resguardaven els veïns dins la Vila Vella?, —li vaig dir.

—Oh, sí, però això succeïa abans de les muralles.

—Si que parreu de temps! ja que les

fosc i, en ésser a l'altura nostra, el silenci i el misteri va influir en què féssim aquest comentari: —"És un vaixell fantasma".

El nostre capità, curiós li va enfocar un reflector pel costat de popa i va llegir estranyat que deia "CUCOA" la qual cosa en idioma d'uns indis d'Amèrica vol dir "Gavina gran". Vàrem estar força dies entre Hong-Kong i Singapur, en aquest últim port vàrem embarcar un xinès que ens feia de guia i de cuiner, però resultà ésser supersticiós i enigmàtic en extrem. Per aquells mars vàiem embarcacions típiques i

muralles foren construïdes a començaments del segle XII.

—Abans de les muralles de Vila Vella hi havien pirates, i a la "Batalla de Lepanto" i a la de "Trafalgar" també i a tot temps...

Jo "vos" contaré una aventura que ens va succeir al mar de la Xina.

—Cap allà també heu anat?

—Sí, també, a Hong-Kong. Jo anava de mariner en un veler que havia sortit de Barcelona. Abans d'arribar a aquell país exòtic, vàrem veure un capvespre, entre la boira, un vergantí de factura estranya que venia en direcció contrària, ruta el Sud. Ens cridà l'atenció perquè anava lentament amb poques velas i no portava cap llum. Es va fer

estrambòtiques com la gent mateixa i les edificacions i costums d'aquells allunyats països. En el retorn a Europa, en una cala d'una illa petita, veírem un vaixell estrany, com si hagués embarrancat. Ens apropàrem a terra, per si els podíem ajudar, però res, a l'ésser ja a curta distància, ja que no vàiem ningú, ni cridant ni fent senyals, decidírem anclar, i el capità nostre féu arriar un bot que havíem de tripular quatre homes a rem. El xinès fou destinat a acompanyar-nos, però s'entossudí en no voler venir; havia agafat la mania de què aquell era un vaixell pirata, que ell ho havia vist a dins de l'aigua.

—Quina aigua?, —vaig preguntar jo.

PARLEM DE CATALUNYA

—Va ésser una cosa estranya, veureu... el xinès abans de seguir-nos a la barca havia omplert una mena de botella de fusta, i entre cerimònies exòtiques, diu que havia vist en el pal major del vaixell fantàstic, una bandera negra amb una calavera blanca pintada enmig de dos fèmurs creuats; no és això el signe de la pirateria?... preguntà esglaiat.

—Sí, li contestàrem, però ara no es veu aquesta bandera enlloc.

—Però hi és, jo l'he vista en el vaixell a l'aigua de la bujola.

—I no duieu armes?... —vaig dir jo.

—Poques, jo un revòlver vell de cinc trets, el xinès un "machete" llarg d'essassar la selva, els altres una destal i un punyal llarg. En arribar prop del casc, ens adonàrem amb gran sorpresa que a la proa deia: "CUCOA". Aquest és el vaixell fantasma que havíem trobat dies enrera, que anava navegant a la deriva i sense llums. Vàrem cridar, sense obtenir resposta, alguna fressa de porta interior, però cap persona vivent.

Amb treballs, lograrem escalar a dalt de la coberta. Tot estava desert, xiscles de gavines, potser fressa de rates i excrements d'aquests animals; senyals evidents d'haver estat el vaixell abandonat.

Enregistrarem tots els racons, bodegues, sotarrians, camarots... pocs mobles antics i corcats, amb una caixa de pany rovellat, en obrir-la ens aparegué entre robes velles i florides, una cassaca i pantalons de militar, un mocador que havia estat vermell, un punyal rovellat, robes interiors d'home, i... una senyera negra, amb els signes d'una calavera blanca i dues túbies entrecruades fantàsticament.

El xinès s'escarrassà en explicar-nos i fer-nos entendre de què tenia raó i em deia: —"Tu comprender paisano yo decir verdad, que bandera haber visto en el espejo de la cuba o "bujola"..."

I vàrem tornar al nostre vaixell deixant el "pirata" tal i com estava.

Josep Calvet i Amat

Durant els regnats de Felip V i dels seus fills Ferran VI (1746-1759) i Carles III (1759-1788), Catalunya va començar a treballar en la seva reconstrucció econòmica, sembla que cal situar per allà l'any 1726 l'inici d'aquest redreçament, obra en gran part de la mateixa burgesia catalana. La concessió a Barcelona i altres ports catalans del dret de comerciar amb Amèrica (1778), (després de la injusta mesura descrimitaròria imposada per Ferran II com un càstig més a Catalunya), féu que molts catalans hi anessin a treballar i també a comerciar, i creà així una nova riquesa en benefici d'ells i de Catalunya. Per altra banda es donà una gran impulsió a totes les normes de la cultura creant-se tota classe de centres universitaris i d'ensenyament. També en arts es van fer noves creacions, tant en música com en pintura i escultura.

Pocs anys més tard i regnant a Espanya Carles IV (1788-1808) fill de Carles III esclatà a França la Revolució (1789), que va posar fi a la seva vella i corrupta monarquia, portant una renovació pregona a les idees polítiques i a l'organització dels Estats. La Convenció Nacional francesa que marcà el punt culminant de la Revolució (1793), va ocupar-se de Catalunya i de la política a desenrotllar-hi, enviant agents revolucionaris a recórrer el nostre país; però els catalans tot i que sentien simpatia per aquest fet alliberador (malgrat que sanguinari), no mostraren voluntat de seguir.

Vingué després Napoleó, home genial segons diu la història, i arribà a ser l'àrbitre d'Europa; a ell, Carles IV i el seu fill Ferran cediren els drets de la corona d'Espanya. I buscant d'atraure's Catalunya reconegué tot seguit l'oficialitat de la llengua catalana, i anuncià també una política beneficiosa per la nostra terra. Malgrat tot això, Catalunya es mostrà irreductible envers el francès, ja que aquest l'anexionà a l'Imperi francès, i dividí Catalunya en quatre departaments: Ter, Montserrat, Segre i Boques d'Ebre.

Fatalment vingué la guerra contra Napoleó en tot el territori espanyol, i acabà el francès davant els molts fronts de combat que sostenia en el conjunt d'Europa, per cedir i pactar amb Ferran VII.

Mentre durava la guerra de la Inde-

pendència contra Napoleó es van aplegar a Cadis unes Corts que van redactar una Constitució (1812) inspirada en idees liberals i renovadores, però d'un caràcter completament centralista.

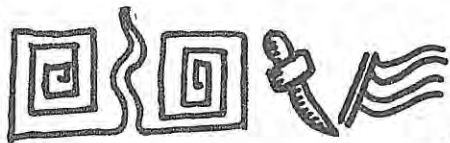
Quan retornà Ferran II de l'exili s'apressà a abolir aquesta Constitució, fet que donà lloc a una lluita cruenta entre els partidaris i els adversaris de la mateixa. Més tard Ferran VII és succeït per la seva filla Isabel, la qual passarà tot el seu regnat en contínues lluites civils. De primer fou el seu oncle don Carles que aspirava a la corona qui produí les guerres carlines, després les lluites entre els partits que amb revoltes, alçaments de l'exèrcit amb els seus corresponents "pronunciamientos" (cosa ben típica espanyola i a la fi la Revolució de setembre (1868) dirigits pel reusenc general Prim intentà portar al tro l'italià Amadeu de Savoia (1870). Això li costà la vida la mateixa vigília de l'arribada d'Amadeu per prendre possessió del tro. Desolat en adonar-se de tanta tragèdia, per les lluites i intrigues entre els partits, renuncià al tro.

Arribà de la proclamació de la República (11 de febrer del 1873), foren catalans els dos primers presidents: Figueres i Pi i Maragall. La República federal aparegué com la ideal dels republicans catalans, però no arribà a instaurar-se. La República durà poc, i a l'any següent, després de dos altres presidents més, es produí un altre cop militar comandat pel general Martínez Campos, el qual restaurà la dinastia borbònica amb Alfons XII sota la regència de la seva mare Maria Cristina. Fou aquest període el dels alçaments definitius de Cuba, Puerto Rico i Filipines, deixant de ser colònies espanyoles (1898).

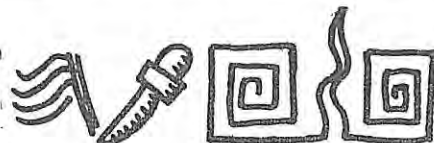
La crua realitat de la Catalunya en aquest moment històric era ben trista, ja que havien desaparegut les seves institucions nacionals, la seva llengua havia estat llençada de les corporacions públiques i envaïda per paraules i girs forasters. Els polítics catalans es fien dins la política espanyola, també la literatura havia caigut en un estat de descomposició. Semblava que no hi havia solució per a la nostra pàtria i, no obstant n'hi havia, com així veurem.

(Continuarà)

Francesc Falivene

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

DE FERRAN I D'ANTEQUERA A FERRAN EL CATÒLIC I ELS REMENCES

Any. 1.448

El rei Alfons IV el Magnànim, fill de Ferran I de Catalunya i Aragó i d'Elionor d'Albuquerque, confirma els Drets dels Remences i intenta anul·lar algunes prerrogatives excessives que tenien els senyors i al mateix temps reduir la preponderància creixent de la Generalitat de Barcelona. Aquestes mesures provoquen descontent entre els senyors i els menestrals i s'organitzen dues partides: LA BIGA formada pels senyors i dirigida pels Rocaberti, Sarriera i Cruïlles i LA BUSCA, formada pels sindicats menestrals, defensats per Galcerán de Requesens en nom del rei.

El rei concedeix oficialment al poble de Cassà de la Selva el privilegi d'ésser lloc reial, mitjançant el pagament de seu mil dos-cents cinquanta-sis sous, deslliurant-lo així del domini dels Montcada.

Aquest any com d'altres de bona collita, el blat de Llagostera Caldes i Solius, amb carros i matxos d'abastament, es portava a Sant Feliu, Tossa i a Salions per embarcar-lo cap els ports de Barcelona i Tarragona.

Joan Sellés, de Tossa, juntament amb altres companys pescaven coral en aquestes costes i també a les de Sardenya i Barbària, per vendre'l a Barcelona i per a l'exportació.

Any. 1452

La vila de Tossa i el monestir de Ripoll continuen amb els seus plets. Al final, el monestir, per resoldre les lluites, donà a perpetuïtat la jurisdicció de la batllia a l'Ardiaca de Girona, ARNALD SOLER; per descendència passa a la dels Vern i últimament als Falguera, fins a l'aboliment dels "senyorius".

L'anacoreta Jaume Corvera restaura, entre altres, l'ermita de Sant Grau; els fundadors en foren els frares d'Aurillac (França) i un dels primers propietaris. En Fernando de Lara.

Els mariners de Tossa portaven des de Barcelona les moles per als molins fariners de la comarca, fetes amb pedra de Montjuïc.

El més famós pirata que assolava la costa catalana era el marcellès

AUDINET, que s'atrevia a prendre vaixells de les mateixes platges de Barcelona, Tarragona, Salou i altres poblacions.

Any 1.456

Alfons de Borja (valencià) fou Papa amb el nom de Calixt III i va començar la tristament cèlebre dinastia dels Borja. el seu nebot Roderic (Alexandre VI) va practicar un nepotisme molt exagerat; va tenir nou fills i va concedir a tota la família enormes propietats, riquesa i noblesa; molts d'ells parlaven i escrivien en català amb els seus servidors valencians i també amb la noblesa italiana, però se'ls acusà d'incest, assassinat i luxúria.

El rei Joan II germà d'Alfons el Magnànim concedeix al poble de Cassà el privilegi de formar ajuntament que a les hores s'anomenava universitat. S'elegiren consellers i es nomenaren tres jurats representats del Tall Major, Tall Mitjà i Tall Petit, segons el volum de les seves contribucions; aquest sistema continuà fins a l'any 1715, amb el Decret de Nova Planta. El mateix rei concedeix, mitjançant en CAPEREU, que l'ajuntament pugui cobrar un impost sobre la compra-venda de cereals que entraven al poble; l'any 1725 es va construir l'edifici dels Porxos que encara es conserva per aquest afer.

Hi ha notícia que en aquesta data ja existia la primitiva capella de Sant Hilari de Soluis. L'abat Bernat Torroella del Monestir de Sant Feliu ja construït la volta del sostre de la nova església.

Any 1.462

Joan II, fill d'Elionor d'Albuquerque i de Ferran I de Catalunya i Aragó, succeí alfons el Magnànim i féu empresoner Carles de Viana, fill seu, despertant del ires de les autoritats catalanes, que li prohibiren d'entrar a Catalunya, ja que a més havia ajudat la gent de la Busca i protegit els remences. Tot i així, va introduir amb artimanyes la seva dona i el seu fill a Girona per contrarrestar el poder de la Generalitat de Barcelona.

La reina Joana i el seu fill Ferran que estaven a Barcelona, varen demanar que, per raons de salut, la Generalitat els proporcionés un vaixell per traslladar-se a Girona. La Generalitat va comoplaure'ls, cedint-los el veler CASTELL MAR amb vint mariners armats de protecció. En

passar per Panedes el 15 de Març la reina va demanar més protecció i elsíndics Ferrer de Panedes i en Coll de Llagostera, amb les seves colles, van engruixir la caravana.

Any 1.463

Quan la reina arribà a Girona va convocar Corts; la Generalitat de Barcelona en veure que havien estat enganyats, nombraren com a rei de Catalunya a Pere, Condestable de Portugal, net de Jaume d'Urgell.

Desobeint la Concòrdia de Cilafranca, Joan II entra il·legalment a Catalunya, amb el suport dels guerrillers remences i amb la promesa del rei Luís XI de França, que li havia ofert 22.000 soldats. La primera remesa fou de 4.200 homes mandats per el Compte de Foix per destruir la Generalitat, i així va començar la guerra que durà fins l'any 1472 (deu anys). Per aconseguir l'ajuda dels pagesos, el rei va deixar anar de les presons tots els remences, i per l'ajuda del rei de França va empenyorar els comtats del Roselló i la Cerdanya.

Alguns nobles de la comarca es posaren al costat de la Generalitat i d'altres, a favor del rei. Segons les circumstàncies també conviaven d'obediència, igualment que el bisbe Margarit de Girona.

Bernat Hug de Rocabertí es posà contra el rei i frenà l'entrada dels francesos des del castell de Requesens. Martí Grau de Cruïlles, en una carta desGeneralitat per defensar-se dels remences que aconseguiren ocupar el castell. Més tard, el baró de Llagostera i el seu fill Ferran (el catòlic), queden incomunicats a la ciutat de Girona i es resguarden a la Força Vella. Les forces de la Generalitat, començades pel poble de Pallers, ataquen Girona, però no aconseguen pas entrar a la ciutat, i són derrotades per els propis de Berenguer de Senesterra que habent-les proveït d'armes d'un vaixell reial que havia a San Feliu de Guixols, va recollir altres remences de Llagostera i comerca per alliberar Girona i defensar la reina i el seu fill, aconseguint el setge sotmés per la Generalitat.

opinió... opinió... opinió... opinió.

CARTA OBERTA A TOTS ELS CIUTADANS DE LLAGOSTERA

El grup local de Convergència, després de consultar amb els militans i gran nombre de simpatitzants, per contrastar les opinions més generalitzades, s'ha decidit a contestar l'escrit firmat pel grup municipal del partit PSC-PSOE, solament per deixar constància que és a tot el poble en general que adrecem aquest necessari aclariment.

No és això, amics socialistes, no és això. Us heu equivocat novament. Aquest nostre poble no es mereix ésser enganyat, i menys dues vegades pels mateixos i de la mateixa manera. Ni ara, ni a l'altra legislatura, "plana en l'Ajuntament de Llagostera l'interès del partit de Convergència". Els fets són els que ho aclareixen i no les paraules o els escrits. Però vosaltres ho confoneu. Precisament la cosa partidista que veieu és la que seria si arribéssiu algun dia a tenir majoria absoluta, i per això penseu que l'altra gent ha d'ésser igual. No, això no és així; sinó tot el contrari. Sigueu més sincers i compareu. I contestem molt honrosament en aquest punt, perquè, per sobre de partidismes, som nacionalistes i patriotes en tots els afectes i, en aquest cas, a nivell local. Per això la gent que a través dels vots varen sortir elegits per majoria sota les sigles de Convergència i Unió, van tenir molt clar des del primer moment, que tenien la total i absoluta confiança nostra i la llibertat plena de moure's sota les més elementals normes de la democràcia, treballant pel poble i entent que l'Ajuntament l'han de portar tots els elegits a les urnes.

Bona prova en va donar l'alcalde en prendre possessió, per pròpia voluntat va donar la corresponent feina a tots els regidors, i és el que ha continuat fent durant aquests tres anys. La major part dels llagosterencs coneixen de temps el seu tarannà i saben valorar en el punt just la total dedicació al càrrec tant ara d'alcalde com abans de

regidor. Més bon exemple no podieu pas tenir-lo. No es podrà valorar de la mateixa manera la vostra companyonia envers ell, ja que solament han funcionat ràpides totes les coses, com vosaltres mateixos ho accepteu amb un exemple en veure's obligat a canviar els càrrecs.

I acabem desmentint el que marqueu com una obsessió de Convergència de controlar-ho i polititzar-ho tot.

Quedi ben clar que tot regidor que assumeix un càrrec i accepta una feina ha d'ésser conscient de portar-ho com més bé millor i si té algun problema o alguna trava per part de qui sigui, assabentar-ne l'alcalde, cosa que el grup de regidors socialistes no han fet mai fins aquest moment, de deixar tots els càrrecs de cop i afanyar-se a publicar-ho pel seu compte sense haver passat pel ple municipal corresponent, o sigui, sense tenir-ne coneixement en cap acta de l'Ajuntament.

Parlar de la més elemental ètica tampoc no creiem que puguin fer-ne ús.

Estigueu tranquils ciutadans de Llagostera, doncs podeu estar segurs, que els regidors que quedaran a l'Ajuntament per fer la feina, faran l'esforç necessari per, en el moment d'acabar la seva gestió municipal poder deixar Llagostera en el lloc que li correspon, havent d'assumir el treball que altres regidors hauran deixat.

PARLEM DE LA NOSTRA PLAÇA GRAN

La idea i el desig d'urbanitzar aquesta plaça que, sense cap mena de dubte, serà un altre dia orgull de la nostra vila, es veu que existeix de debò ja que, de tant en tant, se'n parla, fins i tot en els medis oficials, fent suposar que aquesta voluntat és ferma. De totes maneres passen els dies i no es decideix sobre aquest propòsit, donant a pensar que tal vegada no sigui la qüestió econòmica la causant d'aquest retard.

Si és així, i per tal de sortir d'aquesta cosa inacabada, em permeto suggerir uns treballs provisionals, tendents a fer que la cosa quedi en un estat de suposada espera, treballs consistents a uniformar, a tot l'entorn del gran rectangle, les amplades de les voreres i de les calçades i millor encara la supressió de la calçada a desaparèixer i que ara parteix la plaça en dues parts. Això seria d'un cost relativament mínim, quedant així la veritable configuració de la futura plaça.

Em faig càrrec de les moltes despeses que deuen pesar damunt l'Ajuntament, ja que està a la vista de tot hom que s'estant portant a terme una sèrie de millores i projectes que deuen significar força quantitats de diners. Pel que sabem envers aquella crida feta per l'Ajuntament en data del 6 de febrer de l'any passat, foren tres els veïns que presentaren els seus suggeriments, dos de dos bons amics meus i la meua que fa tres. D'això n'han passat dies, servint-me aquest reflexiu espai de temps, per afirmar-me en la meua proposta, la qual suggereixo considerant-la la més adient, sobretot pel considerable desnivell del terreny de la plaça, donant solucions pràctiques i d'acord amb les necessitats i costums de la vila.

Plaça d'una originalitat discreta i sòbria a la vegada i també amb una certa personalitat de cosa pròpia... i per què no? també amb enginy i traça s'hi podrien amortitzar molt bé les funcions que està fent en el present.

Res més per ara, un servidor llagosterenc,

Francesc Falivene

Llagostera, juny 1986

El Grup Local de C.D.C.

LA LLAGOSTA DE L'ESCUT

Al Butlletí núm. publicaven l'estudi fet per Armand de Fluvià i Escorsa, conseller heràldic de la Generalitat, sobre l'escut de Llagostera. Proposava un escut romboïdal amb una corona de baró al damunt. Dins el rombe hi havia una llagosta de mar.

El treball fet al respecte va ser llegit el 3 d'abril passat en un ple de l'Ajuntament, el qual menciona A. de Fluvià, quan a la data del 8 de maig escriu a l'alcalde dient-li, entre altres coses, que: *Amb molta tristesa vaig llegir la notícia a "Los Sitios" de Girona, sobre el ple de l'Ajuntament que va rebutjar la meua proposta. La informació diu que mentre vostè llegia el meu informe la totalitat dels regidors esclatava a riure, i segueix explicant les bromes fetes sobre la llagosta*".

Diu també que el senyal que ell proposa no és nou ni se l'inventa i continua: *les bromes i rialles dels regidors retornen sobre d'ells ja que el que feien era burlar-se dels seus pares, avis i besavis, que havien escollit el senyal de la llagosta com els de Sabadell ho havien fet amb la ceba, els de Calonge amb la col, els de Figueres amb la fulla de figuera, els de Mollet amb un moll, els de Lliçà de Vall amb les llisseres (i això que tampoc són animals d'aigua salada) o els de Riumors amb un riu i dues càlaveres, etc., etc. Aquesta és precisament una de les característiques més preuades de l'heràldica municipal catalana, que porta tants escuts parlants.*

A arrel d'això l'Emili Soler i Vicens, membre del Grup d'Història de Llagostera fa, també, un estudi en el que analitza i valora el comunicat del conseller heràldic. Fa algunes aportacions noves i alhora parla d'altres coses en certa manera relacionades amb la qüestió, com l'etimologia del nom de Llagostera o l'actual escut del poble.

Resumirem aquí alguns d'aquests punts i en copiarem altres textualment.

ETIMOLOGIA DEL NOM DE LLAGOSTERA

L'historiador Felju de la Penya, fa molts anys va deixar escrit que durant l'ocupació romana el General Sempronio Greco, en passar pel Puig de Llagostera, va ordenar al seu capità LIGUSTINO la construcció de les primeres fortificacions, prenent aquest lloc el nom inicial de "LOCUSTARIA".

Altres historiadors diuen que hi ha documents del segle X amb el nom de LOCUSTARIA, del segle XII amb el de LACUSTARIA, del segle XIV amb el de LAGUSTARIA, al segle XVI amb LAGOSTERIA, fins que a l'any 1720 amb el nom de LLAGOSTERA.

ANÀLISI DE LA PROPOSTA DE L'ARMAND DE FLUVIÀ

L'Emili Soler diu que la forma d'escut romboïdal caironat que proposa l'Armand de Fluvià, podria ésser correcta segons canons establerts, però el rombe i la corona de baró sembla que no ha estat mai emprada en cap documentació municipal coneguda, encara que és ben cert que Llagostera i Caldes de Malavel·la formaren una Baronia durant molts anys.

LA LLAGOSTA DE ROSTOLL EN L'ESCUT

Pere Costa, arquitecte de la façana i escalinata de la Catedral de Girona i historiador, posa en el seu llibre "Nobiliarrio catalán" de 1730 l'escut de Llagostera amb una llagosta de rostoll. Tanmateix L'E. Soler analitza després la possible mala interpretació de la font que Pere Costa fa servir i que parlava del Cavaller Guillem de Llagostera. Al respecte diu que aquest cavaller bé podria ser el "castlà" que hi havia en tots els castells i que usés el nom del poble, cosa llavors molt corrent. Tanmateix dir que aquest escut era l'escut heràldic del poble ho valora un error, ja que el document que parla del cavaller Guillem és anterior a l'any 1929 en què Jaume I va conquerir Mallorca, data abans de la qual no hi ha pas constància que s'haguessin concedit escuts heràldics als pobles que eren de jurisdicció reial.

ESCUT DE LA LLAGOSTA DE CAMP

Quant a la llagosta de camp, diu que en reconstruir el Casal de Llagostera per a oficines i escoles municipals, a

Escut de Nidau -municipi de Suïssa- que porta una truita i una llagosta, malgrat tampoc tingui mar.

L'Armand de Fluvià fa al respecte el suggeriment d'agermanar-nos-hi.

la façana sobre la porta d'entrada hi col·locaren un escut d'estil francès, amb una llagosta de camp en posició horitzontal.

Per l'any 1877 la Societat Cooperativa de Consum "La Regeneradora", a l'acunyar les seves monedes particulars, va posar-hi la llagosta de rostoll, també en posició plana (no rampant).

També, a cada costa de l'altar major gòtic de l'església que varen cremar a la revolució i guerra del 1936, que sembla que havia estat construït al 1723, igual que d'altres de la comarca, també hi havia al retaule de cada costat, una llagosta de camp allargassada, no rampant.

Comparant totes les notícies recollides per diferents historiadors i a l'arxiu municipal de molts pobles, sembla desprendre's, que, degut al Decret de Nova Planta a l'any 1716, els ajuntaments es tingueren que reorganitzar i redactar les llistes del cadastre, obligats per la nova administració castellana, que no coneixia les arrels de Catalunya. Per legalitzar els oficis, cartes i mandaments municipals, cada poble va haver d'inventar un segell. Per als administratius forasters, els hi va ésser molt més fàcil basar-se en la fonètica parlada del nom del poble que no pas profunditzar en la història i a Llagostera hi posaren una llagosta, a Alella una Ala, a Canet un gos, a Cassà de la Selva un caçador, a Corçà un cor...

Inicialment a Llagostera el segell era de forma arrodonida i la llagosta era de mar, estilitzada dintre del disc, semblant als segells oficials per lacrar els documents; seguidament, a l'escut Municipal fou més pràctic posar-hi la llagosta de rostoll.

La idea inicial de la llagosta que sembla de mar podia haver sortit del cranc de riu que vivia a totes les rieres del poble, aleshores verges, sense contaminar. Encara avui dia a les rieres de les muntanyes gironines n'hi ha de vius. L'altra idea de la llagosta de terra podia haver-se inspirat amb les plagues alternatives de llagosta, que procedents d'Aragó arrassaren Llagostera i tota la comarca durant deu anys, del 1677 al 1687.

ESCUT ACTUAL DE LLAGOSTERA

A l'any 1908, amb motiu de la reorganització del Somatent, les autoritats de Llagostera van encarregar a l'artista Rafael Mas i Ripoll el dibuix de la confecció de la bandera, que va ésser benèida l'any 1910, amb presència del General Weiler.

Amb el compromís de l'encàrrec, segurament va considerar que l'escut podria portar les quatre barres catalanes com a poble de Catalunya; la muralla i el castell, perquè encara existeixen; el llac possible del folklore, considerant que encara avui, reduïts, existeixen molts aiguamolls quan plou; les lletres de la inscripció, d'acord amb l'antic nom del poble; la corona més o menys idealitzada, per la noblesa dels Ducs de Medinaceli, que per l'any 1864 encara eren amos del castell i hereus de la baronia; i el ram de llort i olivera, recordant l'honor que el rei Jaume I, a l'any 1240, va concedir al poble de Llagostera amb els famosos privilegis.

Aquest treball de l'Emili Soler va ser llegit també en un ple i ha estat enviat a l'Armand de Fluvià. Mentre, la decisió de quin escut ens quedem resta per fer i potser haurà d'estar en mans de tots, després dels estudis pertinents.

poesia

SOMNIANT AMB LA FINESTRA OBERTA

*Vaig deixar la finestra oberta
perquè la lluna entrés;*

*Vaig somniar que estaves amb mi
tots dos sols, i ningú més.*

*I l'aire portava harmonies
de la nit molt perfumada
sense les "trapasseries"
de grills, granotes i ànecs.*

*D'obsequis color de rosa
en portaves les mans plenes
i, en ta cara formosa
brillaven les estrelles.*

*El tresor dels teus llavis
s'obri com un crisantem.*

*Quan esquivares mon són
prop de jo perdre el seny...
(Vaig deixar la finestra oberta
per estar prop del cel.)*

Josep Calvet

COMPTE! ESPANYA ENS CREMA!

*Fronosos boscos del passat
avui ens han cremat.
Si espanya és groga
Catalunya era verda,
Si espanya és estèril
Catalunya és fèrtil
Si espanya està dividida
Catalunya serà unida.*

*Pica d'Estats o Canigó
Puigsacalm o Montserrat
no es pot fer símbol de cap racó
quan ens ho volen tot cremat.*

*Catalunya plora d'impotència
davant els fets tan evidents,
els catalans no volem violència,
deixeu el cor dels pacients.*

*Espanya, deixeu-nos en pau
i deixeu les armes sota el catau,
volem la Independència i Llibertat
que avui ens heu cremat.*

26 d'Agost del 1986

NETEJAR EL BOSCO O MORIR

Suposo que tot el que es podia dir sobre els incendis forestals, ja s'ha manifestat i publicat en algun lloc o altre. Segons Icona i la Generalitat, la majoria dels focs són provocats, per tot un reguitzell de mòbils i accidents. Per exemple, al nord (Astúries, Galícia), a vegades són els contrabandistes qui ho fan per distreure la Guàrdia Civil. Altres casos poden ser, l'adversió dels pagesos a algunes repoblacions forestals; el procediment de comprar la llenya cremada a baix preu (activitat que sembla ha desaparegut); les urbanitzacions (un altre cas en baixa); la protesta pels cotxes; venjances personals i, per què no, mòbils polítics, almenys així ho reivindiquen aquests sapastres de Milícia Catalana. No ens oblidem dels piròmans, que no n'hi ha pas tants com diuen, i per últim, les "paelles que maten", les persones que cremen marges i se'ls hi escampa, i les burilles llençades des del cotxe, que certament són un perill real.

Aquesta llarga llista de causes es podria ampliar. Només a Catalunya, aquest estiu s'han cremat més de 70.000 hectàrees de bosc i el foc ha hagut d'arribar a la muntanya "sagrada" de Montserrat, perquè finalment els polítics —he, he— sembla, s'hagin interessat pel cas.

El realment greu és que la problemàtica dels focs, ve de fa molts anys, i l'únic avenç positiu que s'ha fet és la potenciació del cos de bombers de la Generalitat. He pogut constatar repetides vegades la seva eficàcia i professionalitat. Sense anar més lluny, fa pocs dies a la nit, al Mas Roure, un automobilista avisà que hi havia foc a un centenar de metres més avall. En Quim, va trucar els bombers, i en el temps que amb l'amic Ramiro acabàvem la copa i anàvem cap allà, un "il.legal" abocador d'escombraries, arribaven dos camions de Sant Feliu. El foc, fruit d'algun capsigrany que volia "netejar" uns fils de coure, era tan petit que es va apagar de por.

Ara, el més preocupant és la postura que poden agafar els estaments oficials com a resposta de prevenció. El

periodista gironí Jordi Busquets, en dos articles a El País (3 i 24 d'agost), explicava que el projecte de la nova llei forestal de Catalunya que vol presentar el conseller Miró al Parlament, llibertarà l'explotació dels boscos. Encara que afegeix que la llei potenciarà la investigació, protegirà i restaurarà els terrenys forestals, i previndrà els incendis, es deixen entreveure coses com que els propietaris regularan l'explotació de les plantes i que es podria limitar l'accés al bosc.

Ambdues coses, són prou greus. Però vist l'actual situació, i de la manera que la llei "protegeix" la tala d'arbres, no saps què serà millor. Només hem de fer un tomb per les rodalies de Llagostera i veure què ha quedat dels boscos de fa 20 anys. Quant a no deixar acampar lliurement pel bosc, hauríem de tornar al medievo, i recordar el privilegi de Jaume I.

El biòleg Oriol de Bolós afirmava que "l'educació del poble és l'únic camí per reduir els accidents (forestals) a proporcions poc importants"; però també apuntava que "la neteja general del bosc, és irrealitzable i d'una eficàcia molt dubtosa". Un altre biòleg, Ramon Folch, afirmava que seria un treball "titànic, inútil i contraproduent". No he llegit el conjunt dels seus treballs, però si ens quedem amb aquestes afirmacions, no anem pas bé.

No sé què hi entenen els llicenciats en netejar bosc, però sí sé la manera que el saben netejar molts homes d'aquest poble, i puc garantir als biòlegs que un altre gall cantaria. Crec que és l'única solució, i s'ha de començar avui mateix.

A cada poble hauria d'haver-hi un programa d'actuacions. Convidar a la gent interessada en fer llenya (i país), i repartir el bosc en feixes, des de la carretera cap a dins. Aturats amb subsidi o sense, gent que no vol fer la mili i els mateixos soldats, colònies d'estudiants, i tots els voluntaris que volgueu, sota el mestratge dels homes d'ací, i a l'estiu vinent, aquest esforç titànic, útil i estètic, impediria la degradació actual.

Evidentment mantenir aquesta tasca valdria molts diners, però aquí està el gran problema. Tornar el bosc a uns criteris lògics, partint de la consolidació de les plantes autòctones, surros, roures i alzines, és un acte polític a 50 anys vista, i dissortadament, tots sabem que els polítics viuen molt al dia.

COSES MEVES

Color

Quan arriba l'estiu, el personal va boig per agafar color. Accepto que el sol sigui beneficiós per a l'organisme; que ens porti energia; que un bon bronzejat fa lligar més bé; que "espantarrar-nos" una estona al sol produeix un plaer morbós que per què us ho explicaré,... però no acabo d'entendre la mania que ha agafat als estiuejants de torrar-se com ametlles. Això ve a comte, com a fet antagònic, a la indiferència i la despectivitat general, amb què es tracta als negres, "morenos", que tant abunden darrerament. "Racistes, nosaltres? No!, però que tornin al seu país", diuen els benpensats.

Droga

Insistent amb el color de la pell, és vergonyós la mala llet que s'està agafant contra aquests xicots de Gàmbia, Ghana o Senegal. Primer se'ls mirava amb curiositat com qui descobreix quelcom, després els qui trobaven feina eren explotats amb sous miserables, sense cap mena de garantia, i ara, Lloret és l'exemple, se'ls expulsa per "traficants de drogues!". Si us plau, més serietat. Podríem estirar el fil i preguntar d'on treuen la droga? o, per què no es diu res a la jet-set que es flipa de coca? Però no cal seguir per aquest camí. El que em rebenta és que oblidem que l'Estat espanyol és un dels més grans productors d'emigració. I que ara, malgrat els tres milions d'aturats (en la realitat una xifra molt inferior), quan rebem gent que necessita guanyar algun diner per sobreviure, se'ls segueix tractant com tercermundistes, quan, recordem-ho, és el món occidental qui s'ha preocupat de què ho segeixin essent. En fi, una merda.

Burilles

Hi ha coses que no entendré mai. Se suposa que determinats estris com els cubells d'escombraries tenen la missió de recollir les deixalles que es puguin produir; que les papereres que hi ha als carrers són per fer-les servir; i que els cendrers, en aquest cas, dels vehicles,

Modi Touray esperant el seu trasllat a Ghana, després d'haver estat detingut a Lloret per portar dues barretes de haxís.

són per posar-hi les burilles. Aquesta petita relació, s'estroneja quan veus les bosses d'escombraries abandonades a qualsevol camí o carretera, quan les papereres estan al punt de mira de la gent de mal viure, i quan en algun racó de carrer, hi trobes dues dotzenes de cigarretes consumides. La veritat, m'emprenya aquesta deixadesa. I no es tracta de filosofar, simplement recordar allò de viure i deixar viure, o que la teva netedat acaba allà on comença la del veí.

Botiguers

No conec polèmica més absurda que la dels horaris dels establiments públics. La història que s'ha viscut a Llagostera, d'ençà que un nou establiment va decidir fer les coses com mana la llei, sol·licitant la pertinent autorització per obrir els diumenges al matí, i els mals entesos, manipulacions i tergiversacions que han sorgit a partir d'aquí, són per omplir tot aquest Butlletí. En un ple municipal es va dir que un altre botiguer, que vol obrir una nova botiga, ha mobilitzat mig poble, és a dir, les forces vives —capellà, guàrdia civil, etc.—, perquè l'alcalde li atorgués el permís d'obertura,

quan li faltava el permís d'activitat classificada. A l'Ajuntament es van dir moltes bajanades i alguna de greu com que "ha tingut l'equivocació d'anar per la llei". Senyors, a quin país vivim! Si ara mateix inspeccionéssim tots els establiments públics de Llagostera amb la llei a la mà, ben pocs quedarien legalment oberts. Però no anava per aquí, ben al contrari ¿No tenim llibertat de comerç?, ¿no demanen la lliberalització de l'economia?, doncs per quins set sants, no es poden vendre segons quins productes al diumenge al matí. ¿Per què es pot vendre pa i vi, un pollastre a l'ast o un plat cuinat, i no es poden vendre galetes o préssec en almívar? Les males llengües diuen que a Llagostera no hi ha associació de botiguers perquè tot està prou controlat. Penso que si el diumenge s'ha de fer festa, o en fa tothom, o tal li fot naps com cols. I si com diu la Generalitat, el comerç és vida, deixem viure!

temps i COSES

HISTÒRIES DEL MERCAT III

Durant el transcurs del mercat, i de les fires, a can Llonc, a can Mapa, a can Gregori, i a molts d'altres als qui, per edat no puc parlar, s'hi servien durant tot el matí, porcions de menjar per a tots aquells que hi volien esmorzar. En referir-nos a can Llonc, ho fem recordant al matrimoni: Narcís i Marieta, dels quals, ja fa anys difunts, no sé ni els cognoms de cada un.

Direm, per tal de situar-nos, que can Mapa més aviat era visitat pels hortelans i les gents del veïnat de Llobatera. A can Llonc, els bruguerecs i gaianins. Deixarem a Can Gregori als de Sant Llorenç. I a casa de l'Empar, —més tard, Degollat— s'hi repartien una part de Brugerera, del cantó de Gaià, i a can Tres, Panedes, i algú de Romanyà, que també en baixaven una part. Aquesta part de romanyins s'incrementà molt quan el recordat Cassimir Saís, "en Miro", els anava a cercar en dies convinguts, amb la seva inoblidable flota de "jardiniers", sempre recordades pels qui hi viatjaren.

Aquest lloable costum d'esmorzar a l'Hostal, malgrat pugui semblar una despesa estalviable, tampoc ho era massa, donats els migrats beneficis que el comerç de l'època aplicava a llurs vendes. Per un exemple: una porció de

pollastre amb salsa valia setanta-cinc cèntims. Una de pota i tripa, vint-i-cinc. La de sang i perdiu, molt del gust de la gent de pagès, potser que no passés de vint cèntims. Qui no era amic de plats amb salsa triava una botifarra, que podia ser de "carn bona" o de "perol", la segona de la qual era i és molt més econòmica. O bé una llonza de porc, tan exquisida, que, quan l'Hostalera la posava al foc, del carrer estant en sentien la flaire. Els qui tenien un paladar més distinguit, —i una cartera més plena,— podien saborejar una excel·lent vedella amb pèsols, —segons el temps— o amb bolets, o entatxonada, que no era res més que aquesta carn, o la millor part de la vedella, rostida i lligada per tal de no deformar-se. Una vegada rossejada, es tallava a talls i es servia acompanyada d'una salsa.

Una vegada ben esmorzats, la gent que tenia feina, que era majoria, encenent l'inevitable caliquenyo, cada un anava a la seva ocupació. Referint-nos a la gent del camp que era qui omplia més els Hostals, la majoria anava cap al mercat, on per mitjà de les converses dels companys de professió, podia saber els preus de tot allò que ells tenien per vendre. Les discussions s'animaven quan un informava de si en Miquel de

can Rivalta ha fet a trenta duros els porcs petits, que si a Cassà paguen els vedells a tant, i els xais a quant... Que si el blat, que si el blat de moro, que si l'ordi, que si el blat... o la civada, i tornem al blat de moro, i a l'ordi, al blat... les converses són inacabables.

Sortia per aquelles dades a Barcelona un setmanari d'esports titolat: "Xut.!". En aquest setmanari hi escrivia unes saboroses cròniques un ciutadà d'aquesta vila, que se signava: "Gran-Hota". Les esperades novetats locals, referides a l'esport del futbol, tenien un ressó tan gran, que durant tota la setmana no es parlava de res més. Com que les fàbriques de taps plegaven a les dotze en punt i no hi tornaven fins a les dues, els dijous a plaça era un formiguer d'esportistes que no parlaven de res més que d'allò escrit per Gran-Hota, el passat dimarts.

Les esmentades col·laboracions del susdit "batraci" agafaren tal i tan fort enrenou en la població, que fins una comissió de joves es desplaçà a Barcelona per tal de saber per la Direcció del setmanari humorístic el nom vertader del corresponsal. Cosa que, naturalment, no aconseguiren. I no us penseu, que Gran-Hota, només feia comentaris irònics dels jugadors de futbol locals. Llavors, se'n deia: futbol. És clar que si deia que: "en Josep va fallar molt en el partit contra el Cassà", si assegurava que, "a la barberia es deia que l'Enric era el més dolent de l'equip", o que "a la xicoteta d'en Quim, se la veia molt contenta ballant amb en Lluís...". Doncs tot això molestava, i esperonava per a conèixer al granotaire...

Inclús, aquest afany de trobar el "culpable", arribà a l'extrem d'acusar, entre molts d'altres el mateix senyor Cutillé. Al qual un bon disgust li costà. Per aquelles dades jo era un deixeble d'ell, i puc assegurar això que deixo dit. Encara la cosa es complicà més, quan el granotaire prengué el nom de "Grip-Hau", i es dedicà a criticar afeïssadament la façana del Casino, a la qual i amb un equivocat sentit de les definicions, pretengué titllar de Catacumbes, justament quan es colocava la pedra artificial que envolta les portes.

I no us penseu, que aquesta diquem-ne mofa, prengué un cert èxit entre els qui, separats de la Societat, fundaren la Penya la Nau. No era estrany que, entre dotze i una, l'hora d'anar a prendre café, si es trobaven dos adictes de diferents opinions, el de la Penya digués a un del Casino:

— Què, cap a les Catacumbes...?

El contrari que era home d'humor, i almenys en recordo un, contestà:

— Encara us guardem el lloc, per quan torneu...!

I prou que ho va endevinar. Pocs anys després...

Tornant al Gran-Hota, afirmo que en les tertúlies formades al mig de la Plaça, que feien els joves els dies de mercat, era totalment ocupada pel misteriós personatge. Cap al final de les seves col.laboracions feia una secció, que se'n deia "Per la barberia diuen..." on encara es féu més agressiu. Afirmo, amb tot, que no crec usés mai de l'insult per referir-se a un o altre dels qui triava com a destinatari de les seves ironies. Va excedir-se quan titllà d'"Aranya Negra" a una persona mil vegades més il.lustrat que no pas ell i que portava roba negra per motius familiars excessivament tristos.

Com sempre passa als pobles, l'opinió general era molt dividida. Si un pensa en la contínua tensió en què vivia tothom. Les vagues que no s'acabaven, la crisi de feina, el moment polític que hom sofria, a les portes de la guerra nostra i a mesos després d'acabar-se aquesta, la terrible guerra general... I encara quedava temps per a discutir sobre la personalitat del nostre escriptor.

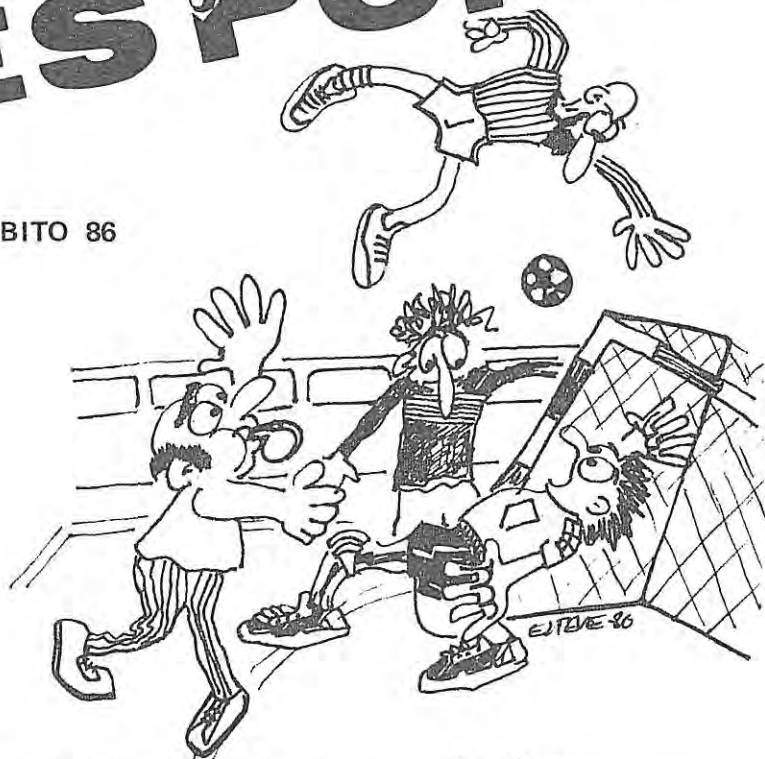
Fa no molts anys, i trobant-me en una població important de les nostres contrades, després de dinar, vaig anar a un Cafè molt gran, a prendre quelcom. No feia ni molts minuts que hi era, quan una tocada d'espalla hem feu veure a un fill de la mateixa vila que jo. No cal dir que després de la salutació inicial, va torpedejar-me a preguntes sobre les coses del poble, cosa sempre agradable pel qui porta molts anys sense veure'l. La conversa es féu molt llarga en manifestar-me la seva afició a les arts literàries. Era un home més vell que jo. Cap al final de la conversa em sorprengué amb les següents i inesperades paraules:

—Jo, sóc en Gran-Hota.

P. Parés C.

FUTBITO 86

Enguany el campionat de Futbito ha estat un èxit des de diversos punts de vista. En primer lloc cal destacar el nombrós públic que s'ha apropiat a la pista polisportiva per veure els molts partits d'aquesta edició. Per altra banda l'èxit d'aquest nou sistema de competició, que consisteix en una lligueta entre tots els equips participants, que dona més emoció de cares a la qualificació al "play-off" de quatre equips finalistes. Aquest nou sistema fa el campionat bastant més llarg, cosa que no ha agradat a algunes persones, degut a la rutina que representa tants dies de competició, i a la vegada tants de partits. Un altre aspecte que cal remarcar és la col.laboració del Futbito de Cassà de la Selva i el de Llagostera, amb partits que enfronten a les seleccions de cada campionat, així com els camps respectius. S'han jugat dos partits:

Selecció Llagostera, 5 — Selecció Cassà, 3

Autònoms-19, 2 — Art d'Aro, 6

El resultat de la lligueta del campionat de Llagostera fou:

- 1.— Black-Cat
- 2.— Autònoms-19
- 3.— Spandaus
- 4.— Bronx
- 5.— L'Enrenou
- 6.— Autònoms-21

- 7.— Július
- 8.— L'Enrenou Lights
- 9.— Can Pep
- 10.— Caenos
- 11.— U B - 40 (Girona)
- 12.— Bar Quim (Caldes)
- 13.— Can Cañiguerà (Cassà)

Els "play-off" que foren molt emocionants enregistraren els següents resultats:

Autònoms-19, 6 — Spandaus, 6
(Classificació dels Autònoms per penals).

Black-Cat, 3 — Bronx, 4

La lluita per al tercer i quart lloc fou guanyada per un resultat contundent pel Black-Cat, que marcà 8 gols per només 2 del Spandaus. I la gran final fou una decepció, ja que pel mateix resultat que la consolació, 8-2, guanyaren els Autònoms-19 a un voluntariós Bronx.

Cal dir que el màxim golejador del campionat fou el jugador del Black-Cat, Joan Pareja.

Hem de dir que aquest any, una vegada més, s'ha vist un bon campionat, amb gran esportivitat, tal com esperem sigui l'any vinent.

Dani

QUEDA CONSTITUÏDA LA JUNTA RECTORA DEL PATRONAT MUNICIPAL D'ESPORTS

Un cop acceptats els Estatuts del Patronat Municipal d'Esports, aquest vindrà regit per la següent Junta Rectora:

La Presidència, tal i com queda establert en els abans esmentats estatuts, l'ocupa l'Alcalde, essent-ho doncs en aquesta ocasió en Josep Puig. L'alcalde, però, delega el càrrec a un dels dos vice-presidents que en un principi estan dins la junta.

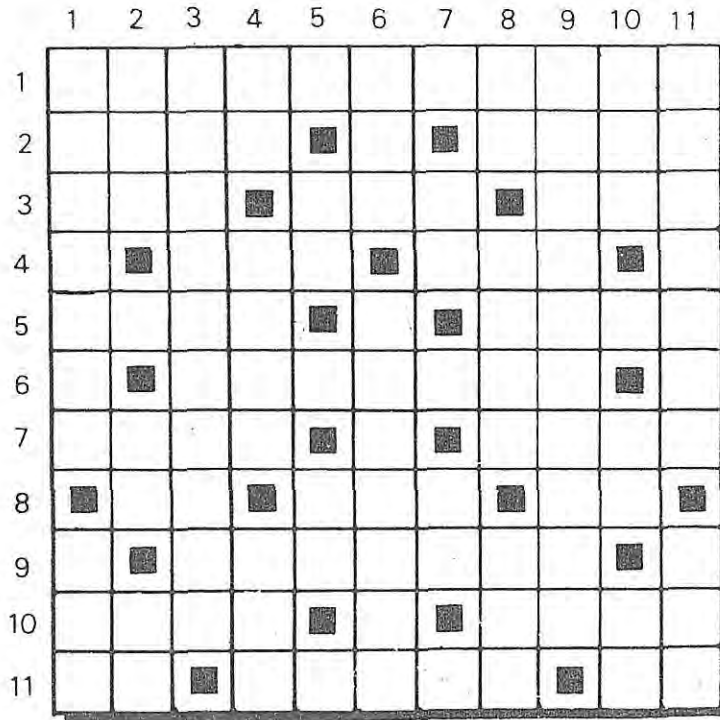
Les dues vice-presidències les ocupen en Lluís Mallorquí i en Joan Coll, que també té dins de l'Ajuntament el càrrec de Conseller d'Esports. Sobre el primer d'aquests ha recaigut la delegació de l'alcalde com a president.

La secretària és la Brigit Comas i el tresorer en Josep Lloveres.

La resta dels components són: Lluís Parés, Fèlix Pallarols, Salvador Jofre i Eduard Galobardes.

Consten com a col.laboradors en Cesc Noell i l'Estel Martí, ambdós entrenadors de l'esport escolar, dels nois i les noies respectivament. També és col.laborador en Toni Torras.

Que aquests últims s'anomenin col.laboradors ve del fet que en els estatuts consta que la Junta ha d'estar formada només per vuit persones, però a efectes pràctics es treballarà en equip amb aquestes altres tres persones relacionades directament amb el món de l'esport.

MOTS ENCREUATS

HORITZONTALS: 1.- Escombrer. 2.- Ou dolent. Privat de llibertat. 3.- De molt preu. Membre de les aus. (Al revés) Fons d'un recipient. 4.- Mai vençuda. 5.- Llet presa. Prefix que denota oposició. 6.- ... Gardner. Xifres romanes. 7.- Estona en castellà. Comença, estrena. 8.- Part posterior de les armes de foc. Afirmació. 9.- Paret gruixuda. Déu egipci. Vas amb peu. 10.- Formiga amb ales. Peix semblant al pagell. 11.- Quaranta-nou. Vell, passat. Nota musical.

VERTICALS: 1.- Donar la cara. En cap moment. 2.- Siqui. Acolliment. 3.- Figura ridícula d'un personatge. 4.- Terminació pròpia dels alcohols i fenols. Massa de vapor a l'atmosfera. Símbol del prefix deca. 5.- Mare de la mare. Vall dels Pirineus. 6.- Dit com no se sap ben bé què cal fer. Lletra grega. 7.- Símbol de l'Actini. (Al revés) Agència de notícies de

Portugal. Prefix que vol dir dues vegades. 8.- Alianza Popular. Mineral. Mancat de visió. 9.- Naturals de cert país europeu. 10.- Culpable. Exemple d'espècie o gènere. 11.- Peix de la família de les raies. En aquest lloc.

SOLUCIÓ

HORITZONTALS: 1.- Escombrare. 2.- Nal. O. Pres. 3.- Car. Ala l'uc. 4.- A. Invicta. R. 5.- Recurit. Antl. 6.- A. Ava. lLD. 7.- Rato. Enceta. 8.- Culata. Sl. 9.- Mur. Ra. Copa. 10.- Alada. Besuc. 11.- Ll. Antic. Sl.

VERTICALS: 1.- Encarar. Matl. 2.- Sia. E. Acull. 3.- Car. ricatura. 4.- Ol. Núvol. Da. 5.- M. Avia. Aran. 6.- Bòlitt. Eta. 7.- R. Ac. Ina. Bl. 8.- AP. Talc. Cec. 9.- Irlandesos. 10.- Ren. Tipus. 11.- Escrita. Actl.

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-Ilosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16

Tel. 83 04 75

LLAGOSTERA (Girona)

**Taller
CASAS**

REPARACIONES DE AUTOMOVILES
Y CAMIONES

Agente

SEAT

Audi

VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

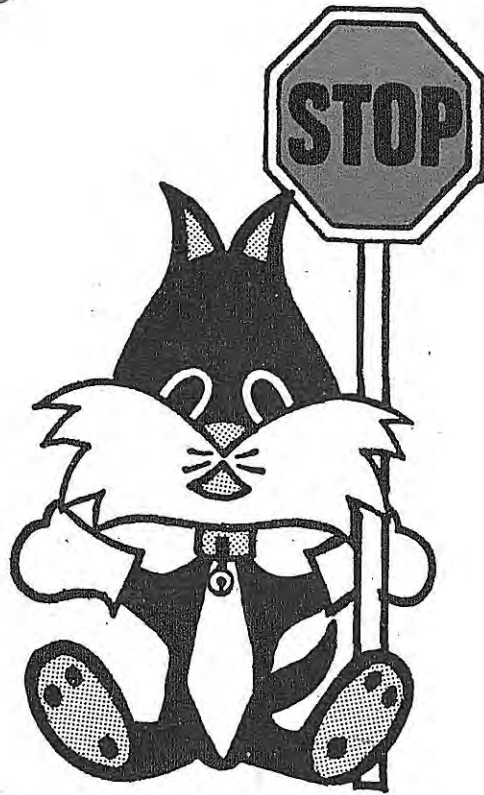
HUMET

RIEGO POR ASPERSION - BOMBAS

C/. Camprodón, 49 - Tels. 83.02.25 - 83.02.37

LLAGOSTERA

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

CADA DIA MÉS A PROP !!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 32
Tel. 83 01 56

"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"

VINGUI A COMPROVAR-HO !